84/Bky
R 51

ANNE RICE

VAMPIRUL VITTORIO

Seria
NOILE CRONICI
ALE VAMPIRILOR

ANNE RICE

VAMPIRUL VITTORIO

652463

BIBLIOTECA
S.I.
AMAN - CRAIOVA

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, ANNE
Vampirul Vittorio / Anne Rice; trad.: Laura Stroe-Botorcu
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-780-5

I. Stroe-Botorcu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

ANNE RICE
Vittorio the Vampire
© 1999 by Anne O'Brien Rice

Traducere din limba engleză
LAURA STROE-BOTORCU

Ilustraţia copertei
STEFANO BUONSIGNORI
Vedere a Florenţei, 1548

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

mai 2005

ISBN 973-576-780-5

Dedic acest roman
lui Stan, Christopher, Michele și Howard;
lui Rosario și lui Patrice;
Pamelei și lui Elaine;
și lui Niccolo.

Vittorio dedică
acest roman
cetăţenilor oraşului
Florenţa, Italia

1

Cine sînt eu, de ce scriu şi ce urmează

Pe cînd eram copil, am avut un vis îngrozitor. Se făcea că ţineam în braţe capetele retezate ale surorii şi fratelui meu mai mici. Erau inerte şi tăcute, cu ochii tremurînzi larg deschişi şi cu obrajii roşii; eu eram atît de îngrozit, încît rămăsesem fără grai, la fel ca ei.

Visul meu s-a adeverit.

Şi totuşi nimeni nu îi va plînge, tot aşa cum nimeni nu mă va plînge nici pe mine. Au fost îngropaţi fără nume, iar amintirea lor a fost ştearsă de cinci secole.

Eu sînt un vampir.

Numele meu este Vittorio, iar aceste rînduri le aştern în turnul cel mai înalt al ruinelor castelului de pe munte, adică locul în care m-am născut, în nordul extrem al Toscanei, cel mai frumos ţinut din centrul Italiei. După criteriile generale, sînt un vampir remarcabil şi foarte puternic, deoarece am trăit cinci sute de ani, încă din zilele măreţe ale lui Cosimo de Medici; chiar şi îngerii stau mărturie pentru puterile mele nemăsurate, dacă ştiţi cum să îi faceţi să vă vorbească. În această privinţă trebuie să procedaţi cu mult tact.

Nu am nici o legătură cu „Adunarea Celor cu Grai Măiastru", acel grup straniu de vampiri romantici din oraşul

New Orleans, aflat în partea de sud a Lumii Noi, care v-au dăruit deja atîtea cronici şi povestiri.

Nu am nimic de-a face cu aceşti eroi care au săvîrşit fapte îngrozitoare, pe care apoi le-au povestit sub masca ficţiunii. Nu am nimic de-a face cu paradisul lor ademenitor situat în mlaştinile din Louisiana. Nu veţi descoperi nimic în aceste pagini care să aibă legătură cu ei. De aici înainte, nici măcar nu îi voi mai menţiona vreodată.

Şi totuşi ei au fost cei care m-au provocat să vă povestesc despre începuturile mele – parabola „naşterii" mele – şi să transform această parte a vieţii într-un roman care să apară în lumea largă, unde ar putea intra în contact fie întîmplător, fie intenţionat, cu tomurile lor faimoase.

Am dedicat secole din existenţa mea de vampir observaţiei atente şi studiului concentrat, fără a provoca vreodată furia semenilor mei şi fără a le trezi suspiciunile sau conştiinţa.

Dar aceasta nu va fi o poveste despre aventurile mele.

După cum v-am mai spus, va fi povestea începuturilor mele. Am convingerea că destăinuirile mele vor fi cu totul originale pentru voi. Poate că atunci cînd voi fi terminat de scris cartea, voi deveni şi eu, într-o oarecare măsură, un personaj din acel măreţ roman-fluviu început de alţi vampiri din San Francisco sau din New Orleans. Deocamdată, nu ştiu ce va urma şi nici nu-mi pasă.

Cînd îmi petrec nopţile liniştite aici, printre ruinele căminului unde am fost atît de fericit în copilărie, printre pereţii surpaţi şi dărăpănaţi, printre tufe spinoase de mure şi păduri bogate de stejari şi castani, nu pot să nu retrăiesc cele întîmplate, căci s-ar părea că am avut o soartă diferită de a tuturor celorlalţi vampiri.

Nu sălăşluiesc mereu în acest loc.

Dimpotrivă, îmi petrec cea mai mare parte a timpului în acel oraş pe care îl consider a fi perla tuturor oraşelor – Florenţa –, pe care l-am iubit din primul moment în care l-am văzut cu ochi de copil pe vremea cînd Cosimo cel Bătrîn conducea chiar el puternicul clan Medici, deşi era cel mai bogat om din Europa.

Sub protecţia lui Cosimo de Medici trăia marele sculptor Donatello, care făcea statui de marmură şi bronz, alături de nenumăraţi pictori şi poeţi, scriitori într-ale magiei şi creatori de muzică. Marele Brunelleschi, cel care construise minunata cupolă a domului din Florenţa, mai proiecta o catedrală pentru Cosimo în vremea aceea, iar Michelozzo reconstruia nu doar Mănăstirea San Marco, ci începuse deja palatul lui Cosimo, care avea să fie cunoscut în timp sub numele de Palazzo Vecchio. Oamenii cutreierau toată Europa pentru Cosimo, căutînd operele clasicilor uitaţi ai Greciei şi ai Romei în librării prăfuite, pentru a fi transpuse apoi de către învăţaţii săi în limba noastră maternă, italiana, limba pe care Dante o alesese, cu îndrăzneală, cu mulţi ani în urmă pentru a scrie *Divina Comedie*.

Sub acoperişul lui Cosimo i-am văzut, pe vremea cînd eram un copil muritor al destinului şi al visurilor măreţe, pe marii oaspeţi ai Conciliului din Trent, care veniseră din Bizanţul îndepărtat pentru a remedia schisma dintre Biserica Răsăriteană şi cea Occidentală: Papa Eugeniu de la Roma, Patriarhul Constantinopolului şi împăratul răsăritean, Ioan al VIII-lea Paleologul. Da, i-am văzut cu ochii mei pe aceşti oameni măreţi intrînd pe porţile oraşului, în timpul unei furtuni năprasnice, încununaţi de o aură inefabilă de glorie, şi tot pe aceşti oameni i-am văzut ospătîndu-se la masa lui Cosimo.

Poate că v-am plictisit. Şi aveţi dreptate. Aceasta nu este o istorie a familiei de Medici. Daţi-mi voie doar să vă mai spun că acela care susţine că membrii acestei familii minunate erau nişte ticăloşi este un nebun. Ei au fost cei care i-au luat sub

652,563

protecţia lor pe Leonardo da Vinci, pe Michelangelo şi pe ceilalţi artişti importanţi. Şi toate acestea numai pentru că un bancher, puteţi chiar să-i spuneţi cămătar, a dorit să confere măreţie şi frumuseţe oraşului Florenţa.

Voi reveni la Cosimo la momentul potrivit, şi doar pentru a adăuga cîteva cuvinte, deşi trebuie să recunosc că mi-e greu să vorbesc pe scurt despre acest subiect; am să vă mai spun doar atît: Cosimo face parte dintre cei vii.

Eu umblu alături de cei morţi încă din anul 1450.

Vă voi spune cum a început totul, dar daţi-mi voie să mai fac o singură paranteză.

Să nu vă aşteptaţi să folosesc expresii arhaice. Nu veţi descoperi aici acea limbă pretenţioasă menită să impresioneze zidurile castelelor printr-o dicţie rigidă şi printr-un vocabular auster.

Eu îmi voi spune povestea natural, bucurîndu-mă de cuvinte, pentru că le iubesc cu adevărat. Fiind nemuritor, le-am cunoscut pe parcursul a patru secole în care limba s-a schimbat, de la piesele lui Christopher Marlowe şi ale lui Ben Jonson pînă la cuvintele tăioase şi colocviale dintr-un film cu Sylvester Stallone.

Veţi vedea că sînt flexibil, curajos, iar pe alocuri chiar şocant. Ce altceva aş putea face, decît să îmi folosesc pe deplin capacităţile lingvistice...

Eu sînt un om al Renaşterii. Aşadar, locuinţa mea este întregul univers, accept totul fără prejudecată şi trebuie să cred că există o fărîmă de bine dincolo de ceea ce fac.

În ceea ce priveşte limba mea maternă, italiana, o veţi ghici atunci cînd îmi veţi pronunţa dulce numele, Vittorio, şi ea va avea un parfum deosebit în comparaţie cu celelalte nume presărate în text. Nu a existat vreodată o limbă mai melodioasă pe pămînt. Eu vorbesc toate celelalte limbi cu accentul italian pe care îl puteţi auzi în zilele noastre pe străzile Florenţei.

Pentru mine este o sursă de nesfîrşită bucurie faptul că victimele mele care vorbesc limba engleză găsesc dezmierdările mele atît de plăcute datorită accentului italian şi a pronunţiei dulci şi elegante.

Dar nu sînt fericit.

Să nu vă imaginaţi una ca asta!

Nu aş scrie o carte pentru a vă spune că un vampir poate fi fericit.

Am în aceeaşi măsură şi raţiune, şi suflet şi am o imagine eterică despre mine, imagine creată probabil de o entitate superioară; această complicată ţesătură a chipului meu eteric este ceea ce oamenii înţeleg prin suflet. Da, am un suflet. Oricît sînge aş bea, sufletul meu rămîne viu, făcîndu-mă să fiu mai mult decît un biet strigoi.

Da, aveţi dreptate! Vă mulţumesc pentru răbdarea voastră! Este momentul să începem povestirea.

Vreau doar să vă mai ofer un citat dintr-un scriitor obscur, dar minunat, Sheridan Le Fanu; sînt cîteva cuvinte rostite într-o stare de extremă anxietate de un personaj bîntuit din nenumăratele lui poveşti cu fantome, scrise cu atîta măiestrie. Acest autor, născut la Dublin, a murit în 1873, dar vă rog să observaţi cît de nou este limbajul său şi cît de terifiantă este exprimarea căpitanului Barton din povestirea intitulată *Cele ce ne sînt cunoscute.*

> Oricît m-aş îndoi de autenticitatea celor despre care ni se spune că sînt revelaţii, există totuşi un lucru îngrozitor în care cred cu toată convingerea: dincolo de lumea noastră există o lume a spiritelor – un sistem ale cărui meşteşuguri ne sînt, de obicei, ascunse, printr-o mare generozitate –, un sistem care uneori ar putea să ni se arate, iar alteori chiar o face. Sînt sigur, de fapt ştiu cu certitudine, că există un Dumnezeu, un Dumnezeu aprig, că după răzbunare apar inevitabil remuşcările, în mod uimitor şi misterios, dar în aceeaşi măsură inexplicabil şi înfricoşător. Există un astfel de univers spiritual.

Dumnezeule Atotputernic, cît de mult am crezut în acest univers! Un univers malefic şi implacabil, cu puteri nelimitate, ale cărui blesteme m-au urmărit şi mă urmăresc şi acum, făcîndu-mă să sufăr de chinurile celor damnaţi!

Ce ziceţi de aceste rînduri?

Şi pe mine mă impresionează la fel ca pe un simplu muritor. Nu cred că sînt în stare să vorbesc despre Dumnezeu ca fiind „aprig", şi nici despre universul nostru ca fiind „malefic", dar există totuşi o urmă sinistră de adevăr în aceste cuvinte, care nu sînt decît ficţiune, dar sînt scrise din adîncul sufletului.

Pentru mine sînt importante, deoarece eu port povara unui blestem îngrozitor şi unic din punctul meu de vedere, fiindcă sînt un vampir. Ceilalţi nu au cum să îmi împărtăşească suferinţa. Cred că noi toţi – oameni sau vampiri, toţi cei care simţim şi putem plînge – suferim de pe urma unui blestem – acela de a şti mai multe decît putem îndura, dar nu putem face absolut nimic împotriva puterii de atracţie a acestei cunoaşteri.

La sfîrşit, putem să reluăm această discuţie. Pînă atunci, vă las să vă faceţi o părere despre povestea mea.

Umbrele serii abia au apărut. Ruinele falnice ale celui mai înalt turn din castelul tatălui meu încă se înalţă îndrăzneţe spre cerul împînzit de stele şi astfel pot vedea de la fereastră dealurile îmbăindu-se în lumina lunii, văile Toscanei şi valurile sclipitoare ale mării care se întinde ceva mai jos de minele din Carrara. Adulmec vegetaţia înflorită a drumurilor abrupte şi tainice de ţară, unde irişii de Toscana formează nişte pături luminoase albe sau de un roşu violent, pentru ca eu să le pot admira în întunericul de mătase al nopţii.

Astfel protejat, scriu, pregătindu-mă pentru momentul cînd luna plină, dar palidă, se va ascunde în nori, lăsîndu-mă să aprind cele şase lumînări ascunse de lucrătura bogată a sfeşnicului de argint ce stătea odinioară pe biroul tatălui meu.

Pe vremea aceea, el era un senior feudal de modă veche, care stăpînea acest munte şi satele din jur, un aliat neclintit al Florenţei şi al conducătorului ei neoficial în vreme de pace, dar şi de război. Pe atunci eram bogaţi şi neînfricaţi; curiozitatea noastră nu avea limite şi eram mulţumiţi de viaţă.

Acum vreau să vă povestesc despre ceea ce am pierdut.

2

Scurta mea viaţă de muritor, frumuseţea oraşului Florenţa şi splendoarea micii noastre curţi – lucrurile pe care le-am pierdut

Aveam 16 ani cînd am murit. Eram înalt, iar pletele dese şi castanii îmi ajungeau pînă la umeri. Aveam ochii căprui şi atît de vulnerabili, încît abia îmi puteai înfrunta privirea, pentru că îmi dădeau aspectul unui androgin, cu un nas încîntător de îngust şi nări tipice, şi cu nişte buze potrivite ca mărime, nici prea voluptoase, nici prea subţiri. Eram un băiat arătos pentru acele vremuri. Dacă n-aş fi fost frumos, nu aş mai fi în viaţă acum.

Aşa se întîmplă cu toţi vampirii, chiar dacă alţii mă vor contrazice. Frumuseţea este cea care ne duce la pierzanie. Ca să vă explic mai clar, sîntem transformaţi în nemuritori de către cei care nu pot rezista farmecelor noastre.

Nu am un chip copilăros, ci mai degrabă angelic. Sprîncenele mele puternice şi închise la culoare se arcuiesc înalt deasupra ochilor, scoţîndu-le în evidenţă toată strălucirea. Fruntea ar fi prea înaltă dacă nu ar fi atît de dreaptă şi dacă nu ar fi încununată de bucle bogate alcătuind un fel de cadru al întregii imagini. Am bărbia puţin prea fermă şi prea pătrată faţă de restul trăsăturilor mele. Am chiar şi o gropiţă.

Trupul meu este bine făcut, puternic, cu pieptul lat, iar braţele vînjoase lasă impresia unui bărbat în toată firea. Ele, alături

de maxilarul meu neîndurător, îmi permit să mă dau drept un bărbat matur, cel puţin de la distanţă.

Datorez acest fizic bine dezvoltat antrenamentelor asidue cu o sabie grea de luptă pe care le-am făcut în ultimii ani de viaţă, precum şi vînătorilor aprige din munţi, în care mă însoţeau şoimii mei şi în care de obicei mergeam pe jos, deşi la vîrsta aceea primisem deja patru cai, incluzînd acel exemplar maiestuos, de rasă, crescut special pentru a-mi suporta greutatea cînd eram înveşmîntat cu armura.

Armura mea se află îngropată şi acum sub acest turn. N-am folosit-o niciodată în luptă. Italia fierbea de atîtea războaie pe vremea mea, dar toate erau purtate de mercenari.

Tot ce avea tatăl meu de făcut era să îşi declare loialitatea absolută faţă de Cosimo şi să nu permită nici unui reprezentant al Sfîntului Imperiu Roman, al ducelui de Milano sau al Papei din Roma să treacă împreună cu trupele prin munţii noştri sau să se oprească în satele noastre.

Eram nişte oameni neobişnuiţi. Aceasta însă nu reprezenta o problemă. Strămoşii întreprinzători construiseră castelul cu 300 de ani în urmă. Familia noastră exista din timpurile lombarzilor sau ale acelor barbari veniţi din nordul Italiei şi cred că sîngele lor curgea şi prin venele noastre. Dar cine ştie? De la căderea vechii Rome, atîtea triburi invadaseră Italia...

Părinţii mei adunaseră numeroase relicve păgîne. Morminte străine, majoritatea foarte vechi, erau descoperite adeseori pe cîmpuri, alături de statuete micuţe de piatră ale unor zeiţe pe care ţăranii încă le-ar mai fi adorat dacă nu le-am fi confiscat noi. Sub tumurile noastre se aflau tezaure despre care se spunea că erau mai vechi decît Hristos pe acest pămînt, iar acum ştiu că acestea nu erau vorbe în vînt. Aceste ţinuturi aparţinuseră unor oameni cunoscuţi în istorie sub numele de etrusci.

Familia noastră, de tip feudal, se ocupa cu negoţul şi avea nevoie ca bărbaţii să fie cutezători şi neînfricaţi. Castelul era plin de comori strînse de-a lungul războaielor fără a li se mai ţine socoteala: candelabre şi sfeşnice vechi de argint, cufere grele de lemn cu desene bizantine încrustate, tapiserii flamande, cantităţi impresionante de dantelă, perdele de baldachin brodate de mînă cu aur şi nestemate, toate inimaginabil de fine.

Tatăl meu, mare admirator al familiei Medici, cumpăra fel şi fel de articole de lux în timpul călătoriilor sale în Florenţa. Abia se mai întrezărea cîte un petic de perete gol în camerele mari ale palatului, totul fiind acoperit cu covoare înflorate de lînă, iar culoarele şi alcovurile erau pline de dulapuri ce conţineau armurile zornăitoare ale eroilor neştiuţi.

Eram peste măsură de bogaţi. Acesta era un lucru pe care îl auzisem fără voia mea pe cînd eram copil. De asemenea, înţelesesem că bogăţia noastră avea de-a face în egală măsură cu vitejia în luptă şi cu descoperirea unor comori păgîne ascunse.

Secole de-a rîndul, familia noastră se luptase cu alte oraşe şi forturi de pe dealurile din jur, asediase alte castele, văzuse cum zidurile erau dărîmate de îndată ce fuseseră ridicate, iar din mijlocul Florenţei se ridicaseră guelfii şi ghibelinii mereu certăreţi şi setoşi de sînge.

Vechea conducere a Florenţei trimisese armate care să distrugă fortăreţele aidoma castelului nostru şi să reducă la tăcere orice stăpînitor primejdios.

Timpurile acelea trecuseră însă de mult.

Supravieţuiserăm datorită isteţimii şi bunelor alegeri, precum şi datorită faptului că eram izolaţi într-un ţinut ostil şi plin de stînci, care încorona un munte vajnic, în locul în care Alpii coborau în Toscana, iar castelele din preajma noastră erau nişte ruine abandonate.

Cel mai apropiat vecin al nostru stăpînea propria sa enclavă în munţi, pe deplin supusă ducelui de Milano. Dar el nu îşi făcea griji din cauza noastră, tot aşa cum nici noi nu ne făceam griji din cauza lui. Era o problemă politică aflată la mare depărtare.

Zidurile noastre erau înalte de nouă metri şi foarte groase, erau chiar mai vechi decît castelul şi dependinţele, mai vechi decît poveştile romantice despre timpuri apuse, avînd nevoie în permanenţă să fie întărite şi reparate. Ele mărgineau şi trei cătune, care se ocupau cu îngrijirea unor vii bogate, dăruindu-ne un minunat vin roşu, dar, pe lîngă acesta, şi mure, grîu şi alte cereale, alături de pui şi vaci, care creşteau în apropierea grajdurilor imense ce ne adăposteau caii.

Nu am ştiut niciodată cîţi oameni munceau în micul nostru univers. Casa era plină de oameni care se îngrijeau de toate cele necesare, iar tatăl meu era foarte rar solicitat pentru a rezolva vreo problemă sau vreun caz de orice fel, tot aşa cum foarte rar se întîmpla ca aceste chestiuni să fie prezentate în faţa tribunalului florentin.

Biserica noastră fusese desemnată ca fiind biserica tuturor împrejurimilor, astfel încît aceia care locuiseră în cătunele mai puţin protejate din josul muntelui – şi nu erau puţini la număr – veneau la noi pentru botezuri şi nunţi, iar noi am avut pentru îndelungate perioade de timp în mijlocul nostru un preot dominican care oficia slujba pentru noi în fiecare dimineaţă.

În timpurile trecute, pădurile fuseseră defrişate masiv pe muntele nostru, pentru ca invadatorii să nu-şi poată croi drum pe povîrnişuri, dar pe vremea mea nu mai era nevoie de astfel de măsuri de precauţie.

Astfel că pădurile au crescut din nou puternice şi plăcute în vîlcelele şi pe drumurile mai vechi, tot atît de bogate cît sînt şi azi, ajungînd pînă aproape de ziduri. Din turnurile noastre se distingeau clar oraşele micuţe care coborau spre vale,

cu peticele de cîmpii bogate, de livezi sau de pîlcuri de măslini ori vii. Toate acestea se aflau sub cîrmuirea noastră şi ne erau loiale. Dacă ar fi fost vreun război, toţi ar fi venit în fugă la porţile noastre, aşa cum făcuseră şi strămoşii lor, şi pe bună dreptate.

Se organizau numeroase zile de tîrg, festivaluri orăşeneşti, zile ale sfinţilor şi cîte un mic spectacol de alchimie din cînd în cînd; ocazional se mai ivea şi cîte un miracol. Era, într-adevăr, un loc binecuvîntat.

Clericii care veneau în vizită rămîneau pentru mult timp. Nu era un lucru neobişnuit să avem doi sau trei preoţi în diverse turnuri ale castelului sau în edificiile mai noi, mai joase şi mai moderne ale reşedinţei.

Eu fusesem trimis la Florenţa pentru studii pe cînd eram foarte tînăr; locuiam într-un palat luxos şi primitor al unchiului mamei mele care murise înainte ca eu să ajung la vîrsta de treisprezece ani; pe vremea aceea – pe cînd casa era închisă – am fost adus înapoi la castel, alături de două mătuşi mai în vîrstă şi, după această perioadă, aveam să revin la Florenţa doar ocazional.

Tatăl meu era un om de modă veche, un stăpînitor aprig şi neîmblînzit, deşi mulţumit să păstreze distanţa faţă de luptele din capitală, să aibă conturi imense în băncile Medici şi să trăiască în stilul bătrînesc de curte pe propriul domeniu, vizitîndu-l pe Cosimo de Medici cînd mergea la Florenţa, în călătorii de afaceri.

Dar cînd venea vorba de fiul său, el dorea ca eu să fiu crescut ca un prinţ, ca un stăpîn, ca un cavaler, aşadar a trebuit să învăţ toate meşteşugurile şi secretele unui cavaler, iar la treisprezece ani puteam să călăresc în armură, cu coiful pe cap, galopînd cu suliţa îndreptată către ţinta de paie. Făceam toate acestea fără nici o dificultate. Îmi plăcea la fel de mult ca

vînătoarea sau înotul în izvoarele de munte, sau cursele de cai pe care le încingeam cu băieții din sat. Nu mă împotriveam niciodată acestor îndeletniciri.

Eram totuși o ființă dualã. Intelectul meu fusese educat în Florența, de către profesori excelenți de latină, greacă, filozofie și teologie, și îmi plăcea mult să particip la concursurile bărbătești și să joc în piesele regizate în oraș, avînd adesea rolul principal în drame prezentate de frăția mea în casa unchiului; știam exact cum să îl întruchipez pe biblicul Isaac, care urma să fie sacrificat de supusul Avraam, precum și pe fermecătorul înger Gavriil, descoperit de suspiciosul Sfînt Iosif cu Fecioara Maria.

Mi-e dor de toate acestea, de cărți, de prelegerile din catedrale, pe care le ascultam cu un interes precoce, de minunatele nopți din casa unchiului meu din Florența, cînd adormeam în sunetele unor opere fantastice, cu spiritul plin de sclipirea chipurilor minunate care se năpusteau asupra viorilor, lăutelor și tobelor ce răsunau frenetic, în timp ce dansatorii se mișcau asemenea unor acrobați, iar vocile se uneau într-o armonie minunată.

Am avut o copilărie ușoară. În frăția de băieți din care făceam parte am cunoscut și copiii mai săraci ai Florenței, fiii negustorilor, orfanii și băieții din mănăstiri și școli, deoarece așa era obiceiul pe vremea mea: seniorul trebuia să își cunoască supușii.

Mă furișam din casă de nenumărate ori pe cînd eram copil, tot așa cum, ceva mai tîrziu, mă strecuram în afara zidurilor palatului. Îmi amintesc prea bine de festivaluri, de zilele sfinților și de procesiunile din Florența, cu detalii pe care un copil ascultător nu le-ar fi remarcat. Mă separam adesea de mulțime, uitîndu-mă la coroanele plutitoare care îi onorau pe sfinți și rămînînd cu gura căscată în fața solemnității celor care mergeau

încet, în tăcere deplină, ducînd lumînări, ca şi cum ar fi fost purtaţi în transă de devoţiunea lor.

Eram un pierde-vară. Acesta e adevărul. Ieşeam din casă prin bucătărie, mituind servitorii. Aveam prea mulţi prieteni care erau nişte haimanale fără pereche sau nişte mici sălbatici. Intram în încurcături şi apoi fugeam acasă. Ne jucam cu mingea în pieţe şi stîrneam încăierări, iar preoţii ne izgoneau cu bîte şi cu ameninţări. Eram şi bun, şi rău, dar niciodată n-am fost crud în adevăratul sens al cuvîntului.

Cînd am murit pentru lumea aceasta, la vîrsta de 16 ani, n-am mai văzut lumina zilei nici în Florenţa, nici în altă parte. Pot spune că am încercat să văd latura pozitivă a acestei experienţe. Îmi pot imagina fără greutate spectacolul organizat de sărbătoarea Sfîntului Ioan, cînd fiecare prăvălie din Florenţa trebuia să scoată la vînzare toate articolele de preţ pe care le deţinea, iar călugării cîntau cele mai dulci imnuri pe drumul spre catedrală, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru prosperitatea cu care binecuvîntase oraşul.

Aş putea să continuu aşa la nesfîrşit. Nu voi conteni cu laudele vorbind despre Florenţa aşa cum era pe vremea aceea, un oraş al negustorilor şi al artiştilor deopotrivă, al politicienilor vicleni şi al sfinţilor adevăraţi, al poeţilor adînc simţitori, dar şi al ticăloşilor neînfricaţi. Cred că Florenţa ştia deja pe vremea aceea lucruri care urmau să se afle mult mai tîrziu în Franţa şi în Anglia, iar în alte ţări nu sînt cunoscute nici pînă astăzi. Pe atunci două lucruri erau adevărate. Cosimo era cel mai puternic om din lume, iar Florenţa era condusă de popor.

Dar să revenim la castel. Eu mi-am continuat studiile şi lecturile acasă, transformîndu-mă într-o clipită din cavaler în cărturar. Dacă exista ceva care să-mi umbrească existenţa, era faptul că la vîrsta de 16 ani eram destul de mare pentru a merge la o universitate adevărată, şi chiar aş fi vrut să merg, dar pe de

altă parte creşteam la castel nişte şoimi tineri, pe care îi antrenam chiar eu pentru vînătoare, iar ţinuturile înconjurătoare erau irezistibile.

La vîrsta de 16 ani, eram considerat a fi mai degrabă studios de către membrii mai în vîrstă ai clanului care se adunau în fiecare seară la masa părinţilor mei; mai toţi erau unchi de-ai părinţilor mei, care trăiseră pe vremea cînd „lumea nu era condusă de bancheri" şi care ştiau poveşti minunate despre cruciade, la care participaseră în tinereţe. Fuseseră martori ai bătăliei de la Acre sau ai luptelor din Cipru şi Rodos. Ştiau cum era viaţa pe mare şi cunoşteau ca-n palmă porturile exotice, unde fuseseră cîndva spaima tavernelor şi a femeilor.

Mama mea era frumoasă şi spirituală; avea părul castaniu şi ochii de un verde profund şi adora viaţa cîmpenească, dar nu cunoscuse niciodată Florenţa decît din interiorul unei mănăstiri. Credea că era ceva în neregulă cu mine pentru că îmi plăcea să citesc lirica lui Dante şi pentru că scriam atît de mult.

Nu trăia decît pentru a primi oaspeţi cu o graţie desăvîrşită, avînd grijă ca podelele să fie presărate cu lavandă şi cu alte ierburi parfumate, iar vinul să fie bine aromatizat. Conducea dansul ea însăşi, alături de un unchi care se pricepea foarte bine, deoarece tatăl meu refuza cu încăpăţînare să o însoţească.

Viaţa aceasta era prea banală şi plictisitoare pentru mine, după ce văzusem Florenţa. Dar să trec la poveştile de război.

Probabil că fusese foarte tînără pe vremea cînd se căsătorise cu tatăl meu, pentru că în noaptea în care a murit era însărcinată, iar copilul a murit o dată cu ea. Voi ajunge în curînd şi la acest episod. Mă rog, cît de curînd se poate. Nu prea mă pricep să vorbesc pe scurt.

Fratele meu, Matteo, era cu patru ani mai mic decît mine şi era un elev strălucit, deşi nu fusese încă trimis la nici o şcoală, din păcate, iar sora mea Bartola se născuse la mai puţin de un

an după mine; eram atît de apropiaţi ca vîrstă, încît tatăl meu se ruşina puţin din cauza aceasta.

Pentru mine, Matteo şi Bartola erau cei mai interesanţi oameni din lume. Împreună aveam parte de o distracţie provincială, dar şi de o libertate pe măsură. Alergam prin păduri, culegeam mure, pierdeam vremea pe lîngă ţiganii care depănau povestiri pînă cînd erau prinşi şi izgoniţi. Ne iubeam foarte mult. Matteo aproape că mă venera pentru că vorbeam mai mult decît tatăl nostru. El nu a apucat să observe forţa ascunsă a părintelui nostru şi nici manierele lui de modă veche. Se pare că eu am fost adevăratul profesor al lui Matteo în toate domeniile. Cît despre Bartola, ea era prea sălbatică pentru ca mama să o poată controla. Mama era mereu uluită de starea în care se afla părul lung al Bartolei, plin de petale, frunze uscate şi noroi din pădurile pe care le cutreieram.

Bartola a fost totuşi obligată să înveţe să brodeze, ştia să cînte, să spună poezii şi învăţase toate rugăciunile cuvenite. Era prea aleasă şi prea bogată pentru a putea fi obligată să facă ceva ce nu dorea. Tatăl meu o adora şi nu de puţine ori ţinea să se asigure că o supravegheam în permanenţă în timpul hoinărelilor noastre prin pădure. Şi chiar aşa făceam. Aş fi ucis pe oricine ar fi îndrăznit să o atingă!

Amintirile mă copleşesc! Nu mi-am dat seama că îmi va fi atît de greu! Bartola... Aş fi ucis pe oricine ar fi atins-o! Coşmarurile se năpustesc asupra mea, ca nişte spirite înaripate şi ameninţă să alunge toate luminiţele tăcute şi tot mai îndepărtate ale raiului.

Dar să revin la firul povestirii.

Pe mama n-am înţeles-o niciodată cu adevărat; pentru ea nu păreau să conteze decît eleganţa şi manierele, ceea ce tatăl meu şi cu mine consideram, cu ironie, a fi teribil de amuzant.

Dincolo de toate glumele şi poveştile pe care le inventa, tata era destul de cinic, dar era şi bun la suflet totodată; el vedea dincolo de prefăcătoria celor din jur, ba chiar dincolo de propria îngîmfare. Considera condiţia umană ca fiind lipsită de orice speranţă. Războiul i se părea o comedie lipsită de eroi, dar plină de bufoni, şi izbucnea în rîs chiar în mijlocul tiradelor unchiului meu sau în mijlocul poemelor mele dacă erau prea lungi. Nu cred că i-a adresat vreodată un cuvînt frumos mamei mele.

Era un om impunător, mereu bine bărbierit şi cu părul lung; avea degete neobişnuit de lungi şi subţiri pentru un om de statura sa, mai cu seamă că toate rudele sale mai în vîrstă aveau mîini mai grosolane. Eu am mîinile exact ca el. Toate inelele pe care obişnuia să le poarte îi aparţinuseră mamei lui.

Tatăl meu se îmbrăca mai luxos decît ar fi îndrăznit în Florenţa, în catifea tivită cu perle, şi purta mantii imense garnisite cu hermină. Mănuşile sale erau făcute din piele de vulpe, iar ochii adînci, mai înfundaţi în orbite decît ai mei, erau veşnic plini de batjocură, neîncredere şi sarcasm.

Totuşi n-a fost niciodată rău cu nimeni.

Singurul viciu modern pe care îl căpătase era acela că îi plăcea să bea din pocale fine de sticlă, şi nu din cupele vechi de lemn, aur sau argint. Aşadar, masa noastră era veşnic plină de nenumărate pahare sclipitoare.

Mama mea îi zîmbea mereu atunci cînd îi spunea lucruri cum ar fi: „Milord, te rog să-ţi dai picioarele jos de pe masă!" sau „Îţi voi rămîne recunoscătoare dacă nu mă atingi pînă nu ţi-ai spălat mîinile de grăsime!", sau „Chiar intenţionezi să intri în casă în halul acesta?" Dar dincolo de manierele ei încîntătoare, cred că mama îl ura din toată inima.

Singura dată cînd am auzit-o ridicînd vocea la el a fost pentru a-i reproşa în termeni cît se poate de clari faptul că jumătate din copiii din satele înconjurătoare erau odraslele lui şi că ea

însăşi pierduse vreo opt prunci care nu apucaseră să vadă lumina zilei, fiindcă el nu îşi putea înfrîna poftele, asemenea unui armăsar nestăpînit.

El a fost atît de uimit de această ieşire – ce a avut loc în intimitatea unei odăi închise – încît a ieşit din dormitor palid şi emoţionat şi mi-a spus: „Vittorio, să ştii că mama ta nu e atît de săracă cu duhul cum credeam eu. Nici pe departe. Cred că, de fapt, e doar plictisitoare".

În împrejurări obişnuite, n-ar fi spus niciodată un lucru atît de urît despre ea, dar acum tremura de furie.

Cît despre mama, cînd am încercat să intru să o văd, a aruncat în mine cu o carafă de argint.

Atunci i-am strigat: „Mamă, sînt eu, Vittorio!", iar ea s-a aruncat în braţele mele. A plîns amarnic timp de un sfert de oră.

N-am schimbat nici o vorbă în tot acest timp. Am stat împreună în dormitorul ei micuţ cu pereţi de piatră, aflat destul de sus în cel mai vechi turn al castelului, împodobit cu multe mobile aurite mai noi sau mai vechi. Şi-a şters lacrimile şi mi-a spus: „Are grijă de toată lumea. Are grijă de unchii şi de mătuşile mele. Unde ar fi ei acum dacă n-ar fi el? Nu mi-a refuzat niciodată nimic".

Apoi a vorbit în continuare, modulîndu-şi atît de fin vocea ei blîndă: „Uită-te la casa aceasta. E plină de bătrîni a căror înţelepciune a fost benefică pentru voi, copiii, iar asta se datorează tatălui vostru, care e atît de bogat, încît ar fi putut pleca oriunde în lume, dar a fost atît de bun cu mine... Doar atît i-am cerut, Vittorio! Să nu mă înşele cu fetele din sat!"

Din dorinţa de a o linişti, aproape că i-am mărturisit faptul că eu nu aveam decît un singur prunc din flori, care o ducea foarte bine din cîte ştiam eu, dar mi-am dat seama că această veste ar fi căzut ca un trăsnet, aşa că am tăcut.

Cred că aceasta a fost singura conversaţie adevărată pe care am purtat-o cu mama. Dar nici măcar nu a fost o conversaţie propriu-zisă, pentru că eu n-am scos un cuvînt.

Şi totuşi avea dreptate. Trei mătuşi ale ei şi doi unchi locuiau cu noi la castel. Aceşti bătrîni trăiau bine, se îmbrăcau elegant în materialele la modă aduse din oraş şi se bucurau de cea mai simplă viaţă la ţară pe care v-o puteţi imagina. Era imposibil să nu profiţi de pe urma lor, ascultîndu-le discuţiile, aşa cum făceam eu, căci ei cunoşteau multe poveşti despre lume.

Tot aşa era şi cu unchii tatălui meu, dar, din moment ce era pămîntul familiei lor, se simţeau mai îndreptăţiţi să fie acolo, fiindcă participaseră la toate luptele eroice din Ţara Sfîntă, şi se certau cu tata din orice motiv, de la gustul plăcintelor cu carne servite la cină şi pînă la stilul modern al pictorilor pe care îi angajase din Florenţa pentru a decora micuţa noastră capelă.

Acesta era un alt lucru tipic modern pe care îl agrea tata: pictorii. Probabil că aceasta era singura lui plăcere modernă, în afara paharelor de cristal.

Capela rămăsese nedecorată de-a lungul secolelor. Asemenea celor patru turnuri ale castelului şi pereţilor din jur, era construită din piatră albă, foarte des întîlnită în zona de nord a Toscanei. Nu este vorba despre piatra aceea închisă la culoare pe care o vedeţi mereu în Florenţa, care este gri şi pare mereu murdară, ci, dimpotrivă, este asemănătoare nuanţei celor mai suavi trandafiri roz.

Pe cînd eram foarte mic, tatăl meu adusese ucenici din Florenţa, pictori foarte buni, care studiaseră cu Piero della Francesca şi alţii ca el, pentru a acoperi pereţii capelei cu picturi împrumutate din minunatele poveşti despre sfinţi şi personaje biblice, din cărţi precum *Legendele de Aur.*

Cum nu avea o imaginaţie prea bogată, tata urmase modelul bisericilor din Florenţa şi îi instruise pe aceşti oameni să

ilustreze povestea Sfîntului Ioan Botezătorul, patronul oraşului, înrudit cu Dumnezeu; aşadar, în ultimi ani ai vieţii mele, capela noastră a fost decorată cu reprezentări ale Sfintei Elisabeta, ale Sfîntului Ioan, ale Sfintei Ana, ale Fecioarei, ale lui Zaharia şi ale altor îngeri, toţi îmbrăcaţi în portul vremii, după moda cea mai fină a Florenţei.

Unchii şi mătuşile mele mai în vîrstă obiectau împotriva acestor picturi „moderne", atît de deosebite de lucrările tradiţionale ale lui Giotto sau Cimabue. În ceea ce-i priveşte pe săteni, cred că nici ei nu înţelegeau prea bine aceste lucruri, dar erau atît de impresionaţi cînd se aflau în capelă cu ocazia vreunei nunţi sau a vreunui botez, încît nu mai avea nici o importanţă.

Eu eram foarte fericit să văd aceste picturi, să-mi petrec timpul în compania artiştilor, care erau de mult plecaţi atunci cînd viaţa mea a fost curmată de o forţă demonică.

Văzusem o mulţime de picturi minunate în Florenţa şi aveam slăbiciunea de a pierde vremea rătăcind prin oraş şi admirînd minunatele imagini cu îngeri şi sfinţi în capelele somptuoase ale catedralelor; odată, în timpul unei călătorii la Florenţa în compania tatălui meu, reuşisem chiar să-l văd în fugă, în casa lui Cosimo, pe impetuosul pictor Filippo Lippi, care era ţinut atunci încuiat sub pază strictă pentru a termina un tablou.

Eram fascinat de acest om simplu, dar irezistibil, de modul său de a argumenta şi de a elabora planuri felurite pentru a scăpa din palat. Era capabil de orice, chiar şi de crize de nervi, dar Cosimo îi zîmbea şi, cu un ton scăzut şi plin de solemnitate, îl ajuta să depăşească acele crize de isterie, îndemnîndu-l să revină la lucru şi asigurîndu-l că va fi fericit cînd va termina.

Filippo Lippi era călugăr, dar nu putea trăi fără femei, iar acesta era un lucru de notorietate. Aţi putea spune că era asemenea acelor personaje negative dintr-o carte care sfîrşesc prin

a-ţi deveni simpatice. Din cauza femeilor dorea să scape din palat; mai tîrziu, la masa gazdelor noastre, chiar s-a sugerat faptul că, dacă ar fi fost şi cîteva femei încuiate cu el în odaie, Filippo ar fi fost fericit. Dar Cosimo n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Dacă ar fi făcut un astfel de gest, duşmanii săi l-ar fi transformat în ultima bîrfă a Florenţei.

Trebuie să vă spun un lucru care este foarte important pentru mine: nu am uitat niciodată cele cîteva clipe cînd l-am întrezărit pe genialul Filippo, pentru că el asta a însemnat cu adevărat pentru mine: un geniu.

– Ce ţi-a plăcut la el? m-a întrebat tatăl meu.

– Faptul că e şi bun, şi rău, e ambivalent. Eu desluşesc o luptă care se duce în sufletul lui. Am văzut cîndva nişte lucrări de-ale lui, pe care le făcuse împreună cu Fra Giovanni – acesta este acelaşi om pe care oamenii îl vor numi mai tîrziu Fra Angelico – şi dă-mi voie să-ţi spun că îl consider genial. De ce altceva ar suporta Cosimo astfel de scene? Doar l-ai auzit!

– Şi vrei să zici că Fra Giovanni e un sfînt?

– Păi, da... Ai văzut ce fiinţă tulburată e Fra Filippo? Mi-a plăcut acest lucru...

Tatăl meu îşi ridică sprîncenele. În următoarea noastră călătorie la Florenţa, care a fost de altfel şi ultima, m-a dus să văd picturile lui Fra Filippo. Am fost uimit să văd că nu uitase interesul meu pentru acest om. Am mers din casă în casă pentru a admira cele mai frumoase opere, apoi am vizitat chiar atelierul lui Filippo. Acolo se afla o pictură pentru altarul unei biserici florentine, comandată de Francesco Maringhi; pictura *Încoronarea Fecioarei* era aproape terminată, iar eu am amuţit de uimire cînd am văzut-o, atît de mult mi-a plăcut.

Nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Oftam şi plîngeam.

Nu mai văzusem niciodată ceva atît de frumos, ca acea adunare de chipuri atente şi nemişcate, o adevărată colecţie de

sfinţi şi îngeri, de femei mlădioase, pline de graţie, şi de bărbaţi cu trăsături nepământene. M-am îndrăgostit pe loc de această pictură.

Tatăl meu m-a dus să mai văd încă vreo două lucrări ale lui, ambele înfăţişînd Buna-Vestire. V-am spus deja că, pe cînd eram copil, jucasem rolul îngerului Gavriil care se cobora pentru a-i vesti Fecioarei Maria existenţa Pruncului pe care îl purta în pîntece; după cum obişnuiam noi să jucăm piesa, acesta era un înger atrăgător şi viril, iar cînd apărea Iosif, îl descoperea pe acest bărbat chipeş alături de soţia sa cea pură, Binecuvîntata Fecioară Maria.

Eram nişte tineri petrecăreţi şi ne plăcea să condimentăm puţin piesa. Mai înfloream lucrurile ici şi colo. Nu cred că e scris nicăieri în Biblie că Sfîntul Iosif ar fi fost implicat într-o întîlnire romantică de acest fel.

Şi totuşi acesta a fost rolul meu preferat şi de aceea îmi plăceau în mod special picturile ce înfăţişau Buna-Vestire. Iar tabloul pe care l-am văzut înainte de a părăsi Florenţa, pictat de Filippo prin anii 1440, depăşea puterea mea de imaginaţie.

Îngerul avea o înfăţişare cu adevărat eterică, dar aspectul său fizic era fără cusur. Aripile erau din pene de păun.

Eram copleşit de evlavie şi de dorinţă. Aş fi vrut să putem cumpăra pictura şi să o putem duce acasă. Nu era posibil. Lucrările lui Filippo nu erau pe piaţă în vremea aceea. În cele din urmă, tatăl meu m-a smuls de lîngă tablou şi în cîteva zile ne-am înapoiat acasă.

Abia mai tîrziu mi-am dat seama cu cîtă atenţie ascultase ceea ce-i spusesem despre Fra Filippo:

– Este delicat, original, dar şi sfidător, dacă ne raportăm la regulile obişnuite. În asta stă sclipirea lui de geniu: să ştii cum să aduci o schimbare nu prea mare, doar atît cît să devii inimitabil,

dar să fii accesibil tuturor. El a reuşit să facă acest lucru, tată! Ascultă-mă ce-ţi spun!

Nimeni nu mă putea opri.

– Acestea sînt gîndurile mele despre el. Senzualitatea lui, pasiunea pentru femei, refuzul lui încăpăţînat de a-şi respecta jurămintele..., modul în care se luptă mereu cu călugărul din el, şi totuşi îşi poartă veşmîntul preoţesc... Din cauza acestui conflict, pe chipurile pe care le pictează se răsfrînge un sentiment teribil de abandon.

Tatăl meu mă asculta.

– Asta este, continuam eu, personajele sale reflectă compromisul pe care îl face mereu cu forţele pe care nu le poate împăca, rămînînd mereu triste, înţelepte, niciodată inocente..., întotdeauna reflectînd un zbucium tăcut şi meditativ.

Pe drumul spre casă, pe cînd călăream prin pădure, de-a lungul unei cărări destul de abrupte, tatăl meu m-a întrebat în treacăt dacă pictorii care decoraseră capela noastră erau pricepuţi sau nu.

– Tată, cred că glumeşti, erau minunaţi! i-am răspuns.

– N-aveam de unde să ştiu. Eu i-am angajat pe cei mai buni, dar...

A ridicat din umeri, iar eu am zîmbit.

A rîs apoi din toată inima. Eu nu l-am mai întrebat cînd aş mai putea pleca de acasă pentru a mă dedica studiului sau măcar dacă aşa ceva urma să se mai întîmple pe viitor. M-am gîndit că aşa ar fi mai bine.

Cred că ne-am oprit de vreo douăzeci şi cinci de ori pe acel ultim drum înapoi de la Florenţa. Am fost ospătaţi la toate castelele pe care le-am întîlnit, am vizitat moşii noi, luxoase şi pline de strălucire, ne-am bucurat de grădinile lor bogate. Nu m-am ataşat de nimic în mod special, căci aşa credeam că va fi toată viaţa mea, cu umbrare acoperite de glicină purpurie, cu vii

ce se întindeau de-a lungul unor dealuri înverzite şi cu fete frumoase care mă invitau în logiile îmbietoare.

Florenţa era, de fapt, sfîşiată de război pe vremea cînd noi făceam acea călătorie. Se aliase cu puternicul şi faimosul Francesco Sforza pentru a cuceri oraşul Milano, alături de acesta luptînd Napoli şi Veneţia. A fost un război groaznic, dar care pe noi nu ne-a afectat defel. Se lupta în locuri îndepărtate, cu mercenari plătiţi, iar suferinţa cauzată de acest război îşi făcea auzite ecourile doar pe străzile oraşelor, nu şi în munţii noştri.

Îmi amintesc însă două personaje remarcabile care au fost implicate în acest conflict. Primul era ducele de Milano, Filippo Maria Visconti, un bărbat care era duşmanul nostru fie că doream, fie că nu, fiind duşmanul Florenţei.

Dar să vă povestesc cîte ceva despre acest om: se spunea că era îngrozitor de gras şi că avea o natură spurcată, iar uneori obişnuia să-şi scoată toate hainele şi să se rostogolească prin noroiul din grădină. Îl înspăimînta vederea unei săbii şi urla de spaimă dacă vedea o spadă scoasă din teacă; de asemenea, îl îngrozea ideea de a i se picta portretul, pentru că era mult prea urît. Dar asta nu e tot. Picioarele lui prea slabe nu îl puteau susţine, astfel că pajii trebuiau să îl care peste tot. Dar avea simţul umorului. Pentru a speria oamenii, îi plăcea uneori să scoată cîte un şarpe din mînecă! Încîntător, nu-i aşa?

Şi totuşi a condus ducatul Milano timp de treizeci şi cinci de ani, iar mercenarul său, Francesco Sforza, a fost cel care l-a trădat în acest război. Pe acesta din urmă vreau să-l descriu pe scurt, pentru că era un personaj pitoresc din alt punct de vedere. Era fiul chipeş şi puternic al unui ţăran care, răpit pe cînd era copil, reuşise să ajungă conducătorul bandei de răpitori; Francesco a ajuns la rîndul lui conducătorul bandei atunci cînd

tatăl său s-a înecat eroic într-un pîrîu pe cînd încerca să salveze viaţa unui paj. Cît curaj! Ce inimă pură! Ce talent irosit!

Nu l-am văzut pe Francesco Sforza decît după ce am murit pentru cei din jur, rămînînd doar un vampir în căutare de pradă; el era întru totul aşa cum l-am descris, un bărbat impunător şi eroic. Poate că n-o să vă vină să credeţi, dar acestui ţăran bastard, născut pentru a fi soldat, a preferat nebunul duce de Milano să i-o dea pe fiica lui de soţie; trebuie să vă mai spun că fiica nu-i fusese dăruită ducelui de soţia sa, care zăcea închisă în temniţă, ci de amanta lui.

De fapt, această căsătorie constituie pricina războiului. La început Francesco lupta plin de vitejie pentru ducele Filippo Maria, apoi ducele, cu natura sa ciudată şi imprevizibilă, a murit pe neaşteptate; ginerele său, chipeşul Francesco, care-i fermecase pe toţi italienii, începînd cu Papa şi pînă la Cosimo, a vrut să devină ducele oraşului Milano!

Toate acestea sînt adevărate. Nu-i aşa că e interesant? Dacă nu mă credeţi, n-aveţi decît să vă informaţi chiar voi. Am uitat să vă spun că ducele Filippo Maria era atît de speriat de tunete, încît se zice că şi-ar fi construit o cameră izolată fonic în palat.

Dar încă nu v-am povestit tot. Sforza a trebuit să salveze oraşul Milano de alţii care doreau să îl cucerească, iar Cosimo a trebuit să îl susţină, altfel Franţa şi-ar fi îndreptat atacurile împotriva noastră.

Situaţia mi s-a părut mai degrabă amuzantă, căci, după cum v-am spus deja, eu eram pregătit de la o vîrstă fragedă să mă arunc în luptă sau să mă prezint la curte dacă mi s-ar fi cerut. Aceste două personaje existau pentru mine doar în cadrul discuţiilor de la cină, iar, ori de cîte ori cineva povestea despre ducele cel nebun din Milano şi despre şmecheriile sale cu şarpele din mînecă, tatăl meu îmi făcea cu ochiul şi îmi şoptea: „Nu-i nimic mai de preţ decît un prinţ cu sînge albastru, băiete".

Apoi rîdea.

În ceea ce-l priveşte pe romanticul şi curajosul Francesco Sforza, tatăl meu nu avusese nimic de zis despre el cît timp acesta luptase pentru duşmanul nostru, ducele, dar o dată ce toţi am întors armele împotriva oraşului Milano, atunci tata l-a elogiat şi pe Francesco, cel care se realizase prin propriile puteri, şi pe tatăl acestuia, ţăranul cel curajos.

A mai existat un mare excentric care bîntuia prin Italia în acele vremuri, un pirat ticălos pe nume Sir John Hawkwood, care îşi conducea mercenarii în luptă împotriva oricui, inclusiv împotriva florentinilor.

În cele din urmă, el a rămas loial Florenţei, ba chiar a devenit cetăţean al oraşului, iar cînd a murit i s-a construit un monument superb în catedrală. Ce vremuri!

Era o perioadă potrivită pentru a fi soldat, căci puteai să-ţi alegi ce luptă doreai să porţi şi cît de mult doreai să te implici. Pe de altă parte, erau nişte timpuri minunate pentru a citi poezie, pentru a admira tablouri şi pentru a trăi în confort şi în siguranţă apărat de ziduri străvechi sau rătăcind pe străzile oraşelor în floare. Dacă aveai un dram de educaţie, puteai alege ce doreai să faci în viaţă.

Era, de asemenea, o epocă în care trebuia să fii cu mare grijă. Seniori de măsura tatălui meu au fost aduşi la ruină în astfel de războaie. Regiunile montane care fuseseră libere şi neîngrădite puteau cu uşurinţă să fie invadate şi distruse. Din cînd în cînd, cineva care nu prea se amestecase în treburile cetăţii se ridica împotriva Florenţei, şi atunci interveneau mercenarii cei fioroşi şi bine înarmaţi pentru a soluţiona problema.

Sforza a cîştigat războiul împotriva ducatului Milano, iar, parţial, acesta a fost motivul pentru care Cosimo i-a împrumutat banii pe care acesta i-a cerut. Ce s-a întîmplat după aceea a fost iadul pe pămînt.

Aş putea să continuu să vă descriu această ţară de basm a Toscanei şi n-aş mai termina niciodată. Mă umple de fiori şi de întristare efortul de a-mi imagina ce s-ar fi întîmplat cu noi dacă răul nu s-ar fi abătut asupra noastră. Nu îl voi vedea pe tatăl meu îmbătrînind, nici pe mine nu mă pot imagina ca pe un om în vîrstă; n-am să o văd niciodată pe sora mea căsătorindu-se cu un aristocrat din oraş, aşa cum speram eu, iar nu cu un baron provincial.

Mă îngrozeşte şi mă bucură deopotrivă faptul că încă mai sînt sate şi cătune prin aceşti munţi care dăinuie încă de pe vremea aceea, supravieţuind celor mai năpraznice războaie moderne, cu străduţele lor înguste şi pietruite şi cu ghivecele de muşcate roşii la ferestre. Sînt pretutindeni castele care au rezistat, sporindu-şi forţele cu fiecare nouă generaţie.

Aici nu a mai rămas decît întunericul.

Nu mai există decît Vittorio, care scrie la lumina stelelor.

Capela de dedesubt este năpădită de rugi de mure şi de mărăcini; picturile nu se mai văd, iar relicvele sacrului altar de piatră zac îngropate sub munţi de praf.

Aceşti spini protejează ruinele căminului meu. Eu i-am lăsat să crească în voie. Am lăsat drumurile să se piardă printre copacii pădurii sau le-am distrus chiar eu. Trebuie să-mi rămînă o fărîmă din ceea ce a fost odinioară! Nu se poate altfel.

Mă scuz mereu pentru divagaţii fără sfîrşit şi totuşi nu mă pot abţine.

Acest capitol trebuie să se încheie.

Aveam nevoie de recuzită ca în piesele pe care obişnuiam să le jucăm în casa unchiului meu sau, cele pe care le-am văzut în faţa domului lui Cosimo din Florenţa. Trebuia să dispun de paravane pictate, de coloane elegante, de cabluri pregătite pentru ca actorii să poată zbura şi, bineînţeles, de costume, pentru

ca eu să îmi pun personajele la treabă şi să vă pot istorisi povestea transformării mele.

Nu am de ales. Am să închei acest eseu despre măreţia anilor 1400 spunîndu-vă exact ce a zis marele alchimist Ficino ceva mai tîrziu: „A fost o epocă de aur".

Acum vă voi vorbi despre tragicul eveniment.

3

În care nenorocirea se pogoară asupra noastră

Sfîrşitul s-a abătut asupra noastră în primăvara următoare. Eu îmi sărbătorisem cei şaisprezece ani chiar în marţea dinainte de începerea postului, cînd toţi sătenii participau la carnaval. Sărbătoarea căzuse la o dată destul de timpurie anul acela şi era destul de frig, dar atmosfera era veselă.

În noaptea dinainte de Miercurea cenuşii,[1] am avut acel coşmar îngrozitor în care m-am văzut ţinînd în braţe capetele retezate ale fratelui şi surorii mele. M-am trezit transpirat, îngrozit de acest vis. Mi-am notat detaliile în cartea mea de vise, apoi am uitat de el. Era ceva obişnuit pentru mine, doar că era totuşi cel mai oribil coşmar pe care-l avusesem vreodată. Însă ori de cîte ori le povesteam mamei sau tatălui meu despre coşmarurile mele, ei îmi răspundeau la fel: „Vittorio, este doar vina ta, pentru că citeşti acele cărţi îngrozitoare. Tu singur îţi provoci aceste vise".

Dar să revin. Aşadar, uitasem de acel coşmar. Pe la Paşti, ţinutul era înflorit, iar primele semne ale nenorocirii ce urma să vină, deşi eu nu ştiam acest lucru pe atunci, s-au vădit în părăsirea bruscă a satelor aflate mai spre poalele muntelui nostru.

---

[1] Miercurea cenuşii este ziua în care începe postul Paştelui la catolici. (n. red.)

Împreună cu tatăl meu şi doi vînători, un paznic şi un soldat, am călărit în josul muntelui şi am văzut cu ochii noştri că sătenii plecaseră, luîndu-şi şi animalele cu ei.

Imaginea satelor pustii, atît de mici şi neînsemnate, era foarte stranie.

Ne-am întors pe munte chiar cînd întunericul se lăsa în jurul nostru, dar, în satele prin care treceam, casele aveau ferestrele şi porţile baricadate, abia dacă se zărea un licăr de lumină printre storuri sau un fir timid de fum ce se ridica din vreun hom.

Bineînţeles că vechiul administrator al tatălui meu s-a înfuriat grozav, spunînd că vasalii trebuie să fie găsiţi, bătuţi şi obligaţi să muncească pămîntul.

Tatăl meu, mai îngăduitor şi mai calm, stătea la biroul său, sprijinindu-se într-un cot la lumina lumînării, explicînd că aceştia erau toţi nişte oameni liberi; nu erau legaţi de el în nici un fel dacă nu mai doreau să locuiască pe acest munte. Aşa mergeau lucrurile în lumea modernă; atîta doar că şi-ar fi dorit să ştie care era motivul plecării lor.

Apoi m-a observat stînd şi urmărindu-l, m-a privit ca şi cum nu m-ar fi văzut pînă atunci şi a întrerupt întrunirea, renunţînd la întreaga discuţie.

Apoi, nu m-am mai gîndit la toate astea.

Dar de-a lungul zilelor ce-au urmat, unii dintre sătenii din cătunele de mai jos au venit să locuiască pe pămînturile moşiei. În cabinetul tatălui meu se ţineau mereu întruniri, auzeam discuţiile aprinse din spatele uşilor închise.

Într-o seară, la cină, se lăsase o linişte sumbră peste toţi mesenii cînd, în cele din urmă, tata s-a ridicat din jilţul lui masiv pe care şedea ca un adevărat senior la masa lui, şi a declarat, ca şi cum ar fi fost acuzat în tăcere de cineva:

– Nu voi persecuta nişte bătrîne pentru că au înfipt ace în păpuşi de ceară sau pentru că au ars tămîie şi au spus incantaţii

prosteşti care n-au nici o semnificaţie. Vrăjitoarele astea bătrîne au trăit dintotdeauna pe muntele nostru.

Mama părea foarte îngrijorată, şi, după ce ne-a adunat pe toţi – eu eram cel mai neascultător –, ne-a luat deoparte pe mine, pe Bartola şi pe Matteo şi ne-a pus să mergem devreme la culcare.

– Să nu stai să citeşti pînă tîrziu, Vittorio! mi-a zis ea.

– Dar ce-a vrut tata să spună? a întrebat Bartola.

– E vorba de vrăjitoarele bătrîne din sat, i-am explicat eu, folosind cuvîntul italian *strega*. Din cînd în cînd, una dintre ele merge prea departe cu farmecele şi se iscă certuri, dar, de obicei, nu e vorba decît de nişte descîntece care vindecă febra sau alte nimicuri dintr-astea.

Mă aşteptam ca mama să-mi spună să tac, dar ea stătea pe scara îngustă de piatră a turnului uitîndu-se cu o expresie de uşurare la mine şi apoi mi-a spus:

– Da, Vittorio, ai dreptate. În Florenţa oamenii rîd de femeile acestea. Doar o cunoşti şi tu pe Gaetana. N-a făcut niciodată altceva decît să vîndă leacuri de dragoste fetelor.

– Doar n-o s-o ducem la tribunal pentru asta! am adăugat eu foarte încîntat că mama îmi dăduse atenţie.

Bartola şi Matteo erau prinşi de conversaţie.

– Nu pe Gaetana. Cu siguranţă că nu. Gaetana a dispărut, a fugit.

– Gaetana? am întrebat eu în timp ce mama se întorcea, refuzînd, pe cît se pare, să mai adauge vreun cuvînt şi făcîndu-mi semn să îi însoţesc pe fratele şi pe sora mea în dormitor. Abia atunci am înţeles gravitatea situaţiei.

Gaetana era cea mai temută, dar şi cea mai amuzantă dintre bătrînele vrăjitoare. Dacă ea fugise, dacă pînă şi ei i se făcuse frică, era clar că se întîmpla ceva important, căci de obicei ea era cea de care fugeau toţi.

Zilele următoare au fost plăcute şi netulburate pentru mine, Matteo şi Bartola, dar, cînd mi-am amintit mai tîrziu de ele, mi-am dat seama cît de tare mă înşelaseră aparenţele.

Într-o seară, am urcat la cea mai înaltă fereastră din vechiul turn, unde un străjer căruia i se spunea Tori stătea să aţipească, şi am cuprins cu privirea întreg ţinutul nostru.

– Degeaba te uiţi, nu mai ai ce să vezi, m-a prevenit el.

– Cum aşa?

– Nu se mai ridică fum din nici un horn. Nu mai e nimeni în sat.

A căscat şi s-a rezemat de zid, îngreunat de vesta lui învechită de piele şi de sabie.

– Nu-i nimic, a continuat el căscînd din nou. Dacă le place viaţa la oraş sau dacă vor să lupte alături de Francesco Sforza pentru ducatul de Milano, n-au decît. Habar n-au ei ce viaţă bună au dus pînă acum.

Mi-am întors privirea de la el şi m-am uitat din nou spre păduri, dincolo de văi, cît de departe puteam zări, pînă la cerul albastru înnegurat de ceţuri. Adevărul era că timpul părea să fi îngheţat în satele de jos, dar cine putea şti cu adevărat? Era destul de înnorat. Şi în plus, în căminul nostru toate mergeau bine.

Tatăl meu obţinea ulei de măsline, legume, lapte, unt şi multe alte bunuri de la locuitorii acestor sate, dar nu avea nevoie de toate acestea. Dacă trebuia să renunţe la ele, o făcea foarte simplu.

Totuşi, două seri mai tîrziu, la cină, care s-a desfăşurat în tăcere deplină, mi-a fost clar că toată lumea era foarte tulburată; mama era cuprinsă de o agitaţie stranie şi nu se mai implica în veşnicele ei sporovăieli mondene. Conversaţia nu era imposibilă, dar ceva se schimbase.

Pe lîngă cei bătrîni, care erau profund îngrijoraţi din motive neştiute, mai erau şi alţii care nu aveau habar de aceste

probleme, iar pajii se mişcau veseli în jurul nostru servindu-ne mîncarea, în timp ce un mic grup de muzicieni care venise cu o zi înainte cînta o serie de melodii plăcute la vioară şi lăută. Totuşi, nimeni n-a putut-o convinge pe mama să ne delecteze cu unul dintre dansurile ei, aşa cum făcea alteori.

Era foarte tîrziu cînd a fost anunţat un vizitator neaşteptat. Nimeni nu părăsise încă salonul, în afară de Bartola şi Matteo, care fuseseră duşi mai devreme la culcare de bătrîna noastră doică, Simonetta.

Căpitanul gărzii tatălui meu a intrat în sală, a bătut din pinteni şi s-a înclinat în faţa lui, spunîndu-i:

– Stăpîne, se pare că un domn de rang înalt a sosit la castel, şi nu doreşte să vi se înfăţişeze în lumină sau cel puţin aşa pretinde. De aceea, vă cere să mergeţi Domnia voastră la el.

Toţi cei de la masă s-au alarmat imediat, iar mama a pălit de supărare şi din cauza gîndurilor negre. Nimeni nu îi „cerea" niciodată nimic tatei.

De asemenea, căpitanul nostru, un ofiţer încercat care văzuse multe bătălii la viaţa lui, se arăta din cale-afară de precaut şi destul de impresionat de ceea ce văzuse.

Tata s-a ridicat în picioare. N-a vorbit şi nici nu s-a mişcat din loc.

– Stăpîne, vrei să îl întîmpini sau să îi spun să plece acestui domn? l-a întrebat căpitanul.

– Spune-i că e bine venit în casa mea ca musafir şi că în numele lui Iisus Hristos îl primim cu toată ospitalitatea de care putem da dovadă.

Vocea lui a părut să aibă un efect calmant asupra tuturor celor de la masă, cu excepţia mamei, care nu ştia ce să facă. Bătrînul căpitan s-a uitat cu subînţeles la tata, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că acest mesaj n-avea să fie de ajuns, dar s-a îndepărtat pentru a lansa invitaţia.

Tata nu s-a aşezat la loc. Stătea în picioare uitîndu-se în gol, apoi a ridicat capul, ca şi cum ar fi ascultat ceva. S-a răsucit şi a pocnit din degete, atrăgînd atenţia celor două gărzi care moţăiau la capătul coridorului.

– Răscoliţi castelul, îngrijiţi-vă de toate! Cred că aud nişte păsări care au pătruns în casă. E cald şi se poate să fi uitat ferestrele deschise.

Cei doi au plecat şi alţii s-au prezentat imediat în locul lor. Acest lucru era neobişnuit, căci însemna că erau mai mulţi oameni de pază. Căpitanul s-a întors şi s-a mai înclinat o dată.

– Stăpîne, nu vrea să vi se înfăţişeze în lumină, dar zice că Domnia voastră trebuie să ieşiţi şi că n-are timp să vă aştepte.

A fost pentru prima dată cînd l-am văzut pe tatăl meu cu adevărat mînios. Chiar şi atunci cînd mă bătea pe mine sau pe vreun băiat de ţăran, nu punea suflet. Acum ridurile altădată fine îi schimonosiseră chipul din cauza furiei.

– Cum îndrăzneşte? a murmurat el.

Şi totuşi a ocolit masa şi s-a îndepărtat alături de căpitanul gărzii, care a grăbit pasul în urma lui. Eu m-am ridicat imediat de pe scaun pentru a-l urma. Am auzit-o apoi pe mama strigînd cu blîndeţe:

– Vittorio, întoarce-te!

Dar eu mă repezisem deja pe scări după tata şi ajunsesem în curte cînd s-a oprit, s-a întors şi şi-a proptit mîna în pieptul meu.

– Rămîi aici, fiule. Mă voi ocupa eu de problema aceasta, mi-a spus cu blîndeţea lui obişnuită.

Aveam o poziţie avantajoasă, chiar la uşa turnului, de unde puteam supraveghea curtea, pînă la porţile care erau luminate de torţele aprinse. Astfel l-am văzut pe acest domn ciudat care refuza să vină la lumină, deşi lumina artificială de afară nu părea să-l deranjeze.

Porţile imense ale intrării boltite erau ferecate noaptea. Doar mica poartă cît statul unui om era deschisă. În cadrul acestei porţi se afla omul, cu cîte o torţă incandescentă de fiecare parte, strălucind în veşmîntul minunat de catifea roşie ca sîngele.

Era îmbrăcat în această culoare din cap pînă-n picioare. Hainele sale nu erau deloc la modă, dar începînd de la pieptarul bătut cu giuvaieruri şi pînă la mînecile de satin cu dungi de catifea, toate aveau aceeaşi tentă, ca şi cum ar fi fost vopsite în cele mai de seamă ateliere din Florenţa.

Chiar şi nestematele ţesute pe gulerul lui sau cele ce-i atîrnau la gît pe un lanţ greu de aur erau de un roşu-sîngeriu – cu siguranţă erau rubine sau chiar safire.

Părul lui des şi negru îi atîma liber pe umeri, dar nu îi puteam deslusi chipul, care îi era umbrit de catifeaua în care era învesmîntat. Tot ce am putut zări a fost pielea nefiresc de albă de pe maxilarele şi de pe gîtul său, căci nimic altceva nu era vizibil. Purta un paloş imens şi un pumnal antic, iar pe un umăr avea o mantie din aceeaşi catifea roşie împodobită cu simboluri aurite.

M-am străduit să deslusesc aceste semne şi mi s-a părut că întrezăresc o stea şi o lună aflată în ultimul pătrar, dar eram prea departe pentru a fi sigur.

Bărbatul avea o înălţime impunătoare.

Tatăl meu s-a oprit la o distanţă considerabilă de el, dar a vorbit cu o voce scăzută şi n-am putut auzi ce i-a spus. Omul cel misterios, care nu îşi arăta defel chipul, lăsînd la vedere doar o gură zîmbitoare şi nişte dinţi albi, a rostit ceva pe un ton dulce, care părea deopotrivă arogant şi fermecător.

– Piei din casa mea, în numele lui Dumnezeu şi al Mîntuitorului nostru! i-a strigat tatăl meu dintr-o dată.

Cu un gest rapid, a păşit înainte şi l-a împins pe acest personaj neobişnuit afară pe poartă.

Am rămas uimit.

Dar din hăul întunecos din spatele zidului s-a auzit un rîs ca de mătase, un rîs batjocoritor, care părea să aibă nenumărate ecouri, şi am auzit zgomotul copleşitor al copitelor, ca şi cum mai mulţi călăreţi ar fi pornit în galop în acelaşi timp.

Tatăl meu a trîntit chiar el poarta în urma lor. Apoi şi-a făcut semnul crucii şi şi-a împreunat mîinile ca pentru rugăciune.

– Dumnezeule, cum de îndrăznesc una ca asta? a strigat el privind către cer.

Abia cînd s-a întors în grabă spre mine şi spre turn, l-am observat pe căpitanul gărzilor, care rămăsese paralizat de groază.

Privirea tatălui meu s-a întretăiat cu a mea atunci cînd a ajuns în lumina scărilor. Eu am făcut un gest nedumerit spre căpitan şi tata s-a întors spre el.

– Răscoliţi casa! a poruncit apoi. Căutaţi peste tot, chemaţi soldaţii şi aprindeţi mii de torţe! Aţi înţeles? Să fie oameni în toate turnurile şi pe ziduri! Porniţi îndată! Vreau ca oamenii mei să aibă linişte!

Nu ajunseserăm încă înapoi în sala de mese, cînd un preot bătrîn care locuia cu noi, un erudit călugăr dominican pe nume Fra Diamonte, a coborît la noi cu părul său alb răvăşit, cu sutana pe jumătate descheiată şi cu o carte de rugăciuni în mînă.

– Ce s-a întîmplat, stăpîne? Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat?

– Părinte, încredinţează-te în mîinile lui Dumnezeu şi vino să te rogi cu mine în capelă! i-a spus tata.

Apoi s-a adresat unei gărzi care se apropia rapid de noi:

– Aprinde luminile şi lumînările în capelă, pentru că vreau să mă rog. Cheamă-i şi pe învăţăcei să-mi cînte muzică religioasă.

Apoi ne-a prins pe mine şi pe preot de mînă.

– Nu e nimic grav, trebuie să înţelegeţi acest lucru. Nu sînt decît prostii şi superstiţii, dar orice motiv care îl întoarce pe un profan ca mine spre Dumnezeu e un motiv bun. Haide, Vittorio,

să ne rugăm alături de Fra Diamonte, dar te rog să pari mai vesel, de dragul mamei tale.

Eu eram cu mult mai calm deja, dar perspectiva de a sta treaz toată noaptea în capelă era în egală măsură tentantă şi îngrijorătoare. M-am dus să îmi caut cărţile de rugăciune, făcute din pergament subţire, imprimate cu litere aurite şi cu ilustraţii minunate, toate aduse din Florenţa.

Tocmai ieşeam din camera mea cînd l-am văzut pe tata spunîndu-i mamei:

– Să nu laşi copiii singuri nici o clipă! Nu voi tolera ca tu să treci prin astfel de primejdie, mai cu seamă că te afli în starea asta.

Atunci ea şi-a atins uşor burta.

Mi-am dat seama că era din nou însărcinată şi că tatăl meu era foarte îngrijorat de ceva. Ce putea să însemne faptul că nu trebuia să lase copiii singuri nici o clipă?

Capela era destul de confortabilă. Tata instalase de multă vreme nişte scăunele de rugăciuni comode, capitonate cu catifea, deşi în zilele de sărbătoare toată lumea trebuia să stea în picioare. Pe vremea aceea nu existau strane.

Noaptea aceea mi-a arătat grota de sub biserică, la care se ajungea printr-o trapă încastrată în podea. Chiar şi mînerul ei se îngropa perfect în ceea ce părea să fie doar unul dintre nenumăratele ornamente în marmură ale podelei. Ştiam de existenţa acestor cripte, dar primisem nişte bătăi zdravene pentru că mă furişasem acolo pe cînd eram copil; fusese prima dată cînd tatăl meu îmi spusese cît de tare îl dezamăgisem pentru că nu fusesem în stare să păstrez un secret de familie.

Admonestarea aceea mă duruse mult mai mult decît bătaia şi nu l-am mai rugat niciodată să mă ia cu el cînd cobora, deşi ştiam că mai intră acolo din cînd în cînd. Eu crezusem că acolo se aflau comori şi alte secrete păgîne.

Acum am băgat de seamă că nu era o cavernă înaltă sub pămînt, cu zidurile pietruite şi plină de diverse comori. Se aflau acolo doar cufere vechi şi teancuri de cărţi antice. Am mai văzut şi două uşi ferecate.

– Aceste uşi duc spre vechiul cavou al familiei în care nu trebuie să intri niciodată, dar trebuie să cunoşti locul acesta şi să ţii minte despre existenţa lui.

Apoi am urcat înapoi în capelă, el a închis trapa, a împins mînerul în locaşul său, a pus la loc bucata de marmură, şi caverna a redevenit invizibilă. Fra Diamonte s-a prefăcut că n-a observat nimic. Mama dormea alături de copii.

Am adormit şi noi înainte de răsărit în capelă. Tata a ieşit în curte cînd s-a ivit soarele cam pe vremea cînd toţi cocoşii din satele înconjurătoare începuseră să cînte, s-a întins, s-a uitat spre cer şi apoi a ridicat din umeri.

Doi dintre unchii mei au alergat la el, întrebîndu-l cine era străinul care îndrăznise să ne ameninţe cu asediul şi cînd urma să se poarte lupta.

– A fost doar o neînţelegere, le-a spus tata. Mergeţi înapoi să vă odihniţi.

Abia rostise aceste cuvinte, că un urlet înfricoşător ne-a strîns pe toţi la un loc; printre porţile deschise a intrat una dintre fetele din sat, care era apropiată de familia noastră şi la care ţineam tare mult. Ea striga cît putea de tare:

– A dispărut copilul! Mi-au luat copilul!

Restul zilei n-a fost decît o căutare neîncetată a copilului pierdut, pe care totuşi nu l-a putut găsi nimeni. În curînd am descoperit că mai dispăruse fără urmă încă un băiat. Era vorba de una dintre acele fiinţe sărace cu duhul pe care le iubea toată lumea, căci aveau o fire tare blîndă. Spiritul său era atît de afectat, încît abia putea merge, astfel că tuturor le era ruşine să

recunoască faptul că nu băgaseră de seamă de cît timp lipsea bietul copil.

Pe la apus, aveam senzaţia că îmi voi pierde minţile dacă nu reuşesc să stau de vorbă între patru ochi cu tatăl meu. Trebuia doar să mă strecor în camerele încuiate unde se certa cu unchii mei şi cu preoţii. În cele din urmă, am bătut atît de tare în uşă, încît m-a lăsat să intru. Întrunirea era pe sfîrşite, iar tata s-a aplecat spre mine cu o privire mînioasă şi mi-a spus:

– Ai văzut ce au făcut? Au luat chiar tributul pe care mi-l ceruseră mie. L-au luat! Eu m-am opus, iar ei l-au luat oricum!

– Ce tribut? Te referi la copii?

Ochii săi străluceau de furie. Şi-a frecat bărbia nerasă, apoi a lovit cu pumnul în birou, dînd pe jos toate instrumentele pentru scris.

– Cine se cred de îndrăznesc să vină noaptea să-mi ceară să le încredinţez lor aceşti copii nefericiţi pe care nu îi doreşte nimeni?

– Tată, despre ce este vorba? Trebuie să îmi spui.

– Vittorio, mîine dimineaţă cînd se crapă de ziuă vei pleca la Florenţa cu scrisorile pe care le voi scrie în seara aceasta. Am nevoie de mai mult decît de nişte preoţi de ţară pentru a mă lupta cu aceste fiinţe. Pregăteşte-te de călătorie.

Apoi şi-a ridicat brusc privirea. Întîi a părut să asculte, apoi s-a uitat în jur. M-am uitat pe fereastră şi am văzut că lumina zilei se stinsese. Noi înşine nu mai eram decît nişte siluete întunecate, iar el aruncase pe jos sfeşnicul. L-am ridicat.

L-am urmărit pieziş în timp ce am luat o lumînare şi am aprins-o de la torţa de lîngă uşă, aducînd-o apoi în cameră şi aprinzînd cu ea şi celelalte lumînări. El încă mai asculta, nemişcat şi atent, apoi, fără să scoată un sunet, s-a ridicat în picioare, izbind biroul cu pumnii, fără a mai ţine seama de lumina pe care o aruncau lumînările asupra chipului său înspăimîntat şi obosit.

– Ce auzi, seniore? l-am întrebat eu, fără să-mi dau seama că folosisem o formulă de adresare atît de oficială.

– Creaturile răului..., mi-a răspuns în şoaptă. Nişte fiinţe ticăloase cărora Dumnezeu le îngăduie să existe numai din cauza păcatelor noastre. Înarmează-te bine! Trebuie să-i duci pe mama, fratele şi pe sora ta în capelă! Grăbeşte-te! Soldaţii îşi cunosc deja ordinele.

– Să poruncesc să li se aducă acolo şi o cină frugală? Poate nişte pîine şi ceva bere?

Tatăl meu a dat absent din cap, avînd griji mai importante în acel moment. În mai puţin de o oră, toată familia era adunată în capelă, inclusiv cei cinci unchi şi cele patru mătuşi; alături de noi mai erau două doici şi Fra Diamonte.

Micul altar era împodobit ca pentru liturghie, cu postavul cel mai frumos brodat şi cu cele mai mari sfeşnice de aur, în care ardeau lumînările.

Imaginea lui Iisus Hristos crucificat strălucea în lumină. Era o sculptură veche în lemn şi atîrna pe perete de pe vremea Sfîntului Francisc, care se spune că ar fi făcut un popas la castelul nostru cu două secole mai înainte.

Era un Iisus neacoperit, o reprezentare obişnuită pe vremea aceea, un simbol al sacrificiului şi al suferinţei, nici pe departe atît de robust sau de senzual cum sînt crucifixurile care se fac în zilele noastre; ieşea puternic în evidenţă, contrastînd cu suita de sfinţi abia pictaţi pe pereţi şi podoabele lor bogate, roşii şi aurii.

Stăteam pe băncile maronii, simple, care fuseseră aduse special pentru noi şi nimeni nu scotea o vorbă, fiindcă Fra Diamonte ţinuse liturghia în acea dimineaţă şi depusese în amvon Corpul şi Sîngele Domnului nostru sub forma anafurei, iar capela era acum plină de duhul lui Dumnezeu.

Am mîncat pîinea şi am băut puţină bere în faţă, aproape de ieşire, dar am păstrat tăcerea.

Singurul care ieşea mai tot timpul din capelă era tatăl meu, păşind plin de curaj în curtea luminată de torţe şi strigîndu-şi oştenii din turnuri şi de pe ziduri; din cînd în cînd urca chiar el pentru a verifica dacă toate zidurile erau bine apărate.

Toţi unchii mei erau înarmaţi. Mătuşile spuneau rugăciuni arzătoare. Fra Diamonte părea confuz, iar mama era palidă şi îi era rău, poate din cauza copilului pe care îl purta în pîntece; îi ţinea strîns de mînă pe fratele şi pe sora mea, care erau deja foarte speriaţi.

Părea că vom petrece o noapte fără incidente.

Cred că mai erau vreo două ceasuri pînă la răsărit, cînd am fost trezit din picoteală de un urlet îngrozitor. Tatăl meu a ţîşnit în picioare, ca şi unchii mei, care şi-au scos cît au putut de repede săbiile, cu mîinile lor bătrîne.

Strigătele au umplut liniştea nopţii, iar soldaţii au dat alarma. Clopotele vechi din fiecare turn făceau o hărmălaie îngrozitoare.

Tatăl meu m-a înşfăcat de braţ.

– Vino, Vittorio!

A tras imediat de mînerul trapei, a deschis-o şi apoi mi-a împins în mînă o lumînare mare luată de pe altar.

– Ia-i pe mama, mătuşile, sora şi pe fratele tău şi du-i pe toţi jos chiar în acest moment şi să nu care cumva să ieşi, orice ai auzi! Să nu ieşi de-acolo orice ar fi. Încuie trapa şi să rămîi acolo! Fă imediat cum ţi-am zis!

Am făcut întocmai, i-am înşfăcat pe Matteo şi pe Bartola şi i-am împins pe treptele de piatră din faţa mea.

Unchii mei se îmbulziseră afară în curte pe porţile capelei, scoţînd vechile lor strigăte de luptă, în timp ce mătuşile mele se împiedicau şi leşinau, agăţîndu-se de altar şi refuzînd să se mişte de lîngă el, iar mama se ţinea strîns de tatăl meu.

Tata era în pragul nebuniei. M-am întins spre cea mai bătrînă dintre mătuşi, dar ea leşinase lîngă altar. Tata a ţipat la mine, obligîndu-mă să cobor în criptă, şi apoi a închis trapa.

Nu aveam altceva de făcut decît să o încui cu zăvorul, aşa cum îmi arătase, şi să mă întorc cu lumînarea care pîlpîia în mîna mea spre Matteo şi spre Bartola, care erau de-a dreptul îngroziţi, şi să le spun:

– Coborîţi pînă ajungeţi la capăt!

Se împiedicau la fiecare pas în timp ce mergeau cu spatele pe scara îngustă, care nu era prea uşor de coborît dacă stăteau cu chipurile întoarse spre mine.

– Ce s-a întîmplat, Vittorio, de ce vor să ne facă rău? m-a întrebat Bartola.

– Vreau să mă lupt cu ei! a sărit Matteo. Vittorio, dă-mi pumnalul tău! Tu ai şi sabie. Nu e corect.

– Şşt! Staţi liniştiţi, aşa cum v-a învăţat tata! Credeţi că eu n-aş vrea să merg afară, cu ceilalţi bărbaţi? Linişte!

Mi-am reţinut lacrimile. Mama era acolo sus, împreună cu mătuşile mele!

Aerul era rece şi umed, dar nu era neplăcut. Am început să transpir, iar braţul mă durea din cauza sfeşnicului de aur care era prea greu. În cele din urmă ne-am aşezat grămadă în capătul încăperii şi atingerea pietrei reci a avut un efect liniştitor asupra mea.

În tăcerea deplină, puteam auzi prin tavanul gros urletele de deasupra, strigăte îngrozitoare de frică şi de panică, apoi zgomotul unor paşi care goneau şi nechezatul cailor, care îmi dădea fiori. Părea că o mulţime de cai intraseră în capelă, deasupra noastră, ceea ce nu era deloc imposibil.

M-am ridicat şi m-am grăbit spre celelalte două uşi ale criptei, care duceau spre camerele mortuare sau ce-or fi fost ele! Nu-mi mai păsa de nimic. Am tras zăvorul uneia dintre uşi, dar

nu se zărea decît un culoar mic, nu destul de înalt şi nici destul de lat cît să încap prin el.

M-am întors ţinînd în continuare lumînarea şi i-am văzut pe copii, care încremeniseră de spaimă şi stăteau cu privirile fixate în tavan, în timp ce strigătele înfioratoare continuau.

– Simt miros de foc, Vittorio, a şoptit dintr-o dată Bartola. Îl simţi şi tu, Vittorio? Eu aud focul arzînd.

Auzeam şi eu focul arzînd şi simţeam mirosul înecăcios.

– Să ne închinăm şi să ne rugăm! le-am spus. Aveţi încredere în mine! O să scăpăm de aici.

Dar sunetul luptei a continuat, urletele nu au încetat, iar apoi, dintr-o dată, s-a aşternut liniştea. Atît de brusc s-a întîmplat totul, încît tăcerea aceasta m-a îngrozit şi mai tare decît tot zgomotul de pînă atunci. Nu era o linişte care să prevestească victoria.

Bartola şi Matteo se ţineau strîns de mine. Apoi am auzit un huruit deasupra noastră. Cineva trîntise uşile capelei, apoi a deschis brusc trapa din podea, iar în lumina torţelor am reuşit să văd o siluetă întunecată şi mlădioasă, cu părul lung.

Lumînarea mea s-a stins din cauza curentului. În afara scînteii înfiorătoare care se zărea deasupra, eram condamnaţi fără scăpare la un întuneric infernal. Am zărit iar această siluetă înaltă de femeie, cu cosiţe lungi şi cu o talie atît de subţire, încît aş fi putut-o cuprinde cu mîinile, care părea să plutească pe scări spre mine, fără să scoată un sunet. Pentru numele lui Dumnezeu, cum putea această femeie să existe cu adevărat?

Înainte să îmi dau seama ce se întîmplă şi înainte să îmi treacă prin cap că aş putea scoate sabia împotriva unei femei, i-am simţit sînii moi care se frecau de pieptul meu, în timp ce braţele ei păreau să se strîngă în jurul meu. A existat un moment inexplicabil şi senzual de confuzie cînd parfumul pletelor şi al

rochiei ei mi s-a întipărit în nări şi mi s-a părut că îi văd ochii strălucind în timp ce se apropia de mine.

Am auzit-o pe Bartola strigînd, apoi l-am auzit şi pe Matteo. Am fost aruncat la pămînt. Focul se întetea deasupra noastră. Silueta îi prinsese cu un braţ de o aparenţă foarte fragilă pe amîndoi copiii care se zbăteau şi urlau; apoi ea s-a oprit, pentru a se uita la mine, cu o sabie în mîna pe care o ţinea ridicată, şi în cele din urmă a pornit-o în sus pe trepte, spre vîlvătaia îngrozitoare.

Mi-am tras sabia cu ambele mîini şi m-am repezit în sus pe urmele ei, pînă cînd am ajuns în capelă şi am observat că, prin cine ştie ce forţă necurată, ajunsese deja la uşă, purtîndu-i pe copiii care mă strigau pe nume:

– Vittorio! Vittorio!

Toate ferestrele de sus ale capelei erau luminate de incendiu, la fel ca şi rozeta de deasupra crucifixului. Nu îmi venea să cred că această femeie îi răpea de lîngă mine pe sora şi pe fratele meu.

– Opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Laşo! Hoaţă ce eşti!

Am fugit pe urmele ei, dar, spre uimirea mea, s-a oprit şi s-a întors ca să se mai uite o dată spre mine şi am văzut-o în deplinătatea frumuseţii ei rafinate. Chipul era de un oval perfect, cu ochi blînzi şi fumurii, iar pielea ei avea culoarea celui mai fin porţelan chinezesc. Avea buzele roşii, atît de perfecte, încît nici un pictor nu ar fi reuşit să le deseneze astfel, iar pletele ei lungi de un blond cenuşiu căpătau aceeaşi culoare ca şi ochii în strălucirea focului, făcînd-o să arate ca un nor plutitor. Veşmîntul, deşi pătat cu ceva ce părea să fie sînge, era de aceeaşi culoare închisă a vinului pe care o mai văzusem la musafirul nepoftit din cealaltă seară.

Mi-a aruncat o privire mai întîi curioasă, apoi pătrunzătoare. Mîna ei dreaptă ţinea sabia ridicată, dar nu s-a mişcat deloc,

apoi le-a dat drumul din strînsoare fratelui şi surorii mele. Amîndoi s-au rostogolit suspinînd pe podea.

– Demon! *Strega!* am strigat către ea.

Am sărit să-i apăr, apoi m-am îndreptat spre ea, fluturînd sabia. S-a ferit atît de repede, încît nici n-am observat-o. Nu-mi venea să cred că era atît de aproape de mine, cu sabia plecată, uitîndu-se la mine şi la copiii care încă mai plîngeau.

Apoi şi-a întors brusc capul. S-a auzit un şuierat, apoi încă unul şi încă unul. Prin uşa capelei, din chiar flăcările iadului, a apărut o altă siluetă înveşmîntată în catifea roşie şi încălţată cu cizme brodate cu aur; în timp ce încercam să îl atac cu sabia, el m-a aruncat într-o parte şi i-a retezat într-o clipită capul Bartolei şi apoi pe-al lui Matteo, care urla din răsputeri.

Eu am simţit cum mă cuprinde nebunia şi am început să răcnesc. Silueta s-a întors spre mine, dar femeia s-a împotrivit cu hotărîre.

– Lasă-l în pace, a strigat ea cu o voce care era pe cît de dulce, pe atît de limpede.

Atunci criminalul a dispărut, rămînînd doar ecoul acestei fantasme obscure în cizmele lui aurite, care striga:

– Haide, Ursula! Ţi-ai pierdut minţile? Uită-te la cer! Vino odată!

Ea nici nu s-a clintit. Se uita la mine la fel ca mai înainte. Eu plîngeam în hohote şi blestemam, apoi, apucîndu-mi sabia, m-am repezit iar spre ea şi am văzut cu ochii mei cum i-am tăiat braţul drept, chiar deasupra cotului. Membrul ei alb, care părea la fel de fragil ca întreaga ei fiinţă, a căzut pe podeaua pardosită împreună cu sabia ei. Sîngele a început să ţîşnească din rană, dar n-a făcut decît să-i arunce o privire. Apoi m-a privit din nou, cu aceeaşi expresie amară şi disperată. Mi-am ridicat din nou sabia.

– *Strega!* am strigat scrîşnind din dinţi, încercînd să mă uit la ea printre lacrimi.

Dar cu o putere demonică, s-a dat înapoi, îndepărtîndu-se de mine, ca şi cum ar fi fost trasă de o forţă invizibilă, ţinîndu-şi cu stînga mîna dreaptă, care încă mai era încleştată pe sabie, de parcă nu fusese retezată. Femeia a înlocuit braţul pe care i-l tăiasem, iar eu am văzut totul. Am urmărit-o cum şi-a pus braţul la loc, răsucindu-l şi potrivindu-l pînă a ajuns în poziţia lui firească, iar rana de pe pielea ei albă s-a cicatrizat imediat chiar sub privirile mele uluite. Mîneca largă împodobită cu clopoţei a rochiei ei de catifea a alunecat apoi peste braţ, acoperindu-l pînă la încheietură.

Apoi, cît ai clipi, a ieşit din capelă. Nu mai era decît o siluetă care se profila pe fundalul focurilor îndepărtate ce ardeau în turnuri. Am auzit-o şoptind:

– Vittorio...

Apoi a dispărut. Ştiam că e inutil să o urmăresc. Şi totuşi am alergat în urma ei şi mi-am rotit sabia cu putere, urlînd de furie şi de disperare felurite ameninţări la adresa întregului univers, cu ochii plini de lacrimi şi cu gîtul înecat de suspine.

Nimic nu se mai mişca. Toţi erau morţi. Ucişi. O ştiam prea bine. Curtea era presărată cu nenumărate cadavre. M-am înapoiat în capelă şi am luat în braţe capul lui Matteo şi pe cel al Bartolei. M-am aşezat şi le-am ţinut în poală, plîngînd amarnic.

Cele două capete retezate păreau să fie încă în viaţă; ochii lor încă mai străluceau, iar buzele se mişcau într-o încercare disperată de a vorbi. Doamne Dumnezeule! Era peste puterea omenească de îndurare. Nu făceam decît să plîng în hohote.

Le-am aşezat unul lîngă celălalt şi le-am mîngîiat pe păr şi pe obraji, şoptindu-le cuvinte de încurajare. Le-am spus că Dumnezeu este aproape, că El ne este alături şi că va avea grijă de noi pentru totdeauna, ducîndu-ne în rai. M-am rugat din

răsputeri ca ei să nu mai simtă nimic, iar trupurile lor să fie complet neînsufleţite. Nu aş fi putut suporta gîndul că suferă. Te rog, Doamne!

Dimineaţă, cînd soarele a început să se arate plin de trufie prin uşa capelei, cînd păsările au început să cînte de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, capul inocent al lui Matteo şi cel al Bartolei erau nemişcate şi lipsite de viaţă, iar sufletele lor nemuritoare le părăsiseră cu siguranţă trupurile, dacă nu cumva acestea dispăruseră chiar din momentul cînd sabia le curmase brusc viaţa.

Am găsit-o pe mama ucisă în curte. Tatăl meu, acoperit de răni pe palme şi pe braţe, ca şi cum ar fi apucat în mînă sabia care îl ataca, zăcea fără viaţă pe treptele ce duceau la turn.

Totul se petrecuse neobişnuit de repede. Erau gîturi tăiate peste tot şi numai rareori se zăreau urme de rezistenţă, ca în cazul tatălui meu, care purtase o luptă aprigă.

Nu fusese furat nimic. Dintre mătuşile mele, două erau moarte într-un colţ al capelei, iar celelalte două erau în curte, dar toate aveau încă inelele, colierele şi diademele lor. Nici un nasture nu lipsea de la locul lui. Lucrurile stăteau la fel cu toţi cei ucişi.

Caii dispăruseră, vitele fugiseră în pădure, iar păsările din curte zburaseră. Am deschis colivia în care se aflau şoimii mei de vînătoare, le-am îndepărtat glugile cu care îi ţineam acoperiţi şi le-am dat drumul să zboare în copaci. Nu mai rămăsese nimeni care să mă poată ajuta să îngrop morţii.

Pînă la amiază, îi tîrîsem pe toţi membrii familiei mele în criptă, unul cîte unul, împingîndu-i fără nici o ceremonie pe scări, apoi îi aşezasem cît de bine putusem, unul lîngă celălalt.

Fusese o muncă sfîşietoare. Eram aproape leşinat cînd am încercat să readuc la locul lor membrele fiecăruia, lăsîndu-l ultimul pe tatăl meu.

Ştiam că nu voi reuşi să fac asta pentru nimeni altcineva din cetate. Era imposibil. În plus, nenorocirea care se abătuse asupra noastră în noaptea trecută putea să revină, deoarece un demon cu chipul acoperit fusese martor la cruţarea mea, un asasin ticălos care ucisese fără milă doi copii nevinovaţi.

Nu ştiam care ar fi putut fi natura acestui înger al morţii, această rafinată Ursula cu obrajii albi ca zăpada, cu gîtul prelung şi cu umerii mlădioşi. Poate că urma să se întoarcă chiar ea, pentru a răzbuna insulta ce i-o adusesem.

Trebuia să părăsesc muntele. Simţeam instinctiv că ei nu erau nicăieri prin apropiere în acel moment. Nu numai inima îmi spunea asta, ci şi lumina blîndă a soarelui. Doar fusesem martor la fuga lor, auzisem şuierăturile pe care şi le adresau unii altora şi cuvintele de rău augur pe care le rostise bărbatul către Ursula, îndemnînd-o să se grăbească. Erau cu siguranţă creaturi ale nopţii.

Trebuia să mă urc în turn pentru a arunca o privire asupra drumului de ţară. Aşa am şi făcut. Bănuiala mea se vădea adevărată: nu mai era nimeni care să fi putut vedea fumul de la incendiu. Cel mai apropiat castel era o ruină, după cum v-am mai spus, iar cătunele de mai jos erau de mult părăsite.

Cel mai apropiat sat era la distanţă de o zi de mers pe jos şi trebuia să plec chiar atunci dacă voiam să ajùng la o ascunzătoare înainte de căderea nopţii. Mii de gînduri mă chinuiau. Ştiam prea multe lucruri. Eram prea tînăr! Nu puteam trece drept un bărbat! Aveam o avere în băncile florentine, dar era o săptămînă de mers pînă acolo. Mă confruntam cu nişte demoni care reuşiseră să intre într-o biserică. Fra Diamonte fusese omorît pe loc.

Un singur gînd mă chinuia fără încetare. Răzbunarea! Trebuia să le iau urma. Dacă ei nu puteau ieşi la lumina zilei, aceasta era calea pe care trebuia s-o urmez ca să le vin de hac!

Eram hotărît să mă răzbun. Pentru Bartola, pentru Matteo, pentru mama şi pentru tata, pentru cel mai umil dintre copiii care fuseseră furaţi de pe muntele nostru. Căci, într-adevăr, răpiseră mai mulţi copii. M-am convins de acest lucru chiar înainte să plec, fiindcă grijile mă făceau să gîndesc mai lent. Nu era nici un cadavru de copil în jur. Doar băieţii de vîrsta mea fuseseră ucişi, dar cei mai tineri fuseseră luaţi.

Nu-mi puteam imagina pentru ce fel de orori îi răpiseră! Simţeam că îmi pierd minţile. Aş fi rămas acolo, în turn, cu pumnii strînşi, jurînd răzbunare, dacă o privelişte bine venită nu mi-ar fi atras atenţia. În josul celei mai apropiate văi am văzut trei dintre caii mei care rătăceau fără ţintă, aşteptînd parcă să fie rechemaţi acasă.

În sfîrşit, puteam să călăresc unul dintre cei mai buni cai pe care îi aveam, dar trebuia să pornesc la drum. Cu ajutorul unui cal, puteam ajunge într-un oraş înainte de căderea nopţii. Nu cunoşteam ţinuturile din nord. Era o regiune montană, dar auzisem că exista un oraş destul de mare în apropiere. Trebuia să mă refugiez acolo pentru a găsi un preot învăţat care să cunoască mai multe despre demoni.

Ultima mea îndatorire a fost revoltătoare şi neplăcută, dar trebuia să o fac. Am strîns toate bogăţiile pe care le puteam lua cu mine.

M-am dus mai întîi în camera mea şi m-am îmbrăcat ca şi cum ar fi fost o zi ca oricare alta, în cel mai bun costum de vînătoare din catifea verde şi din mătase, mi-am pus cizmele cele mai înalte şi mi-am luat mănuşile; apoi am coborît în criptă cu desagii de piele pe care îi puteam atîrna de şaua calului şi am luat cele mai de preţ inele, coliere, broşe şi catarame de aur şi argint ale rudelor mele, toate aduse din Ţara Sfîntă. Dumnezeu să mă ierte!

Mi-am umplut geanta cu ducaţi şi florini de aur pe care i-am luat din cuferele tatălui meu, de parcă aş fi fost un hoţ care profana morminte; ridicînd apoi povara cea grea, am mers să îmi iau calul, l-am înşeuat, i-am pus căpăstrul şi am pornit la drum, ca un om de rang înalt, înarmat, înveşmîntat cu capa mea tivită cu blană de nurcă şi cu o pălărie florentină de catifea verde. Astfel m-am avîntat în pădure.

4

În care descopăr noi mistere, sînt sedus şi îmi umplu sufletul de un amarnic curaj

Eram atît de înverşunat, încît nu gîndeam limpede, după cum v-am spus deja, dar mă veţi înţelege cu siguranţă. Nu a fost inteligent din partea mea să pornesc călare singur şi în haine atît de rafinate prin pădurile Toscanei, bîntuite de bandiţi.

Pe de altă parte, nu mi se părea o alegere bună să mă prefac a fi un învăţăcel sărac. Nu pot pretinde că am făcut cu adevărat o alegere. Singurul sentiment care mă mîna era dorinţa de a mă răzbuna pe demonii care îmi uciseseră familia.

Aşadar, pe la amiază, călăream într-un ritm constant, străduindu-mă să merg numai pe drumurile din vale, pînă am pierdut din vedere turnurile castelului nostru, şi încercînd să nu mai plîng ca un copil. Drumurile de munte mă atrăgeau mereu spre ele. Capul mi se învîrtea, iar peisajul nu-mi lăsa timp să gîndesc.

Nu văzusem vreodată o privelişte mai dezolantă. Imediat după ce am pornit la drum, am întîlnit două castele mari în ruină; mi-am dat seama că aceste rămăşiţe pierdute în hăţişurile verzi ale pădurii erau nişte urme ale vechilor seniori care fuseseră atît de nesăbuiţi încît să opună rezistenţă puterii oraşului Milano sau Florenţei. Gîndurile acestea erau de-ajuns pentru a începe să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală şi să mă întreb

dacă nu fusese totul o plăsmuire a minţii mele, iar asaltul nimicitor fusese totuşi opera unor inamici umani.

Era deprimantă imaginea parapeţilor în ruină care se proiectau pe fundalul cerului de un albastru vesel şi strălucitor, ca şi imaginea satelor părăsite, cu şoproanele căzute şi cu altarele de la răscruci uitate, unde Fecioare sau sfinţi de piatră, cufundaţi în umbră, erau acoperiţi cu pînze de păianjen.

Cînd am zărit în sfîrşit un oraş fortificat în depărtare, mi-am dat seama că era vorba despre Milano, iar eu n-aveam nici o intenţie de a merge acolo. Eram pierdut!

Cît despre bandiţi, m-am întîlnit doar cu o ceată de zdrenţăroşi pe care i-am păcălit imediat cu vorbăria mea. Cel puţin, datorită lor m-am mai destins puţin. Sîngele îmi curgea prin vine la fel de repede pe cît îmi mişcam buzele:

– În spatele meu vin o sută de oameni. Sîntem în căutarea unei bande de neispăviţi care pretind că luptă pentru Sforza, dar nu sînt decît nişte violatori şi nişte hoţi. I-aţi văzut cumva? Vă dau fiecăruia cîte un florin dacă îmi spuneţi ceva. Îi vom omorî pe loc. Sînt obosit şi m-am săturat de urmărirea asta.

Le-am aruncat nişte monede, iar ei s-au îndepărtat imediat, nu înainte de a-mi spune că oraşul florentin cel mai apropiat era Santa Maddalana, care se afla la două ore de mers, dar noaptea îşi închidea porţile şi nimeni nu putea intra fără un motiv serios.

M-am prefăcut că ştiu şi eu aceste lucruri şi i-am lăsat să creadă că mă îndreptam spre o mănăstire faimoasă despre care ştiam că se află în nord, unde n-aveam oricum vreme să ajung; le-am mai aruncat nişte bani peste umăr pe măsură ce mă îndepărtam, spunîndu-le să meargă mai departe pentru a se întîlni cu ceata care mă urma şi avea să-i plătească pentru serviciile lor.

Ştiu sigur că se gîndeau dacă nu cumva ar fi mai bine să mă omoare şi să îmi ia tot ce aveam. Totul ţinea de priviri, de cît de bine reuşeam să-mi joc rolul şi de cît de repede vorbeam; în

definitiv, erau niște nelegiuiți, dar am reușit, pînă la urmă, să scap de ei.

Am pornit mai departe cît de repede am putut, părăsind drumul principal și apucînd-o pe povîrnișurile de unde puteam să văd în depărtare contururile vagi ale orașului Santa Maddalana. Era un oraș mare. Se vedeau patru turnuri masive, toate situate în apropierea porților uriașe, iar alături de ele se întrezăreau și mai multe turle de biserică.

Sperasem să mai fie ceva înainte de Santa Maddalana, un oraș mai mic și cu mai puține fortificații. Dar nu-mi aminteam nici un fel de denumiri sau poate eram prea confuz pentru a mai căuta în continuare.

Lumina soarelui de amiază era puternică, dar începea să scadă. Trebuia să mă îndrept spre Santa Maddalana.

Cînd am ajuns la muntele pe care era construit orașul, am cotit-o brusc pe cărările înguste folosite de păstori. Lumina pălea cu rapiditate. Pădurea era prea deasă pentru a mă simți în siguranță în apropierea unui oraș cu ziduri atît de groase. I-am blestemat pentru că nu se gîndiseră să defrișeze muntele, dar, pe de altă parte, pădurea mă apăra de privirile nedorite.

Au fost momente cînd mi s-a părut imposibil să mai ajung în vîrful muntelui, în timp ce întunericul se adîncea în jurul meu. Stelele luminau cerul de culoarea safirului, ceea ce făcea ca vechiul oraș să pară și mai inaccesibil în toată măreția sa.

În cele din urmă, noaptea s-a lăsat nepăsătoare peste trunchiurile arborilor, iar eu am ajuns să îmi aleg drumul bazîndu-mă pe instinctele calului, și nu pe vederea mea, care nu mă mai ajuta prea mult. Secera palidă a lunii părea să se simtă mai bine în nori în seara aceea. Nici cerul nu îl vedeam prea bine din cauza frunzișului des de deasupra capului.

M-am trezit rugîndu-mă la tatăl meu, ca și cum el s-ar fi aflat undeva deasupra mea, alături de îngerii mei păzitori; ba

chiar am senzaţia că am crezut cu mai multă putere în el decît am crezut vreodată într-un înger. M-am rugat astfel: „Te rog, tată, ajută-mă să ajung acolo! Ajută-mă să ajung în siguranţă, pentru ca demonii să nu îmi împiedice răzbunarea!"

Am strîns cu putere sabia. Mi-am adus aminte de pumnalele pe care le aveam ascunse în cizme, în mînecă, în haină şi la curea. Mă chinuiam să văd în lumina palidă, dar a trebuit să mă încred în calul meu care îşi alegea singur drumul printre trunchiurile groase ale copacilor.

Au fost momente cînd mă opream şi rămîneam nemişcat. Nu se auzea nimic neobişnuit. Cine altcineva ar fi fost destul de nebun, încît să iasă noaptea în aceste păduri? La un moment dat, foarte aproape de sfîrşitul călătoriei, am descoperit drumul principal, iar pădurea a început să se rărească, dînd la iveală cîmpii şi pajişti line. De-aici încolo am mers numai în galop.

În cele din urmă, oraşul s-a ivit brusc în faţa mea, ca atunci cînd ajungi la capăt de drum după o ultimă cotitură şi ţi se pare că ai fost aruncat la porţile unei cetăţi magice; am tras aer adînc în piept şi am mulţumit în gînd, chiar dacă porţile gigantice erau ferecate, de parcă o armată de duşmani ar fi fost în apropiere.

Aici se afla salvarea mea. Bineînţeles că străjerul, un soldat somnoros care striga de undeva de sus, dorea să ştie cine sînt.

Încă o dată, efortul de a născoci o poveste credibilă mi-a abătut gîndul de la imaginea îngrozitoare a demonului Ursula, pe care nu mi-o puteam alunga din minte, alături de imaginea braţului ei retezat şi a trupurilor decapitate ale fratelui şi surorii mele, căzute pe podeaua capelei.

Am strigat pe un ton umil, dar folosind un vocabular pretenţios, că eram un învăţăcel angajat de Cosimo de Medici, venit în Santa Maddalana în căutarea unor cărţi, mai cu seamă a unor cărţi vechi de rugăciune, care aparţinuseră sfinţilor, şi că eram interesat de apariţiile Sfintei Fecioare în această regiune.

Ce prostii!

I-am mai spus că venisem să vizitez bisericile, şcolile şi pe bătrînii profesori din oraş şi că intenţionam să îi duc maestrului meu din Florenţa orice puteam achiziţiona în cetatea lor contra banilor mei florentini.

– Dar spune-mi numele tău! a insistat soldatul, crăpînd puţin poarta cea mică şi îndreptînd lanterna spre mine pentru a mă cerceta mai bine.

Ştiam că am făcut o impresie bună pe cal.

– De Bardi. Antonio De Bardi, din neamul lui Cosimo, i-am răspuns eu cu o îndrăzneală nemaivăzută.

Am pronunţat numele soţiei lui Cosimo pentru că a fost singurul care mi-a venit în cap în acel moment.

– Te rog să primeşti acest tribut din partea mea, să cinezi pe săturate alături de soţia ta, ca invitaţi ai mei. Ia-i, te rog, şi lasă-mă să intru, căci sînt tare obosit!

Poarta s-a deschis. A trebuit să descalec şi să-mi îndemn calul să intre cu capul plecat prin poarta joasă. Am pătruns împreună în piaţeta pietruită din interiorul cetăţii, unde ecoul paşilor noştri răsuna în liniştea deplină.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutai singur în pădure la ora asta? Nu ştii cît e de periculos? Şi eşti atît de tînăr... Ce s-a întîmplat cu familia Bardi de îşi lasă învăţăceii să umble neînsoţiţi prin ţinuturile astea?

Străjerul a băgat banii în buzunar.

– Uită-te la tine! Nu eşti decît un copil! Oricine te-ar fi putut omorî ca să-ţi fure banii! Nu-ţi dai seama?

Era o piaţetă imensă, din care porneau mai multe străzi. Ce noroc pe mine! Dar dacă şi demonii erau aici? Habar n-aveam unde obişnuiau să stea ascunse asemenea creaturi! Dar am continuat să vorbesc:

– E vina mea. M-am rătăcit. Dacă vei spune tuturor povestea mea, mă vei băga în bucluc. Du-mă la han! Sînt atît de obosit! Uite, ia banii aceştia!

I-am dat şi mai mulţi bani.

– M-am rătăcit pentru că n-am urmat instrucţiunile primite. Sînt la capătul puterilor. Am nevoie de un pahar de vin, de o masă bună şi de odihnă. Om bun, te rog să mai iei şi banii aceştia! Insist! Familia Bardi nici n-ar vrea să audă că i-ai refuzat.

Nu mai avea unde să înghesuie banii primiţi, dar i-a îndesat cum a putut mai bine în cămaşă şi apoi m-a condus către han la lumina torţei sale. A bătut şi în poartă s-a ivit o bătrînă cu un chip blînd, care m-a condus într-o cameră, recunoscătoare pentru monedele pe care i le-am dăruit imediat.

– Aş vrea o cameră situată cît mai sus, din care să văd toată valea, dacă se poate, şi ceva de mîncare. Nu-mi pasă dacă mîncarea e rece.

– N-o să găseşti nici un fel de cărţi în oraşul acesta, m-a avertizat străjerul, care mă urmărea în timp ce urcam treptele în urma femeii.

– Toţi tinerii fug de-aici. E un loc paşnic, plin de negustori fericiţi. Tinerii se duc să studieze la universitate. Dar e un loc minunat în care să-ţi petreci viaţa.

– Cîte biserici aveţi aici? am întrebat-o pe femeie cînd am ajuns în cameră.

I-am spus că trebuie să ţin lumînarea aprinsă toată noaptea.

– Două biserici dominicane şi una carmelită, a răspuns străjerul, gîrbovindu-se în pragul uşii prea joase.

– Mai e şi o frumoasă biserică franciscană, unde merg eu. Aici nu se întîmplă niciodată nimic rău.

Bătrîna a dat din cap şi i-a zis să-şi ţină gura. A lăsat jos lumînarea şi mi-a dat de înţeles prin gestul ei că o puteam păstra. Străjerul a continuat să pălăvrăgească, dar eu stăteam pe pat fără

a scoate un cuvînt, pînă cînd femeia mi-a adus o bucată de friptură rece de miel, pîine şi o carafă cu vin.

– Şcolile noastre sînt foarte severe, a continuat bărbatul.

Bătrîna l-a îndemnat din nou să tacă.

– Nimeni nu îndrăzneşte să facă necazuri pe-aici, a mai adăugat el, apoi au plecat amîndoi.

M-am repezit ca un animal flămînd asupra farfuriei cu mîncare. Nu doream decît să-mi recapăt puterile. Nu mă puteam gîndi la alte plăceri din cauza suferinţei mele. M-am uitat pentru un timp la un petic de cer presărat cu stele, rugîndu-mă cu disperare fiecărui înger sau sfînt pe care îl ştiam, apoi am ferecat bine fereastra şi am încuiat uşa.

Asigurîndu-mă că lumînarea era bine adăpostită în colţul ei şi că era destul de mare încît să îmi ajungă pînă dimineaţă, m-am aşezat pe patul mic şi plin de cocoloaşe, prea obosit pentru a-mi mai scoate cizmele, sabia, pumnalele sau hainele. Credeam că voi cădea într-un somn adînc, dar stăteam ţeapăn, plin de ură şi cu inima frîntă de suferinţă, uitîndu-mă ţintă în întuneric, avînd gustul amar al morţii, pe care îl simţisem din plin.

Auzeam din depărtare cum cineva îmi conducea calul în grajd şi zgomotul unor paşi singuratici pe stradă. Eram în siguranţă sau, cel puţin, aşa mi se părea.

În cele din urmă, am adormit. A fost un somn adînc şi dulce; toţi acei nervi care mă menţinuseră în mişcare şi care îmi întreţinuseră supărarea s-au relaxat, iar eu am alunecat într-o beznă fără vise. Am trecut mai întîi prin momentul în care nimic nu mai contează, decît să dormi pentru a te întrema, fără teamă de vise, apoi n-am mai simţit nimic.

Un zgomot m-a făcut apoi să tresar. M-am trezit imediat. Lumînarea se stinsese. Am dus mîna la sabie chiar înainte să deschid ochii. Stăteam pe patul îngust, cu spatele la perete, cu

fața spre cameră, în atmosferă plutind o lumină ce aparent nu venea de nicăieri. Nu desluşeam decît uşa încuiată, iar fereastra de deasupra mea nu o puteam vedea decît dacă îmi răsuceam capul; fără să mă uit, eram convins că fereastra, pe care o ferecasem chiar eu, era acum deschisă. Lumina firavă din încăpere venea de afară, prelingîndu-se de-a lungul zidului şi dînd camerei aspectul unei temniţe.

Simţeam adierea rece a aerului pe gît şi pe obraji. Am strîns mînerul sabiei, ascultînd şi aşteptînd. Se auzea un scîrţîit uşor şi am simţit salteaua patului mişcîndu-se ca şi cum cineva s-ar fi aşezat pe ea.

Nu puteam să desluşesc nimic în jur. Întunericul îmi ascundea totul, dar dintr-o dată, în faţa mea s-a ridicat o siluetă care s-a aplecat spre mine. Era o femeie care mă fixa cu privirea în timp ce părul ei îmi mîngîia obrajii.

Era Ursula. Chipul ei era la cîţiva centimetri de al meu. Mîna ei, foarte rece şi netedă, a acoperit-o pe a mea, care se afla pe mînerul sabiei, cu o forţă impresionantă; genele ei mi-au atins tandru obrazul, apoi m-a sărutat pe frunte.

Blîndeţea ei mă învăluise, oricît de mare ar fi fost împotrivirea mea. O senzaţie arzătoare mi-a invadat măruntaiele.

– *Strega!* am blestemat-o eu.

– Nu i-am ucis eu, Vittorio! părea să mă implore, dar cu demnitate şi plină de o forţă nebănuită, deşi avea o voce subţire, a unei persoane foarte tinere, şi cu un timbru feminin.

– Voiai să-i răpeşti!

Am încercat printr-o mişcare violentă să mă eliberez, dar mîna ei m-a oprit, fermă; cînd am încercat să îmi eliberez mîna stîngă, ea m-a prins de încheietură, împiedicîndu-mă să mă mişc, apoi m-a sărutat.

Am simţit parfumul acela minunat pe care îl răspîndea şi pe care îl mai simţisem şi mai înainte, iar atingerea părului ei pe faţă şi pe gît mi-a transmis fiorii păcatului prin tot corpul.

Am încercat să întorc capul, dar ea m-a sărutat uşor, aproape cu respect, pe obraz. Am simţit apăsarea corpului ei, cu sînii bine conturaţi prin materialul scump. Coapsa ei era lipită de a mea, iar cu limba îmi atingea, voluptuos, buzele. Eram imobilizat de fiorii care mă cutremurau, umilindu-mă şi aprinzînd focul pasiunii.

– Pleacă, vrăjitoareo! am şoptit.

Plin de mînie, nu mi-am mai putut opri înflăcărarea. Nu puteam stăpîni fiorii extatici care îmi străbăteau şira spinării, ajungînd pînă la picioare.

Ochii ei străluceau deasupra mea, iar pleoapele i se mişcau fin, ca o părere; m-a sărutat iar pe gură, gustîndu-mi cu voluptate buzele şi întărîtîndu-mă, apoi s-a retras brusc, lăsîndu-şi obrazul peste obrazul meu.

Pielea ei, care îmi păruse a fi de porţelan, era mai mătăsoasă decît o pană; întreaga ei fiinţă era ca o păpuşă, făurită dintr-un material seducător şi magic, iar farmecul ei mergea dincolo de corpul ei; ţinea mai degrabă de focul ce părea să o străbată, căci emana o căldură ce mă tulbura într-un zbucium ritmic, deşi degetele ce mă mîngîiau pe încheieturi erau reci; apoi am simţit iar arsura limbii ei pe buze, împotriva voinţei mele, dar nu m-am putut apăra în nici un fel de puterea ei delicioasă şi vehementă totodată.

În mintea mea a prins contur ideea că ea se folosise de dorinţa mea aprinsă pentru a mă lăsa fără apărare, iar delirul carnal făcuse din mine un corp construit din fibre care nu făceau decît să conducă mai departe focul pe care ea îl vărsa în gura mea.

Şi-a retras limba şi m-a sărutat din nou. Chipul îmi era cuprins de furnicături. Mîinile mele încercau să o respingă, dar pe de altă parte tînjeau să o mîngîie; mă luptam să-i rezist, dar o îmbrăţişam totodată. Ea putea să simtă sub corpul său dovada

clară a dorinţei mele de nestăpînit. Nu aveam cum să o ascund. O uram.

– De ce?! De ce?! am strigat eu, desprinzîndu-mi buzele din sărutul ei.

Pletele i s-au revărsat, încadrîndu-i chipul, cînd şi-a ridicat capul. Abia mai puteam respira din cauza plăcerii nepămînteşti pe care o simţeam.

– Lasă-mă în pace şi întoarce-te în iadul tău! De ce mi-ai arătat milă? De ce mă chinui acum în acest fel?

– Nu ştiu! Poate că nu vreau să mori, mi-a răspuns cu vocea ei dulce, tremurîndă.

Îi simţeam răsuflarea pe piept, iar vorbele îi erau agitate, ca şi pulsul ei înfierbîntat.

– Vreau să pleci. Mergi în sud, la Florenţa, şi uită tot ce s-a întîmplat, spune-ţi că totul a fost un coşmar sau o vrajă rea. Pleacă din acest oraş!

– Nu-mi mai spune minciunile tale josnice! am strigat înainte să mă pot abţine. Crezi că mă poţi alunga? Mi-aţi ucis familia, tu şi semenii tăi, creaturi blestemate!

Şi-a aplecat capul spre mine, iar pletele ei m-au prins în mrejele lor. M-am luptat în zadar să mă eliberez. Era imposibil. Nu puteam să mă desprind din strînsoarea ei.

În jurul nostru domnea întunericul, dar totul era de o dulceaţă nesfîrşită. Am simţit apoi o durere uşoară în zona gîtului, ca o înţepătură, iar mintea mi s-a umplut de cea mai liniştită fericire.

Aveam senzaţia că mă aflam pe o pajişte plină de flori, departe de hanul acela şi de orice nenorociri, iar ea era întinsă alături de mine, peste corole strivite şi petale de irişi. Ursula, cu cosiţele ei cenuşii, îmi zîmbea cu ochi fermecători şi plini de dorinţă, de parcă între noi se născuse o pasiune spirituală, dincolo de atracţia trupească ce ne lega. Ea s-a urcat peste trupul

meu, privindu-mă cu buzele strînse într-un zîmbet delicat, şi şi-a desfăcut încet picioarele pentru ca eu să o pot pătrunde. Locaşul umed dintre picioarele ei era un amestec necunoscut de elemente, care mă aduseseră într-un delir al simţurilor, împreună cu elocvenţa privirii ei tăcute care mă învăluia cu tandreţe.

Brusc, totul s-a oprit. Eram ameţit. În cîteva clipe i-am simţit buzele pe gît.

M-am străduit din răsputeri să o dau la o parte de pe mine.

– Te voi distruge! Jur! Chiar de va fi să te urmez pe porţile iadului! i-am şoptit.

M-am zbătut atît de tare să scap din strînsoarea ei, încît aveam senzaţia că trupul îmi lua foc, dar nu mi-a dat drumul. Am încercat să îmi limpezesc mintea, să alung visele de fericire.

– Lasă-mă în pace, vrăjitoareo!

– Şşt! Taci..., mi-a spus întristată. Eşti atît de tînăr, atît de îndărătnic şi de curajos... Am fost şi eu ca tine. Un model de fermitate şi de perfecţiune...

– Nu-mi adresa mie vorbele tale murdare!

– Taci! Vei trezi toată casa! La ce îţi va folosi?

Vocea ei era atît de îndurerată, de atrăgătoare şi de onestă... Ar fi putut să mă seducă cu această voce fără să o fi văzut vreodată.

– În curînd nu vei mai fi în siguranţă orice aş face eu. Pleacă, Vittorio!

S-a retras, astfel că i-am putut vedea mai bine ochii larg deschişi şi sinceri. Era desăvîrşită. O astfel de frumuseţe, replica perfectă a duhului pe care îl văzusem oglindit în lumînările din capelă, nu avea nevoie de vrăji sau de poţiuni pentru a mă convinge. Era minunată şi fără cusur.

– Te găsesc atît de frumos, încît mi se frînge inima, mi-a mărturisit ea. E nedrept... Cum voi putea suporta acest chin, alături de toate celelalte?

M-am împotrivit. Nu doream să-i răspund şi să hrănesc această flacără infernală şi misterioasă.

– Vittorio, trebuie să pleci de aici! Ai cîteva nopţi, poate nici atît. Dacă mai vin să te văd, îi pot conduce la tine. Vittorio, să nu povesteşti lucrurile acestea nimănui în Florenţa. Vor rîde de tine, a adăugat ea coborîndu-şi vocea, vorbind pe un ton mai delicat, dar mai ameninţător.

Apoi a dispărut.

Patul scîrţîia şi se legăna. Eram întins pe spate, iar încheieturile mă dureau de la strînsoarea mîinilor ei; deasupra mea, fereastra se deschidea spre lumina palidă de afară, iar zidul de lîngă han se ridica spre cerul pe care nu îl puteam vedea prea bine din cauza poziţiei dezavantajoase pe care o aveam.

Eram singur în cameră. Ea dispăruse fără urmă.

Dintr-o dată, am reuşit să îmi mişc membrele, dar, înainte să mă ridic, ea a reapărut în cadrul ferestrei, vizibilă de la talie în sus, uitîndu-se la mine. Şi-a rupt cu mîna corsetul brodat al rochiei şi şi-a dezgolit sînii albi în faţa mea – sînii ei mici, rotunzi şi plini, cu sfîrcurile întunecate. Cu mîna dreaptă s-a zgîriat pe sînul stîng, chiar deasupra sfîrcului, pînă a început să sîngereze.

– Vrăjitoareo! am urlat la ea.

M-am ridicat şi am încercat să o prind şi să o ucid, dar am simţit mîna ei care mi-a cuprins capul, împingîndu-mi sînul zgîriat în gură. Era atît de fragil, şi totuşi atît de ferm! Încă o dată, tot ce era real în jurul meu s-a topit şi am fost purtat departe, ca fumul ce se ridică dintr-o flacără; eram din nou împreună pe pajiştea care ne aparţinea doar nouă, singuri într-o îmbrăţişare pasională şi fără sfîrşit. Am sorbit laptele pe care mi l-a oferit, ca şi cum ar fi fost şi fecioară, şi mamă, şi neprihănită, şi păcătoasă, iar eu am pătruns-o încă o dată, distrugînd floarea feminităţii ei.

M-a lăsat apoi să cad. Lipsit de ajutor, incapabil să ridic mîna, ca să o împiedic să zboare, am căzut slab şi inutil pe pat, cu faţa leoarcă de sudoare şi cu membrele tremurînd. Nu mă puteam ridica, nu puteam să fac nici măcar un gest. Vedeam imagini fugitive ale pajiştii noastre cu irişi albi şi roşii, cele mai frumoase flori ale Toscanei, irişii sălbatici ai ţinuturilor noastre, care se mlădiau în iarba verde, apoi am văzut-o pe ea îndepărtîndu-se de mine. Toate aceste imagini erau transparente, colorate doar pe jumătate, iar camera asemănătoare unei celule nu dispărea nici o clipă din faţa ochilor mei aşa cum se întîmplase mai înainte; era în permanenţă prezentă, ca un văl aflat peste chipul meu, cu singurul scop de a mă chinui cu atingerea sa mătăsoasă şi imaterială.

– Vrăji! Doamne, dacă mi-ai hărăzit vreodată îngeri păzitori, trimite-i acum, să mă învăluie în aripile lor! Am nevoie de ei!

În cele din urmă, tremurînd şi cu vederea înceţoşată, m-am ridicat. Mi-am frecat gîtul. Fiorii mi-au străbătut iar şira spinării, pînă în vîrful degetelor. Corpul meu era încă plin de dorinţă. Mi-am închis ochii, refuzînd să mă gîndesc la ea, încercînd să mă agăţ de orice alt gînd care să stimuleze şi să potolească această nevoie îngrozitoare.

M-am întins din nou şi am rămas nemişcat pînă cînd această nebunie carnală m-a părăsit. Redevenisem bărbat, căci, mai devreme, în prezenţa ei, voinţa mă părăsise.

M-am ridicat, cu lacrimi în ochi, şi am pornit cu lumînarea în mînă spre încăperea principală a hanului, străduindu-mă să nu fac nici un zgomot pe scările şerpuitoare de piatră. Am aprins lumînarea de la o alta aflată în coridor, suspendată într-un cîrlig, şi am urcat înapoi, călăuzit de această lumină firavă care îmi dădea încredere, apărînd flacăra cu căuşul palmei. Încă mă mai rugam cînd am aşezat lumînarea pe masă şi m-am străduit să scrutez cu privirea, prin întuneric, privelişte de la fereastra camerei.

Nu se zărea nimic, absolut nimic, în afara zidului neted pe care nici o fecioară adevărată, în carne şi oase, nu s-ar fi putut urca; deasupra se vedea cerul nemişcat şi tăcut, pe care cele cîteva stele fuseseră acoperite de nori pufoşi, care parcă doreau să-mi spună că nimeni nu dădea atenţie rugilor sau suferinţei mele.

Eram aproape sigur că urma să mor în curînd, pradă acelor demoni. Ea avusese dreptate. Cum aş fi putut eu să împlinesc răzbunarea împotriva lor? Cum aş fi putut să o fac? Şi totuşi hotărîrea luată era de nestrămutat. Credeam în răzbunare la fel de mult cum credeam în ea, în această vrăjitoare pe care o atinsesem chiar eu, care îndrăznise să semene un conflict sfîşietor în sufletul meu şi care se ivise în miezul nopţii pentru a-mi măcelări familia.

Nu puteam să îndepărtez din mintea mea imaginile nopţii trecute, cînd o văzusem stînd în uşa capelei. Nu puteam îndepărta gustul ei de pe buze. Nu trebuia decît să mă gîndesc la sînii ei, iar corpul meu îşi pierdea toată tăria, de parcă ea mă hrănise cu o dorinţă de nestins.

Mă rugam ca acest chin să înceteze. „Nu poţi fugi, îmi spuneam eu în gînd. Nu poţi fugi la Florenţa, nu poţi trăi pe vecie cu amintirea măcelului inimaginabil la care ai fost martor! E imposibil!" M-au podidit lacrimile cînd mi-am dat seamă că, dacă n-ar fi fost ea, n-aş mai fi fost în viaţă în acel moment. Tocmai acea fată cu părul bălai pe care o blestemam din adîncul sufletului îl împiedicase pe însoţitorul ei să mă ucidă. Atunci demonii ar fi avut parte de o victorie completă!

Liniştea m-a cuprins dintr-o dată. Dacă tot era să mor, dacă nu aveam de ales, măcar să ştiu că eu voi ajunge primul la ei ca să mă răzbun. Ştiam că voi reuşi într-un fel sau altul.

Imediat ce a răsărit soarele, m-am trezit şi eu şi am pornit să mă plimb prin oraş, cu desăgile pe umăr, ca şi cum n-aş

fi purtat o avere în ele. Am văzut o mare parte din Santa Maddalana, cu străzile sale înguste şi pietruite, fără nici un fel de copaci, construite cu secole în urmă; unele dintre clădiri, cu dalele lor de piatră nefinisată, datau poate chiar de pe vremea romanilor. Era un oraş foarte liniştit şi prosper.

Atelierele îşi începuseră deja lucrul, la fel şi artizanii şi meşterii care făceau şeile de cal; erau cîţiva cizmari care lucrau în egală măsură pantofi eleganţi şi cizme de lucru, precum şi o droaie de bijutieri şi oameni specializaţi în lucrul cu felurite metale preţioase, armurieri şi făuritori de chei, alături de pielari şi blănari.

Am trecut pe lîngă prea multe magazine de lux pentru a le mai putea ţine socoteala. Puteai să cumperi ţesături preţioase, aduse, după cum bănuiam, direct din Florenţa, dantele din nord şi din sud sau mirodenii orientale. Măcelarii aveau de muncă datorită abundenţei de carne proaspătă. Erau, de asemenea, multe vinării, cîţiva notari ocupaţi, scribi şi alţii ca ei, medici sau poate mai de grabă farmacişti.

Trăsurile se plimbau încoace şi-ncolo pe porţile principale, ba din cînd în cînd puteai vedea chiar şi un mic accident, înainte ca soarele să aibă vreme să se ridice deasupra acoperişurilor de ţiglă şi să bată cu putere pe pietrele golaşe pe care eu mă tîram cu greu la deal.

Clopotele bisericilor sunau chemînd oamenii la liturghie. Mulţi copii de şcoală treceau în goană pe lîngă mine; toţi păreau destul de curaţi şi de bine îmbrăcaţi, apoi am observat două mici grupuri pe care călugării le îndemnau să intre în cele două biserici; ambele erau lipsite de ornamente şi păreau destul de vechi. Nu am reuşit să zăresc decît cîteva statui ascunse bine în nişe, chipurile unor sfinţi care îşi pierduseră demult orice trăsătură, în rest nu desluşeam decît pietrele mari ale

fațadelor, care trecuseră cu siguranță prin numeroasele cutremure specifice regiunii.

În oraș existau două librării obișnuite, în care nu prea găseai mare lucru în afara obișnuitelor cărți de rugăciuni, iar acestea aveau niște prețuri exorbitante. Doi negustori vindeau vase fine aduse din Orient. În afară de aceștia, mai erau și vînzătorii de covoare, care oferau o varietate impresionantă de mărfuri făcute chiar în ținutul nostru sau aduse din Bizanț, care mai de care cu modele mai complicate.

Banii treceau rapid de la un stăpîn la altul. Oamenii bine îmbrăcați își etalau hainele rafinate. Părea a fi un loc în care oamenii aveau tot ce le trebuia, deși am observat totuși și niște călători care coborau dealul, iar potcoavele cailor își reverberau ecoul printre zidurile goale ale caselor. Am reușit să depistez și o mănăstire cam neîngrijită, cu fortificații puternice.

Am mai trecut pe lîngă vreo două hanuri și, tot plimbîndu-mă pe aleile înguste ale orașului, am constatat că erau trei străzi principale, paralele, care te purtau în susul și în josul dealului.

La capătul îndepărtat se aflau porțile prin care pătrunsesem în cetate, iar în piațeta aceea se deschisese acum un tîrg al fermierilor. În capătul de sus al cetății se afla castelul ruinat unde locuise cîndva seniorul orașului, din care nu mai rămăsese decît o masă de pietre vechi, dintre care doar o parte erau vizibile din stradă, iar în partea de jos a orașului se aflau cancelariile guvernatorilor.

Orașul era împînzit de piațete și fîntîni vechi, aproape dărîmate, dar din care continua să țîșnească apă. Bătrînele treceau pe stradă ocupate cu coșurile lor de cumpărături, înfășurate în șaluri în ciuda căldurii de afară. Mai multe fete m-au măsurat din priviri, toate însă erau foarte tinere.

Nu doream să fac parte din această comunitate. Imediat ce s-a terminat liturghia şi a început şcoala, m-am îndreptat spre biserica dominicană, cea mai mare şi mai impresionantă dintre cele trei pe care le văzusem, şi am cerut la casa parohială să văd un preot, pentru că doream să mă confesez.

A apărut un preot foarte tînăr, chipeş şi bine făcut, cu un aspect sănătos şi evlavios, înveşmîntat în roba sa neagră cu alb ce părea foarte curată. S-a uitat la ţinuta mea, la sabie, şi m-a măsurat din priviri cu respect, dar curios, presupunînd în mod evident că eram o persoană importantă, şi m-a invitat în confesionalul micuţ.

Era mai degrabă amabil decît servil. Vîrful capului său era acoperit de un păr blond tuns foarte scurt şi avea ochii mari, aproape timizi.

S-a aşezat, iar eu am îngenuncheat lîngă el pe podeaua goală şi i-am istorisit sumbra mea poveste. Cu capul plecat, am continuat să vorbesc, trecînd de la un lucru la altul, de la primele întîmplări ticăloase care îmi stîrniseră curiozitatea şi îngrijorarea, pînă la cuvintele lapidare şi misterioase ale tatălui meu şi, în cele din urmă, la atacul în sine şi la uciderea fără milă a întregii mele familii. Pînă cînd am ajuns să-i povestesc despre moartea surorii şi a fratelui meu, gesticulam ca un nebun şi îi arătam forma capetelor celor doi cu mîinile, gîfîind, incapabil să îmi trag suflarea.

Doar cînd am terminat tot ce aveam de zis mi-am ridicat privirea şi mi-am dat seama că tînărul preot se uita la mine uimit şi totodată îngrozit. Nu ştiam ce să înţeleg. Puteai să vezi ceva similar pe chipul unui om care s-a speriat de o insectă sau de un batalion de ucigaşi sîngeroşi. Pentru numele lui Dumnezeu, oare la ce mă aşteptasem?

– Uite ce e, părinte, nu trebuie decît să trimiţi pe cineva pe munte şi te vei convinge. Asta-i tot. Trimite pe cineva să cerceteze!

Nu a fost furat nimic, părinte, în afară de ce am luat eu cu mine. Nimic nu a fost deranjat de la locul său, în afară de stricăciunile făcute de corbii sau de uliii care ajung pînă acolo.

Nu mi-a răspuns nimic. Sîngele îi pulsa în obrajii lui tineri, rămăsese cu gura căscată, iar în ochi avea o licărire tristă şi rătăcită.

Era minunat! Un preot tînăr, probabil abia ieşit din seminar, obişnuit să le asculte pe călugăriţe vorbind despre gînduri rele, şi pe bărbaţi discutînd – o dată pe an – plini de nemulţumire despre patimile trupeşti, ca şi cum soţiile lor i-ar fi obligat să îşi îndeplinească datoria. M-am mîniat.

– Te afli sub jurămîntul confesiunii, i-am spus eu, străduindu-mă să nu-mi pierd răbdarea cu el şi să nu îl supăr prea tare pe Dumnezeu, căci era foarte simplu să mînii un preot dacă nu eram atent.

Mă înfuriau atît de tare cînd erau săraci cu duhul.

– Îţi dau permisiunea, deşi te afli sub jurămînt, să trimiţi un mesager pe munte pentru a verifica cele ce ţi-am spus...

– Fiule, nu înţelegi? Este posibil ca însăşi familia Medici să fi trimis această bandă de răufăcători, mi-a răspuns el cu o voce surprinzător de fermă şi de hotărîtă.

– Nu, părinte, mi-am pledat eu cauza. Am văzut mîna ei căzînd. I-am tăiat mîna, crede-mă. Am văzut-o cu ochii mei cum a pus-o la loc. Erau demoni. Este vorba de vrăjitoare venite din iad şi sînt prea multe creaturi pentru a mă putea lupta singur cu ele. Am nevoie de ajutor. Nu mai e vreme să te îndoieşti. Nu mai e timp pentru rezerve raţionale. Am nevoie de dominicani!

A scuturat din cap. Nici măcar nu a ezitat.

– Îţi pierzi minţile, fiule. Ţi s-a întîmplat ceva îngrozitor, nu mă îndoiesc de acest lucru, şi tu chiar crezi în toate aceste poveşti, dar ele nu s-au întîmplat cu adevărat. Ţi le-ai imaginat... Uite, sînt pe aici multe femei bătrîne care susţin că fac vrăji...

– Ştiu asta. Pot să deosebesc un alchimist obişnuit de o vrăjitoare, dar aici nu era vorba nici despre magie şi nici despre blesteme. Demonii aceştia i-au măcelărit pe toţi locuitorii castelului şi ai satului din apropiere. Nu înţelegi?

Am început să intru iar în detalii îngrozitoare. I-am povestit cum a venit demonul la fereastra camerei mele, dar cînd am ajuns cam la jumătatea întîmplării mi-am dat seama că înrăutăţeam situaţia spunîndu-i despre Ursula.

Bărbatul acesta avea să creadă că avusesem un vis erotic, că imaginaţia mea era de vină. Era inutil. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Transpiram abundent. Totul fusese o pierdere de vreme.

– Dezleagă-mă de păcate, atunci!

– Vreau să te întreb ceva.

Preotul mi-a atins mîna şi atunci am simţit că tremura. Părea a fi şi mai uimit, şi mai năucit decît pînă acum. Probabil că îl îngrijora sănătatea mea mintală.

– Despre ce este vorba? l-am întrebat eu pe un ton rece.

Nu-mi doream decît să plec de acolo. Trebuia să găsesc o mănăstire! Sau măcar un alchimist. Trebuia să existe alchimişti în acest oraş. Dacă aş fi găsit pe cineva care să fi citit vechile lucrări, pe cele ale lui Hermes Trismegistul sau pe ale lui Lactantius şi pe ale Sfîntului Augustin. Cineva care să ştie cîte ceva despre demoni.

– Ai citit scrierile Sfîntului Toma d'Aquino? l-am întrebat eu alegîndu-l pe cel mai notoriu demonolog pe care îl ştiam. El vorbeşte despre demoni. Crezi că eu mi-aş fi imaginat aşa ceva acum un an? Credeam că vrăjitoria este doar şarlatanie. Dar demonii există cu adevărat!

Nimic nu mă putea opri din avîntul meu.

– Părinte, în *Summa Theologiae*, în prima carte, Sfîntul Toma vorbeşte despre îngerii căzuţi; el spune că unora dintre ei

li se permite să rămînă totuşi pe Pămînt, fără să fie scoşi cu totul din lumea noastră. Ei se află printre noi; li se permite să îşi facă meşteşugul lor nevolnic, să tenteze oamenii şi să poarte focul iadului cu ei! Aşa spune Sfîntul Toma. Se spune că au corpuri a căror structură noi nu o putem înţelege. Aşa scrie în *Summa*. Aşa este şi femeia despre care ţi-am vorbit.

M-am străduit să-mi aduc aminte de la ce pornisem.

– Fiinţa aceasta este un corp limitat şi ea, dar nu o pot înţelege. Şi totuşi a fost aievea lîngă mine, ştiu asta şi îmi aduc aminte foarte clar acţiunile ei.

Mi-a făcut semn cu mîna să mă opresc.

– Fiule, te rog! Dă-mi voie să încredinţez cele ce mi-ai spus pastorului. Înţelegi doar că şi el va respecta acelaşi jurămînt al confesiunii pe care trebuie să îl respect şi eu. Dă-mi voie să îl chem şi să-i povestesc toate acestea, apoi îl voi ruga să stea de vorbă cu tine. Nu pot face nimic din toate acestea fără permisiunea ta.

– Ştiu asta, dar la ce bun? Am să accept totuşi să mă întîlnesc cu acest pastor.

Îi vorbeam deja pe un ton prea semeţ şi plin de trufie, dar eram epuizat. Aplicam vechiul truc de a trata un preot de ţară ca pe un personaj inferior. Acesta era un om al lui Dumnezeu, iar eu trebuia să îmi revin. Poate că pastorul citise mai mult şi ştia mai multe. Cine ar putea să înţeleagă totuşi aşa ceva fără să fi văzut grozăvia?

Chipul înspăimîntat al tatălui meu din noaptea înaintea atacului mi-a revenit clar în minte. Durerea era mult prea mare.

– Îmi pare rău, părinte!

Am încercat să alung aceste amintiri, această deznădejde îngrozitoare! M-am întrebat de ce oare mai trăiam noi, oamenii...

Atunci mi-au revenit în minte cuvintele călăului meu, vocea ei sugrumată de acum o noapte, cînd îmi spusese că şi

ea fusese cîndva tînără. Oare la ce se referise cînd vorbise cu atîta amar?

Operele lui d'Aquino mi-au revenit în minte. Tot el spunea că demonii ne urăsc cu toată fiinţa. Că sînt mîndri de păcatul săvîrşit. Creatura minunată care mă vizitase pe mine nu era aşa. Dar tot ce se întîmplase era o adevărată nebunie. Eu începusem chiar să o compătimesc, ceea ce mă făcu să cred că mă adusese unde dorea ea. Nu aveam la dispoziţie decît cîteva ore de lumină pentru a plănui şi desăvîrşi distrugerea ei.

– Bine, părinte, procedează cum doreşti, dar, înainte de toate, binecuvîntează-mă!

Aceste cuvinte l-au trezit din meditaţia sa tulburată. S-a uitat la mine de parcă l-aş fi speriat. M-a binecuvîntat imediat şi m-a dezlegat de păcate.

– Poţi face ce doreşti cu pastorul. Cheamă-l şi întreabă-l dacă mă primeşte. Uite o contribuţie pentru biserică.

I-am dat cîţiva ducaţi. Bărbatul s-a uitat la bani, dar nu i-a luat. Se uita fix spre aurul strîns ca şi cum ar fi fost cărbuni fierbinţi.

– Ia-i, părinte! Este vorba despre o mică avere! Ia-i!

– Aşteaptă aici sau, şi mai bine, vino în grădină!

Grădina era încîntătoare, o mică grotă din care se putea vedea oraşul care se întindea pe partea dreaptă pînă sus, la castel, iar peste zidurile cetăţii puteai deslusi munţii din depărtare. Acolo se aflau o statuie antică a Sfîntului Dominic, o fîntînă şi o bancă, iar cineva dăltuise în piatră cîteva cuvinte referitoare la un miracol de demult.

M-am aşezat pe bancă. Mi-am ridicat privirile spre cerul albastru şi spre norii de un alb imaculat care mi-au tăiat răsuflarea. Oare eram nebun? Ce ridicol!

Pastorul m-a speriat. A apărut brusc pe sub arcada joasă a uşii; era un om în vîrstă, aproape chel, cu un nas mic şi borcănat

şi cu ochi ameninţători. Preotul cel tînăr alerga pentru a ţine pasul cu el.

– Pleacă de-aici, mi-a şoptit pastorul. Părăseşte imediat oraşul! Pleacă şi să nu mai spui nimănui poveştile tale, ai auzit?

– Ce fel de alinare e aceasta?

Preotul era din cale-afară de mînios.

– Te-am prevenit!

– Despre ce?

Nici nu m-am deranjat să mă ridic de pe bancă. Preotul se uita cu asprime la mine.

– Eşti sub jurămîntul confesiunii. Ce îmi vei face dacă nu plec?

– Nu e nevoie să fac eu nimic! Pleacă şi ia-ţi poveştile nefericite cu tine!

S-a oprit încurcat, poate puţin jenat, de parcă ar fi zis ceva regretabil. A scrîşnit din dinţi, şi-a întors privirea, apoi s-a uitat din nou spre mine.

– E spre binele tău să pleci. Pleacă şi lasă-mă să vorbesc cu el! i-a spus celuilalt preot.

Pastorul cel tînăr era atît de speriat, încît a dispărut imediat. Mi-am ridicat privirea.

– Pleacă! mi-a spus pe un ton scăzut şi răutăcios.

Buza de jos îi tremura, lăsîndu-i la iveală dinţii.

– Pleacă din Santa Maddalana! Pleacă din oraşul nostru!

M-am uitat la el cu un dispreţ rece.

– Îi cunoşti foarte bine, nu-i aşa? l-am întrebat încet.

– Eşti nebun de legat! Dacă vorbeşti oamenilor de aici despre demoni, vei fi ars pe rug. Toţi vor crede că eşti vrăjitor. Ce, crezi că nu se poate întîmpla aşa ceva?

În ochii lui se citea o ură neruşinată.

– Biet preot damnat. Te-ai înhăitat cu Diavolul.

– Ieşi!

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat în ochii lui bulbucaţi. Gîfîia atît de tare, încît abia îşi mai trăgea respiraţia prin gura întredeschisă.

– Nici prin cap să nu-ţi treacă să încalci sanctitatea confesiunii! Dacă o vei face, te omor!

A rămas ca trăsnit, privindu-mă.

I-am zîmbit rece şi m-am îndreptat spre prezbiteriu, apoi am ieşit din mănăstire. El alerga în urma mea, şuierînd ca un ceainic care dă în clocot.

– Nu ai înţeles nimic! Eşti nebun, ai halucinaţii! Încerc să te salvez de la persecutare şi umilire.

La poarta bisericii, m-am răsucit şi l-am privit în tăcere apoi i-am spus:

– Ţi-ai pătat mîinile. Eşti nemilos. Ţine minte ce ţi-am zis. Dacă încalci jurămîntul, te omor!

Era acum la fel de speriat ca şi preotul cel tînăr. Am rămas uitîndu-mă la altar pentru multă vreme, uitînd de el, imaginîndu-mi că gîndesc, că uneltesc un plan, cînd de fapt tot ce mai puteam face era să sufăr. Apoi m-am închinat şi am plecat.

Eram disperat. M-am învîrtit un timp prin oraş. Era cu adevărat cel mai plăcut oraş pe care îl văzusem vreodată. Toţi munceau fericiţi, străzile pietruite erau curate, iar la ferestre se înşiruiau ghivece cu flori. Oamenii bine îmbrăcaţi îşi vedeau de treburile lor.

Era cel mai curat loc pe care îl văzusem pînă acum, iar locuitorii săi erau cei mai mulţumiţi dintre oameni. Erau toţi nerăbdători să-mi vîndă mărfurile lor, dar nu erau nicidecum insistenţi. Într-un fel, era teribil de plicticos oraşul. Nu întîlneai deloc tineri de vîrsta mea. Nici copii nu prea erau.

Ce să fac? Unde să merg? Ce aşteptam?

Nu ştiam să răspund propriilor întrebări, dar eram atent la orice dovadă referitoare la legătura dintre acest oraş şi demoni.

Aveam convingerea secretă că nu Ursula mă găsise pe mine, ci eu pe ea.

Amintirea ei m-a copleşit cu o dorinţă nestăpînită. I-am revăzut sînii, i-am simţit gustul, am văzut ca prin vis pajiştea înflorită! Nu! Mai bine să nu-mi mai amintesc! Să născocesc un plan. În ceea ce priveşte oraşul, orice ar fi ascuns preotul acela, oamenii erau prea paşnici pentru a adăposti demoni.

5

Preţul liniştii şi preţul răzbunării

Atunci cînd căldura a început să se înteţească, m-am refugiat la han pentru a lua masa de prînz şi m-am aşezat singur sub glicinele care înfloriseră în toată splendoarea lor peste zăbrele. Acest loc era de aceeaşi parte a oraşului ca şi biserica dominicană şi îmi oferea, de asemenea, o privelişte minunată a munţilor.

Am închis ochii, mi-am pus coatele pe masă, mi-am împreunat mîinile şi am început să mă rog:

– Doamne, spune-mi, Te rog, ce să fac! Arată-mi ce trebuie să fac.

Apoi spiritul meu a rămas tăcut, aşteptînd.

Ce aveam de ales?

Să merg cu poveştile mele la Florenţa? Cine m-ar fi crezut? Să merg chiar la Cosimo pentru a-i povesti totul? Oricît i-aş fi admirat pe cei din familia Medici şi oricîtă încredere aş fi avut în ei, trebuia să fiu conştient de un lucru. Nimeni din familia mea nu mai trăia. Mai rămăsesem doar eu. Doar eu mai puteam cere bogăţiile noastre de la banca Medici. Era puţin probabil ca el să nu-mi recunoască semnătura sau chipul. Cu siguranţă mi-ar fi dat ceea ce mi se cuvenea, fie că-i eram rudă, fie că nu. Dar o poveste cu demoni era mai greu de crezut... Aş fi putut sfîrşi închis într-un spital de nebuni din Florenţa!

Ca să nu mai vorbim despre posibilitatea de a fi ars pe rug. Nu era probabil, dar era posibil. Se putea întîmpla brusc şi spontan într-un oraş de acest gen; nu era nevoie decît să se adune mulţimea, să mă denunţe preotul, iar oamenii să înceapă să strige şi să se înghesuie să vadă. Lucruri din acestea se mai întîmplau din cînd în cînd.

De data aceasta, masa mea era pregătită; era o masă bogată, cu multe fructe proaspete, cu miel bine gătit, garnisit cu sos. Pe cînd începusem să înmoi pîinea în sos ca să mănînc, au apărut doi oameni care mi-au cerut voie să se aşeze lîngă mine şi să îmi ofere un pahar cu vin.

Mi-am dat seama că unul din ei era călugăr franciscan, cu un aspect foarte blînd, mai sărac decît dominicanii, ceea ce bănuiesc că era şi logic, iar cel mai în vîrstă avea ochii sclipitori şi nişte sprîncene lungi şi stufoase care păreau a fi false şi aplicate cu lipici. Parcă era un spiriduş vesel costumat anume pentru a amuza copiii.

– Te-am văzut intrînd la dominicani, mi-a spus pe un ton scăzut şi politicos călugărul franciscan. Nu păreai prea fericit cînd ai plecat. De ce nu încerci să vorbeşti şi cu noi, m-a întrebat făcîndu-mi cu ochiul.

Apoi a rîs din toată inima. Totuşi era ceva mai mult decît o glumă bună, iar eu ştiam acest lucru; cunoşteam foarte bine rivalitatea dintre cele două ordine.

– Eşti un tînăr prezentabil. Vii din Florenţa?

– Da, părinte. Călătoresc, deşi nu ştiu exact încotro să mă îndrept. Aşezaţi-vă.

Vorbeam cu gura plină, dar mi-era prea foame. M-am ridicat de pe scaun în semn de invitaţie, dar ei s-au aşezat imediat.

Am mai cerut o carafă de vin pentru masa noastră.

– N-ai fi putut alege un loc mai bun. De-aceea sînt fericit că Dumnezeu mi l-a trimis pe fiul meu aici, ca să slujească în biserica noastră şi să-şi ducă zilele alături de familie, mi-a spus bătrînul, care părea a fi foarte atent la cei din jur.

– Deci sînteţi tată şi fiu.

– Da. Niciodată n-am crezut că voi trăi atît de mult, încît să ajung să văd cît de prosper a ajuns acest oraş, spuse tatăl. E un miracol.

– Într-adevăr. E binecuvîntat de Dumnezeu. O adevărată minune, a adăugat cu inocenţă şi sinceritate preotul.

– Serios? Mai povestiţi-mi despre asta, le-am cerut eu şi am împins farfuria cu fructe înspre ei.

Dar amîndoi spuseră că deja mîncaseră.

– Pe vremea mea aveam mulţi duşmani, sau cel puţin aşa mi se părea mie, zise tatăl. Dar acum toată lumea e fericită. Aici nu se întîmplă niciodată nimic.

– Aşa e, interveni preotul. Îmi aduc aminte de leproşii care trăiau în afara zidurilor oraşului pe vremuri. Acum au dispărut toţi. Mai erau şi tinerii care făceau fel şi fel de necazuri, pungaşi de cea mai joasă speţă. Sînt cîţiva în fiecare oraş. Dar acum? Nu mai găseşti nici picior de om rău în Santa Maddalana şi nici în satele din jur. E ca şi cum oamenii s-ar fi întors către Dumnezeu din toată inima.

– Da, l-a aprobat bătrînul, care părea un spiriduş, dînd din cap. Dumnezeu a fost milostiv cu noi din multe puncte de vedere.

Am simţit iar cum mă trec fiorii de-a lungul şirei spinării, ca atunci cînd eram cu Ursula, dar de data aceasta nu erau fiori de plăcere.

– Din ce puncte de vedere? l-am întrebat.

– Păi, uită-te în jur. Ai văzut vreun olog pe străzile noastre? Ai văzut vreun nebun? Cîndva erau cîţiva nefericiţi care se năşteau cu malformaţii sau care erau înapoiaţi mintal şi trebuia să ai grijă de ei. Ţin minte că într-o vreme porţile oraşului erau asaltate de cerşetori. N-au mai existat cerşetori pe-aici de ani de zile.

– Uimitor! am exclamat.

– Adevărat, confirmă preotul, gînditor. Toată lumea e sănătoasă. De aceea călugăriţele au plecat de atîta timp. Ai văzut

vechiul spital care s-a închis? Mănăstirea din oraş e de mult abandonată. Cred că acum trăiesc oi înăuntru. Fermierii folosesc încăperile vechi.

– Nu se îmbolnăveşte nimeni niciodată?

– Ba da, mi-a răspuns preotul sorbind încet din vin. Dar nimeni nu suferă. Nu mai e ca pe vremuri. Dacă se îmbolnăveşte cineva grav, atunci moare repede.

– Aşa e, mulţumită lui Dumnezeu, adăugă bătrînul.

– Iar femeile au mare noroc la naştere aici. Nu trebuie să poarte povara prea multor copii. Sînt mulţi pe care Dumnezeu îi cheamă la el în primele cîteva săptămîni – ştii cum e, e blestemul mamelor. Dar, din fericire, familiile noastre sînt, în general, mici. Biata mea mamă a avut douăzeci de copii. Nu se mai întîmplă lucruri de felul acesta acum.

Bătrînul s-a lovit cu palma în piept şi a zîmbit plin de mîndrie.

– Da, douăzeci de copii. Mulţi au luat-o pe drumurile lor, nici nu ştiu ce s-a mai întîmplat cu ei. Dar asta nu mai are importanţă. Acum familiile sînt foarte restrînse.

Preotul părea a fi uşor încurcat.

– Fraţii mei, poate că Dumnezeu mă va ajuta să aflu cîndva cîte ceva despre ei.

– Nu prea mai are importanţă, adăugăt bătrînul.

– Erau cumva mai neastîmpăraţi? am întrebat eu încet, uitîndu-mă fix la ei şi încercînd să par cît mai natural.

– Erau tare răi. Asta-i binecuvîntarea noastră. Oamenii răi ne părăsesc.

– Chiar aşa?

Bătrînelul se scărpină în creştetul capului. Părul lui alb era lung şi rar şi crescuse în toate direcţiile, ca şi sprîncenele.

– Ştii, încercam să-mi amintesc ce s-a întîmplat cu băieţii aceia invalizi, îi mai ţii minte? Erau doi fraţi pe care nu-i ajutau deloc picioarele. Aşa se născuseră.

– Da, Tomasso şi Felix, a răspuns preotul.

– Exact.

– I-au dus la Bologna pentru tratament. Ca şi băiatul Bettinei, cel care s-a născut fără mîini. Îl mai ţii minte pe bietul copil?

– Sigur că da. Avem mai mulţi doctori aici.

– Da? Păi mă întreb ei ce mai au de făcut..., am murmurat eu. Dar un consiliu al oraşului aveţi? Aveţi un *gonfalonier?*

Gonfalonier era denumirea pentru guvernator în Florenţa, iar guvernatorul era cel care conducea oraşul, cel puţin cu numele.

– Avem un *borsellino,* zise preotul. Alegem şase sau opt nume noi din cînd în cînd, dar aici nu prea se întîmplă nimic. Nimeni n-are nimic de împărţit. Negustorii îşi plătesc taxele. Toate lucrurile se desfăşoară în linişte.

Bătrînelul a izbucnit în rîs.

– Dar n-avem taxe!

Fiul său, preotul, se uită la bătrîn de parcă acesta ar fi divulgat un secret, apoi a abordat o mină surprinsă.

– Nu este adevărat, tată. Pur şi simplu sînt foarte mici taxele.

Părea să fie uluit.

– În cazul acesta, sînteţi binecuvîntaţi cu adevărat, le-am spus eu pe un ton amabil, încercînd să fac lumină în această situaţie ce nu părea deloc verosimilă.

– Îl mai ţii minte pe bărbatul acela îngrozitor, Oviso? se adresă preotul tatălui său, apoi îmi explică şi mie: Era cu-adevărat un om bolnav. Aproape că şi-a omorît fiul. Îşi ieşise din minţi şi urla ca un animal înjunghiat. A trecut pe-aici un medic care ne-a spus că aceste cazuri se vindecă în Padova. Sau poate în Assisi?

– Mă bucur că nu s-a mai întors, afirmă bătrînul. Ne înnebunea pe toţi.

I-am studiat pe amîndoi. Oare vorbeau serios? Sau vorbeau cu subînţeles, special pentru mine? Nu îmi păreau a fi prea vicleni, dar preotul era cuprins de melancolie.

– Necunoscute sînt căile Domnului! Poate că nu e cel mai potrivit proverb, dar...

– Nu-l mînia pe Atotputernicul! adăugă tatăl său, golindu-şi paharul.

Le-am mai turnat repede vin.

– Şi băiatul acela mut, se auzi o voce.

Mi-am ridicat privirile şi l-am văzut pe hangiu, cu mîinile în şolduri; şorţul stătea să pocnească, întins peste burdihanul lui, iar el căra o tavă în mînă.

– L-au luat călugăriţele cu ele, nu-i aşa?

– S-au întors după el, aşa cred.

Preotul părea preocupat de-a binelea, ba era chiar cam necăjit.

Hangiul mi-a luat farfuria goală.

– Cea mai mare sperietură a fost cu ciuma. Acum s-a dus, credeţi-mă, altfel nici n-aş îndrăzni să pronunţ cuvîntul. Nu există ceva care să golească un oraş mai abitir ca această molimă.

– Toate familiile au dispărut cît ai bate din palme, spuse bătrînul. Noroc cu călugării noştri şi cu cei aflaţi în vizită. Toţi au fost duşi la spitalul din Florenţa.

– Bolnavii de ciumă? Ziceţi că au fost duşi la Florenţa? Mă întreb cine păzea porţile oraşului şi pe care poartă au fost lăsaţi să intre..., am întrebat eu neîncrezător.

Călugărul franciscan m-a privit intens pentru o clipă, ca şi cum ceva l-ar fi deranjat profund. Hangiul l-a bătut amical pe umăr.

– Trăim în vremuri bune, zise el. Îmi e dor de procesiunile de la mănăstire, care nu se mai ţin, dar adevărul e că nu ne-a mers niciodată mai bine ca acum.

Mi-am mutat privirile de la hangiu la preot şi mi-am dat seama că acesta din urmă mă privea drept în ochi. Colţul buzelor îi tremura. Era prost bărbierit şi rămăsese cu gura întredeschisă. Chipul lui ridat avea dintr-o dată un aspect deprimat.

Bătrînul povestea cum, nu demult, o întreagă familie se îmbolnăvise de ciumă, dar fuseseră toţi duşi la Lucca.

– Datorită generozităţi lui... cum îl chema, fiule, că nu mai ţin minte....

– Ce importanţă mai are? răspunse repede hangiul. Domnule, daţi-mi voie să vă mai servesc cu vin.

– Serveşte-i pe oaspeţii mei. Eu trebuie să plec. N-o să am pace pînă cînd nu văd ce cărţi sînt de vînzare.

– Ţi-ai găsit un loc bun în care să poposeşti, spuse pe un ton convingător preotul, cu o voce moale. E un loc foarte potrivit pentru tine. Am mai avea nevoie de un om învăţat. Dar...

Continua să mă privească insistent, cu sprîncenele încruntate.

– Da, dar eu sînt destul de tînăr. M-am pregătit să mă ridic. Chiar nu sînt tineri de vîrsta mea în oraş?

– Pleacă toţi. Sînt cîţiva, dar toţi sînt ocupaţi să se îngrijească de afacerile părinţilor. Nemernicii nu rămîn mult pe-aici. Nu, tinere, dintr-ăştia n-ai să găseşti la noi!

Preotul mă studia de parcă nici nu auzea vocea tatălui său.

– Tu eşti un tînăr învăţat. Se vede. După voce îmi dau seama că eşti inteligent şi citit. Să înţeleg că vei pleca în curînd, nu-i aşa? m-a întrebat el, evident tulburat.

– Crezi că ar trebui să plec? Sau ar fi mai bine să rămîn? am întrebat eu pe un ton blînd.

El mi-a răspuns cu un zîmbet stingher:

– Nu ştiu. Mergi cu Dumnezeu.

Apoi îşi reluă aspectul mohorît, aproape tragic.

M-am aplecat spre el. Hangiul, văzînd că mă feresc de el, s-a îndepărtat şi şi-a făcut de lucru în altă parte. Bătrînul cu aspect de spiriduş mormăia singur spre pahar.

– Ce e, părinte? l-am întrebat în şoaptă. Lucrurile merg prea bine în oraşul acesta, nu-i aşa?

– Vezi-ţi de drumul tău, fiule. Aş vrea să pot veni şi eu cu tine. Dar eu sînt legat de juràmîntul meu de supunere şi de faptul că tatăl meu trăieşte aici. Toţi ceilalţi s-au împrăştiat în lume. Vocea îi deveni brusc aspră. Sau, cel puţin, aşa se pare. Dacă aş fi în locul tău, n-aş zăbovi aici prea mult timp.

Am dat aprobator din cap.

– Arăţi ciudat, fiule, mi-a şoptit el cu capul aproape lipit de al meu. Ieşi prea mult în evidenţă. Eşti arătos şi îmbrăcat în catifea... şi mai e şi vîrsta ta. Nu eşti tocmai un copil.

– Am înţeles. În oraşul acesta nu prea sînt tineri. Tinerii sînt prea curioşi. Au rămas doar bătrînii care se complac în această situaţie şi care nu văd pădurea de copaci.

Nu mi-a răspuns la această răbufnire retorică şi atunci am regretat cuvintele rostite. Poate că suferinţa şi mînia mea mă făceau să vorbesc aiurea. Dezgustător! Eram supărat pe mine însumi. Preotul şi-a muşcat buza, nerăbdător.

– De ce ai venit aici? De unde vii? Se zice că ai venit noaptea. Să nu pleci tot noaptea.

Vorbea atît de încet, încît abia îl mai puteam auzi.

– Nu-ţi face griji pentru mine, părinte. Roagă-te pentru mine. Atîta tot.

Îl cuprinsese o frică la fel de puternică ca şi pe tînărul preot de mai devreme, dar era chiar şi mai inocentă, în ciuda vîrstei pe care şi-o arăta prin riduri şi în ciuda vinului băut. Părea să fie epuizat de aceste lucruri pe care nu le înţelegea.

Tocmai cînd mă ridicam de la locul meu, m-a apucat de mînă. Mi-am aplecat urechea spre el.

– Fiule... să ştii că e ceva acolo...

– Ştiu, părinte.

– Ba nu ştii. Cînd pleci, ia-o spre sud, chiar dacă nu e în drumul tău. Nu merge în nord. N-o apuca pe poteca îngustă înspre nord.

– De ce?

Dar părintele îşi întorsese capul.

– Din cauza bandiţilor. Ei controlează drumul. Te vor pune să plăteşti dacă vrei să treci. Ia-o spre sud.

S-a întors apoi brusc spre tatăl său căruia a început să-i adreseze nişte mustrări blînde, ca şi cum eu aş fi plecat deja.

Am părăsit hanul şi am descoperit cu uimire o stradă goală.

„Bandiţi?", m-am mirat în gînd.

Majoritatea magazinelor erau închise, căci aşa era obiceiul după masa de prînz, dar mai rămăseseră cîteva deschise. Sabia îmi cîntărea greu la şold. Vinul băut îmi dădea frisoane, iar dezvăluirile acestor oameni mă ameţiseră de-a binelea.

Cu obrajii arzînd, am început să meditez asupra celor aflate. Aşadar, eram într-un oraş unde nu existau tineri, ologi, nebuni sau copii nedoriţi. Iar drumul spre nord era păzit de bandiţi periculoşi.

Am pornit în josul dealului, mergînd din ce în ce mai repede, şi am ieşit direct în cîmp pe cele două porţi mari ce stăteau larg deschise. Am simţit dintr-o dată briza plăcută şi binevenită.

De jur împrejurul meu se întindeau cîmpii bogate şi bine îngrijite, livezi şi ferme – toate erau fertile şi pline de roade, o privelişte pe care nu o văzusem cînd sosisem aici pe întuneric. Iar în ceea ce priveşte drumul spre nord, nu puteam să văd nimic, din cauza imensităţii oraşului, care avea cele mai înalte fortificaţii pe latura nordică.

Puteam să desluşesc, ceva mai jos, pe coama unui deal, ruinele mănăstirii de maici şi, mult mai departe, la vest, mănăstirea de călugări. Nu mi-a trebuit decît o oră să merg pînă la două dintre ferme şi să beau apă rece alături de fermieri. Şi ei spuneau aceleaşi poveşti feerice, rupte din paradis. Aici nu exista oroarea execuţiilor, era cel mai liniştit loc de pe pămînt, iar copiii erau toţi bine crescuţi.

Trecuseră mulţi ani de cînd banditii îndrăzniseră să se arate prin pădurile lor. Bineînţeles, nu puteai niciodată să ştii cine trecea prin împrejurimi, dar oraşul lor era puternic şi liniştit.

– Nici măcar pe drumul spre nord nu sînt banditi?

Nici unul dintre fermieri nu ştia nimic despre drumul spre nord. Cînd i-am întrebat despre bolnavi, despre ologi, despre cei răniţi, răspunsul a fost acelaşi. Vreun doctor, ori vreun preot, sau cine ştie ce ordin de călugăriţe sau de călugări îi dusese pe cei mai puţin norocoşi undeva la oraş sau la o universitate, unde puteau fi lecuiţi. Nici unul dintre ei nu îşi amintea de cazuri dintre acestea prea bine.

M-am întors în oraş cu mult înainte de amurg. Am pornit-o din prăvălie în prăvălie, cercetîndu-i cu atenţie pe toţi cei pe care îi întîlneam, străduindu-mă totuşi să nu atrag prea multe priviri.

Bineînţeles că nu aveam nici o şansă să cercetez tot oraşul, dar eram hotărît să aflu cît mai multe. În librării, am răsfoit *Ars Grammatica* şi *Ars Minor,* precum şi Bibliile frumoase care erau de vînzare, pe care le puteam privi doar cerîndu-i vînzătorului să mi le scoată din dulapurile în care stăteau încuiate.

– Pe unde trebuie să o iau spre nord de aici? l-am întrebat pe un bărbat plictisit care stătea cu capul sprijinit în palmă şi mă privea adormit.

– La nord? Nimeni nu merge la nord, mi-a răspuns el căscînd.

Purta haine de bună calitate, cu ţesătură fină, şi pantofi din piele aleasă.

– Uite, am cărţi mult mai de preţ decît acelea.

M-am prefăcut interesat, apoi i-am explicat politicos că le aveam pe toate, dar că-i mulţumeam pentru efort. Nu mă mai simţisem niciodată atît de singur ca în clipele acelea cînd mă plimbam prin acel oraş şi îi ascultam pe toţi vorbind la nesfîrşit despre acest oraş binecuvîntat şi liniştit.

Numai cînd mă gîndeam la căderea nopţii îmi îngheţa sîngele în vine. Şi apoi, ce era tot misterul acesta care învăluia drumul spre nord? Nimeni în afară de preot nu îndrăznea să discute despre acest lucru. Cam la vreo oră după căderea întunericului, s-a întîmplat să mă aflu într-un magazin unde proprietăreasa, care vindea mătăsuri şi dantele aduse din Florenţa şi Veneţia, nu era cu mine la fel de răbdătoare precum ceilalţi, deşi era evident că aveam mulţi bani.

– De ce pui atîtea întrebări? m-a întrebat ea.

Părea a fi obosită şi epuizată.

– Crezi că e uşor să ai grijă de un copil bolnav? Ia uită-te aici!

M-am uitat la ea de parcă ar fi fost nebună. Dar, curînd, cuvintele ei m-au luminat şi mi-au îngheţat sufletul. Mi-am dat seama exact ce voia să spună. Mi-am băgat capul printr-o uşă ascunsă de o draperie grea şi am văzut un copil bolnav şi doborît de febră care moţăia într-un pat îngust şi murdar.

– Crezi că e uşor? An după an, starea ei s-a înrăutăţit.

– Îmi pare rău. Şi ce rămîne de făcut?

Femeia a lăsat ţesătura la o parte şi a pus jos acul. Îşi pierduse orice răbdare cu mine.

– Ce rămîne de făcut?! Vrei să zici că nu ştii? Un bărbat învăţat ca tine!

Îşi muşcă buza.

– De fiecare dată, bărbatul meu zice că încă nu-i momentul. Şi aşa ne chinuim mereu.

S-a întors apoi la lucrul ei, mormăind pentru sine, iar eu, oripilat, dar străduindu-mă să nu-mi arăt sentimentele, am plecat mai departe. Am mai intrat în cîteva prăvălii. N-am găsit nimic deosebit. Apoi, în cea de-a treia, am găsit un bătrîn nebun pe care cele două fete ale sale se străduiau să-l convingă să nu-şi rupă hainele de pe el.

– Daţi-mi voie să vă ajut! m-am oferit imediat.

L-am aşezat înapoi pe scaunul lui, l-am îmbrăcat la loc şi, în cele din urmă, a încetat să mai scoată zgomotele acelea incoerente. S-a potolit brusc şi a rămas tăcut, salivînd abundent.

– Slavă Domnului că nu va mai dura mult chinul acesta. Va fi o adevărată binecuvîntare, a spus una din fete, ridicînd din sprîncene.

– De ce nu va mai dura?

S-a uitat la mine şi atunci a înţeles.

– Sînteţi străin de oraşul nostru, *signore!* Vă rog să mă iertaţi! Şi sînteţi atît de tînăr... Nu m-am uitat cu atenţie la domnia voastră. Vreau să spun că Dumnezeu va fi milostiv cu el. E foarte bătrîn.

– Mda, văd...

S-a uitat la mine cu o privire vicleană şi de nepătruns.

Am făcut o plecăciune şi am ieşit. Bătrînul începuse din nou să-şi scoată cămaşa, iar cealaltă soră, care tăcuse mîlc pînă acum, l-a lovit cu putere. Am tresărit, dar am plecat mai departe. Voiam să ies şi să văd cît mai multe.

Trecînd pe lîngă nişte croitorii micuţe, am ajuns în cele din urmă pe strada negustorilor de porţelanuri, unde doi oameni se certau pentru o tavă frumos meşteşugită. Aceste tăvi erau folosite odinioară pentru a primi copilul cînd ieşea din pîntecele mamei, dar în vremea mea deveniseră un cadou pretenţios, care se oferea după naşterea pruncului. Erau nişte talere întinse, împodobite cu imagini domestice foarte plăcute, iar această prăvălie oferea nenumărate modele.

Am auzit zarva înainte să mă poată vedea cineva.

Unul din bărbaţi era de părere că ar trebui să cumpere tava, iar celălalt credea că pruncul nu va trăi, şi darul era inutil; cel de-al treilea susţinea că femeia se va bucura oricum de tava aceasta atît de minunată.

Cei trei au amuţit cînd am intrat eu pentru a mă uita la vasele importate, dar cînd m-am întors cu spatele, unul dintre cei trei a şoptit:

– Dacă are vreun pic de minte, o s-o facă!

Aceste cuvinte m-au marcat atît de tare, încît m-am repezit şi am luat o tavă de pe un raft şi m-am prefăcut a fi foarte impresionat de lucrătura acesteia.

– E atît de frumoasă! am spus eu ca şi cum nu i-aş fi auzit vorbind.

Negustorul s-a ridicat şi a început să laude articolele pe care le avea de vînzare. Bărbaţii s-au topit în întunericul de afară. Eu m-am uitat fix la vînzător.

– E bolnav copilul? l-am întrebat eu pe cel mai nevinovat şi mai copilăros ton pe care îl puteam adopta.

– Nu, nu cred, dar ştii cum e... E cam micuţ.

– Adică slab?

– Da, slab, a confirmat el cu stîngăcie.

Zîmbetul său era cam artificial, dar el avea impresia că face faţă foarte bine situaţiei.

Amîndoi ne-am apucat să discutăm despre vase. Am cumpărat o ceaşcă micuţă de porţelan, foarte frumos pictată, pe care susţinea că a cumpărat-o de la un veneţian.

Ştiam prea bine că ar fi trebuit să plec fără să mai rostesc un cuvînt, dar nu m-am putut abţine să nu-i pun o întrebare în timp ce plăteam:

– Crezi că va trăi bietul copil?

Negustorul a rîs răguşit în timp ce număra banii.

– Nu!

Apoi s-a uitat la mine ca şi cum ar fi avut o revelaţie.

– Nu vă mai faceţi griji, *signore!* Aţi venit să locuiţi aici?

– Nu. Sînt în trecere spre nord.

– Spre nord? a întrebat el speriat şi ironic totodată.

A trîntit capacul seifului şi a răsucit cheia. Scuturînd din cap, a pus cutia cu bani într-un dulap şi a închis uşa.

– Spre nord, zici? Atunci îţi urez să ai noroc, băiete! E un drum vechi. Ai face bine să călătoreşti cît mai repede şi să porneşti imediat după răsăritul soarelui.

– Mulţumesc pentru sfat, domnule.

Noaptea se apropia.

M-am grăbit să ies într-o alee şi m-am rezemat de un perete, străduindu-mă să îmi trag sufletul, de parcă m-ar fi fugărit cineva. Am lăsat ceaşca să-mi cadă din mînă şi aceasta s-a spart cu zgomot. Ecoul cioburilor s-a răsfrînt în zidurile clădirilor înalte.

Aproape că îmi ieşisem din minţi.

Apoi, pe deplin conştient de situaţia în care mă aflam şi de ororile pe care le descoperisem, am luat o decizie fermă.

Nu eram în siguranţă la han, aşa că mai avea vreo importanţă? Trebuia să fac exact ce mă tăia capul şi să văd cu ochii mei care era adevărul. Şi chiar aşa am procedat.

Fără a mă întoarce la han, pentru a încheia conturile, am pornit-o în susul dealului, unde umbrele erau atît de grele, încît mă înghiţeau cu totul, şi am urcat pe străzile înguste către castelul în ruină.

Toată ziua admirasem privelişte a impunătoare a zidurilor dărîmate şi puteam vedea că erau distruse complet şi părăsite. Poate doar păsările cerului se mai aventurau înăuntru. Şi totuşi castelul mai avea două turnuri rămase în picioare, unul cu faţa spre oraş, iar celălalt, mult mai dărîmat, se afla mai departe, pe marginea stîncii, după cum văzusem şi eu mai devreme din cîmpiile de jos.

M-am îndreptat spre turnul care dădea spre oraş.

Toate clădirile oficiale erau închise, iar soldaţii care dădeau stingerea aveau să adoarmă în curînd; singurele zgomote care

se mai auzeau proveneau de la niște taverne rămase deschise în ciuda legii.

Piața din fața castelului era pustie și, din cauză că străzile orașului erau atît de întortocheate, nu puteam să deslușesc nimic în afară de vreo cîteva torțe aprinse.

Cerul era totuși senin și luminos, acoperit doar de cîțiva nori micuți și rotunzi, pe fundalul nopții de un albastru închis, iar stelele erau din cale-afară de multe.

Am găsit niște scări vechi, șerpuite și foarte înguste, care se încolăceau în jurul vechii citadele, ducînd sus, la prima platformă de piatră, chiar înaintea intrării în turn.

Bineînțeles că această arhitectură nu îmi era deloc străină. Pietrele aveau o consistență mai dură decît cele din care fusese construit vechiul meu castel și erau mai închise la culoare, dar turnul era încăpător și foarte bine clădit.

Știam că locul era destul de vechi încît să găsesc niște trepte de piatră care să mă poarte pînă sus și chiar așa a fost. Am ajuns într-o încăpere înaltă, care îmi oferea o priveliște asupra întregului oraș întins la picioarele mele.

Camerele erau înalte, dar în secolele trecute se ajungea aici prin intermediul unor scări de lemn care puteau fi retrase pentru a împiedica dușmanii să urce. Puteam să aud păsările ciripind, evident deranjate de prezența mea. Se mai auzea și briza care adia ușor.

Îmi plăcea că mă aflam la înălțime.

Puteam să privesc prin toate cele patru ferestre ale încăperii, care îmi ofereau o imagine completă a împrejurimilor.

Mai cu seamă, puteam să văd întreg orașul. Avea forma unui ochi ciclopic – un oval cu capetele ascuțite –, cu torțe aprinse ici și colo, cu cîte o fereastră abia luminată, iar pe una dintre străzi se zărea cineva avînd în mînă un felinar.

Abia apucasem să observ luminița, că s-a și stins. Străzile păreau pustii. Ferestrele s-au întunecat și ele, iar torțele s-au mistuit în noapte.

Întunericul avea un efect calmant asupra mea. Cîmpul întins se contopea cu linia albăstrie a orizontului, acolo unde probabil se aflau porțile raiului; împrejur se puteau desluși pădurile care năpădiseră pămîntul arat, avîntîndu-se din ce în ce mai sus, pe dealurile ce se ridicau unele în spatele celorlalte sau se prăvăleau brusc în văile neguroase.

Pașii mei răsunau adînc în pustietatea din turn. Nu se simțea nici o mișcare, nici măcar păsările nu mai erau prin preajmă. Eram cu desăvîrșire singur. Aș fi putut auzi cel mai mic zgomot pe scările care coborau. Nimeni nu știa că eu eram acolo. Totul era încremenit.

Eram prea disperat pentru a mai simți frica. Ca să fiu sincer, eram gata să o înfrunt pe Ursula în acest loc, ba chiar preferam ca întîlnirea noastră să aibă loc aici, și nu în încăperea strîmtă a hanului. Nu aveam teamă de nimic în timp ce îmi rosteam rugăciunile, odihnindu-mi mîna pe mînerul sabiei, ca de obicei.

Ce așteptam să văd în orașul acesta adormit? *Aș fi vrut să văd tot ce se întîmpla pe ascuns.*

Dar oare ce îmi imaginam eu că ar fi de văzut? Oricum n-aș fi putut spune nimănui. Dar, pe măsură ce mă învîrteam prin încăpere și mă uitam spre cele cîteva lumini împrăștiate mai jos de cetate și la zidurile greoaie de apărare, care se prăvăleau la vale sub cerul luminos de vară, locul a început să capete un aspect dezgustător, plin de înșelătorie și de vrăjitorie; un loc închinat Diavolului.

„Credeți că nu știu unde se duc copiii nedoriți? Credeți că toți ciumații sînt primiți cu brațele deschise în orașele dimprejur?"

Am rămas surprins de ecoul propriei mele voci între pereţii reci.

„Dar ce faceţi cu ei, Ursula? Ce aţi făcut cu fratele şi cu sora mea?"

Gîndurile mele erau probabil doar la un pas de nebunie sau poate că doar păreau astfel. Dar am învăţat un lucru: răzbunarea te face să mai uiţi de durere. Răzbunarea e ademenitoare şi are o mare putere, chiar dacă e fără speranţă.

„O lovitură de sabie e de-ajuns să-i retez capul, m-am gîndit eu, şi să-l arunc pe fereastra aceea. Apoi nu va mai fi decît un demon rămas fără puterile sale lumeşti." Din cînd în cînd, îmi scoteam sabia pe jumătate, apoi o împingeam la loc. Am scos pumnalul cel mai lung pe care-l aveam şi i-am încercat uşor tăişul în palma mîinii stîngi. Şi toate acestea fără să mă opresc vreo clipă din mers.

Dintr-o dată, în miezul uneia dintre cugetările mele plictisitoare, am zărit undeva, pe un munte aflat în depărtare, nu ştiam prea clar în ce direcţie se afla – dar cu siguranţă nu în direcţia de unde venisem eu –, o lumină puternică ce pîlpîia în întunericul pădurii.

La început m-am gîndit că ar putea fi un foc, atît era de mare vîlvătaia, dar, mijindu-mi ochii şi concentrîndu-mă mai bine, mi-am dat seama că această posibilitate era exclusă.

Acea lumină dezmăţată nu se răsfrîngea asupra norilor şi, oricît de mare mi-ar fi părut mie, pornea parcă dintr-un singur loc, ca şi cum o vastă congregaţie strînsă laolaltă ar fi aprins nenumărate lumînări. Această orgie luminoasă era imobilă şi totuşi pulsa în întuneric.

Am simţit un fior rece în oase şi m-am uitat mai bine. Era o locuinţă! M-am aplecat peste pervazul ferestrei. Puteam să-i văd contururile complicate. Ieşea în evidenţă în mijlocul acestor pămînturi, un castel cu lumină luxuriantă, singuratic şi

vizibil din orice parte a oraşului: un spectacol în mijlocul pădurii, o sărbătoare ce impunea ca fiecare torţă şi fiecare lumînare să fie aprinse, iar ferestrele, parapeţii şi crenelurile să fie împodobite cu felinare.

La nord! Acolo se afla castelul! Adică în direcţia în care fusesem prevenit să nu merg. Era imposibil ca orăşenii să nu cunoască acest loc şi totuşi nimeni nu-mi pomenise de el, în afară de cele cîteva şoapte înspăimîntate ale călugărului franciscan care se ospătase la masa mea.

Dar ce vedeam de fapt? Ce era de văzut? Pădurile erau foarte dese. Castelul era situat undeva sus, dar era ascuns de păduri bogate, iar luminile sale pulsau cînd şi cînd printre copaci, ca o ameninţare implacabilă. Dar ce era de fapt acea mişcare pe care mai mult o bănuiam în întuneric, de-a lungul pantelor care coborau dinspre acel promontoriu misterios?

Ce mişuna în noapte? Se îndreptau dinspre castel spre oraş? Erau nişte siluete fără formă, ca nişte imense păsări negre ce urmau linia şerpuită a muntelui, fără să calce totuşi pe pămînt. Oare se îndreptau spre mine? Poate că eram sub efectul unei vrăji...

Nu, nu era o halucinaţie. Sau era?

Păreau să fie zeci de siluete, care se apropiau din ce în ce mai mult!

Nu erau nişte siluete înalte, ci dimpotrivă. Îmi păruseră atît de mari pentru că erau împărţite în grupuri şi, pe măsură ce se apropiau, grupurile se spărgeau şi le vedeam agăţîndu-se de ziduri şi urcînd din toate părţile, ca nişte fluturi de noapte gigantici.

M-am răsucit pe călcîie şi am fugit spre fereastră.

Se pogorîseră ca un roi de viespi asupra oraşului. Îi puteam vedea cum coborau şi se pierdeau în întuneric. Ceva mai jos, în piaţetă, se vedeau două forme întunecate, doi bărbaţi în pelerine unduitoare, care alergau sau mai degrabă făceau nişte salturi uriaşe şi se pierdeau pe străzi, lăsînd să li se prelingă de

pe buze un rîs zgomotos şi plin de îndrăzneală. Noaptea s-a umplut de plînsete şi de suspine.

Apoi s-a auzit un geamăt slab şi un vaiet înăbuşit.

Oraşul rămînea cufundat în beznă. Fiinţele acestea malefice au apărut din nou pe meterezele zidurilor, alergînd direct spre margine şi aruncîndu-se în gol.

– Dumnezeule! Dar vă pot vedea! Fiţi blestemaţi! am şoptit.

Am auzit un zgomot puternic, am simţit atingerea unui material moale, şi apoi silueta unui bărbat s-a ivit chiar lîngă mine.

– Şi ce dacă ne vezi, băiete? Eşti prea curios!

Vocea lui era veselă şi energică. Era prea aproape pentru a-mi mai putea scoate sabia. Nu puteam să văd decît veşmintele lui bogat ornate.

Punîndu-mi toată puterea în braţ, m-am străduit să-l înjunghii în vintre. Rîsul lui sonor a răsunat în turn.

– Nu mă poţi răni, băiete! Dacă eşti atît de curios, prea bine, atunci te vom lua cu noi, ca să vezi ceea ce doreşti să vezi.

M-a cuprins în mantia lui, înfăşurîndu-mă ca pe un prunc şi aproape sufocîndu-mă, apoi am simţit cum m-a ridicat de pe pămînt şi am ştiut că am părăsit turnul!

Capul îmi atîrna în jos şi mi se făcuse rău. Părea să zboare cărîndu-mă în spate, iar rîsul lui era atît de puternic, încît vîntul nu-l putea acoperi. Îmi era imposibil să-mi eliberez braţele. Simţeam sabia, dar n-aveam cum să ajung la mînerul ei.

M-am chinuit disperat să îmi scot pumnalul, nu cel pe care îl pierdusem probabil cînd mă surprinsese el, ci celălalt, pe care-l ţineam în cizmă; după ce l-am găsit, m-am răsucit spre spatele osos al celui care mă transporta mîrîind şi zguduind-se şi am înfipt cu sete pumnalul prin material.

A scos un urlet înspăimîntător. L-am înjunghiat iar.

Corpul meu a fost apoi proiectat prin aer, departe de el.

652.563

– Eşti un mic monstru! Copil nesăbuit!

Am căzut brusc, am simţit cum m-am lovit de pămîntul dur acoperit cu iarbă şi m-am rostogolit sfîşiind cu cuţitul materialul sufocant.

– Nenorocitule!

– Eşti rănit, diavol scîrbos? am strigat cît m-au ţinut puterile.

Mă chinuiam să rup materialul, pierzîndu-mă în el, răsucindu-mă întruna, pipăind iarba umedă cu mîinile.

În cele din urmă, am văzut stelele, pînza a fost smulsă de pe membrele mele care se zbăteau să se elibereze. Zăceam la picioarele lui, dar totul n-a durat decît o clipă.

6

Curtea Pocalului de Rubin

Nimic nu mi-ar fi putut smulge pumnalul din mînă. L-am înfipt cu putere în piciorul lui, smulgîndu-i altă cascadă de urlete. M-a ridicat şi m-a azvîrlit în aer; am căzut ameţit pe pămîntul acoperit de rouă.

Aşa am avut ocazia să-l văd ceva mai bine, deşi aveam privirea înceţoşată. O lumină de culoarea sîngelui părea să-l străbată din cap pînă-n picioare. Era îmbrăcat ca un cavaler, cu mantie şi glugă, într-o tunică de modă veche cu mîneci din zale lucitoare. Şi-a răsucit trupul. Pletele aurii îi încadrau chipul şi se vedea că rana pe care i-o făcusem în spate îi cauza un rictus de durere; în plus, mai şi şchiopăta din cauza rănii de la picior.

M-am rostogolit de două ori, ţinînd strîns pumnalul, eliberîndu-mă atît cît să pot trage sabia din teacă. Eram deja în picioare înainte ca el să apuce să facă vreo mişcare; mi-am fluturat sabia neîndemînatic, cu o singură mînă, dar cu toată forţa, şi am auzit-o intrînd în măruntaiele lui cu un zgomot dezgustător de carne sfîşiată. Şuvoiul de sînge care a ţîşnit în lumina strălucitoare a fost o imagine oribilă şi monstruoasă.

Atunci a scos cel mai cutremurător urlet şi a căzut în genunchi.

– Imbecililor, ajutaţi-mă! E un nebun! a strigat el.

Gluga i-a căzut de pe cap.

Am aruncat o privire spre fortificaţiile înalte care se ridicau pe partea dreaptă, la turnurile crenelate pe care fluturau steaguri în lumina şovăitoare a lumînărilor, pe care le observasem de la distanţă, din oraş. Era un castel fantastic, cu turle ascuţite, cu ferestre arcuite şi metereze înalte, populat de siluete întunecate care se foiau urmărind lupta noastră.

Atunci a apărut pe iarba udă silueta Ursulei, înveşmîntată într-o rochie roşie, fără glugă de data aceasta, cu părul împletit în cozi lungi legate cu panglici roşii. Venea în fugă spre mine.

– Nu-l răniţi, vă interzic! a urlat ea. Nu-l atingeţi!

Un grup de siluete masculine, toate îmbrăcate după moda veche, în tunici care le ajungeau pînă la genunchi, cu coifuri ascuţite din oţel, o urmau. Toţi purtau barbă şi aveau pielea de o paloare nepămîntească.

Adversarul meu s-a întins pe iarbă, scuipînd un şuvoi de sînge.

– Uitaţi-vă ce mi-a făcut!

Mi-am înfipt pumnalul în teacă, am înşfăcat sabia cu amîndouă mîinile şi m-am repezit la gîtul lui, lăsînd un urlet să-mi scape printre dinţi şi apoi i-am văzut capul rostogolindu-se în josul dealului.

– Acum eşti mort de-a binelea! Duh necurat, eşti mort! Du-te şi ia-ţi capul dacă poţi! Să te văd cum îl pui la loc.

Ursula m-a înconjurat cu braţele şi şi-a lipit sînii de spatele meu. Mîna ei m-a apucat cu putere de braţ şi m-a silit să plec vîrful sabiei.

– Nu-l atingeţi! Nu vă apropiaţi, vă ordon! a strigat ea ameninţător.

Unul dintre ei a adus capul încununat de plete blonde al duşmanului meu şi l-a ridicat în timp ce restul priveau trupul care se zvîrcolea şi se zbătea.

– E prea tîrziu, a spus unul dintre ei.

– Ba nu, puneți-l la loc! a strigat altul.

– Dă-mi drumul, Ursula! Lasă-mă să mor cu onoare! Fă-mi măcar binele acesta! spuneam eu zbătîndu-mă.

– Nici nu mă gîndesc! mi-a șoptit cu vocea înfierbîntată.

Eram complet neputincios căci mă strîngea cu putere, oricît ar fi fost de moi sînii ei și oricît de firave îi păreau a fi degetele reci. Eram complet subjugat de ea.

– Să mergem la Godric, s-a auzit vocea unuia dintre bărbați.

Alții doi au ridicat trupul celui decapitat, care încă se mai zbătea.

– Duceți-l la Godric! Doar el poate să decidă ce facem! a adăugat cel care adusese capul.

Ursula scoase un urlet prelung:

– Godric!

Era mai degrabă urletul vîntului sau al unei fiare, atît de ascuțit a fost țipătul ei care s-a răsfrînt în pereții castelului.

Undeva sus, în ușa arcuită a citadelei, cu spatele la lumină, se vedea silueta subțire a unui bărbat în vîrstă, cu membrele încovoiate sub povara bătrîneții.

– Aduceți-i pe amîndoi! a poruncit. Ursula, liniștește-te, ai să sperii pe toată lumea!

Am rugat-o repede să mă elibereze, dar ea m-a strîns și mai tare. Apoi am simțit înțepătura dinților ei pe gît.

– Ursula, lasă-mă să văd ce se întîmplă! o imploram eu.

Am simțit norii întunecoși ridicîndu-se deasupra mea, ca și cum aerul s-ar fi îngroșat dintr-o dată, iar puterea ei senzuală mă învăluia în miresme și sunete nepămîntești.

Da, o iubeam și o doream, nu puteam să neg acest lucru. Mă vedeam ținînd-o în brațe, pe pajiștea acoperită de ierburi înalte și umede. Ea se afla alături de mine, dar acesta nu era decît un vis. Nu eram înconjurați de flori roșii, așa cum mi se

părea mie, ci eram dus undeva, iar ea îmi slăbise spiritul, de parcă mi-ar fi smuls inima din piept cu puterile ei diavoleşti.

Am încercat să o blestem, dar vedeam în jurul nostru numai flori şi o auzeam îndemnîndu-mă să fug. Nu era decît o fantezie, ca şi buzele ei care mă sărutau şi mîinile ei care mă înlănţuiau ca un şarpe.

Un castel franţuzesc. Părea că fusesem transportat în nord. Am deschis ochii. În jurul meu desluşeam îmbrăcăminte specific franţuzească. Chiar şi muzica difuză pe care o auzeam mă făcea să mă gîndesc la melodiile franţuzeşti pe care le cîntam la vremea cînd eram copil.

M-am trezit. Eram prăbuşit pe un covor, cu picioarele încrucişate. Cînd mi-am revenit, mi-am frecat uşor gîtul şi am început să caut cu disperare armele care îmi fuseseră luate. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut pe spate.

Muzica era obsedantă, plictisitoare şi prea zgomotoasă. Părea să se ridice de undeva din adîncuri, poate din cauza sunetului înăbuşit al tobelor şi din cauza tînguirii nazale a cornului. Nu distingeam nici o melodie.

Mi-am ridicat privirile. Arcadele ascuţite care dădeau într-un balcon erau tot franţuzeşti, iar undeva dedesubt se auzea zgomotul unei mari petreceri. Tot franţuzeşti erau şi tapiseriile cu femei care purtau pălării înalte, conice, şi unicornii, de un alb imaculat.

Totul avea un iz antic, asemenea ilustraţiilor din vechile cărţi de rugăciuni care înfăţişau poeţi citind audienţei plictisitorul *Roman de la Rose* sau fabulele cu vulpea şi corbul.

Fereastra era drapată în satin albastru şi acoperită cu flori de crin. Un filigran învechit se cojea de pe ancadramentul înalt al uşii şi de pe tocul ferestrei. Dulapurile erau aurite şi pictate în stil franţuzesc; totul era rigid şi dărăpănat.

M-am răsucit.

Am văzut doi bărbaţi, cu tunici lungi pătate cu sînge şi mîneci de zale groase şi aspre. Îşi scoseseră coifurile ascuţite şi se uitau la mine cu nişte ochi îngheţaţi şi apoşi. Amîndoi aveau barbă, iar lumina făcea să le sclipească pielea de un alb nefiresc.

Apoi am văzut-o şi pe Ursula, ca o bijuterie desăvîrşită de argint, stînd în umbră şi uitîndu-se la mine. Purta o rochie cu talia înaltă care se unduia plăcut pe trupul ei, la fel de demodată ca şi veşmintele celorlalţi, de parcă ar fi sosit tocmai din regatul Franţei de odinioară, cu sînii ei albi ca laptele dezgoliţi aproape pînă la sfîrcuri şi cu trupul înfăşurat într-o catifea bogată, roşie cu auriu.

La o masă, pe un scaun în formă de X, stătea Bătrînul; îi ghicisem destul de bine vîrsta mai devreme, cînd îi zărisem silueta pe fundalul luminilor din palat. Era şi el la fel de palid ca şi ceilalţi, avea acelaşi ten care îmi amintea de paloarea morţii şi aceeaşi înfăţişare dualã de o frumuseţe monstruoasă.

Camera era luminată de candelabre turceşti atîrnate de lanţuri din tavan, care străluceau cu putere, împrăştiind o lumină ce-mi rănea ochii. Se simţea o mireasmă de trandafiri şi de cîmpii înverzite total străină de atmosfera din jur.

Bătrînul avea un craniu pleşuv, la fel de urît ca globul unui ochi scos din orbită; chipul îi era luminat de ochii cenuşii, iar buzele subţiri şi lunguiețe se încleştau într-un rictus indiferent.

– Aşadar, ai ucis pe unul dintre noi. Înţelegi ce înseamnă asta, nu-i aşa? mi s-a adresat el cu o voce domoală, ridicînd din sprîncenele care abia se distingeau ca un rid pe pielea lui strălucitor de albă. Liniile obrajilor lui se adînceau mult în interior.

– Aşa sper.

M-am ridicat în picioare, dar aproape că mi-am pierdut echilibrul. Ursula s-a întins spre mine, apoi s-a retras, ca şi cum mişcarea ei ar fi stricat decorul din jur. M-am îndreptat din nou,

uitîndu-mă cu ură la ea şi apoi la Bătrînul cel pleşuv, care mă privea netulburat.

– Vrei să vezi ce-ai făcut?

– De ce m-ar interesa?

Şi totuşi, am văzut. Pe o masă de scîndură zăcea hoţul cel blond care îmi răpise corpul şi sufletul pentru a mă aduce aici. Îmi plătisem cu vîrf şi îndesat datoria. Zăcea nemişcat şi parcă se micşorase cu mult, ca şi cum membrele i-ar fi fost descărnate. Capul, din care se scursese tot sîngele, avea ochii înceţoşaţi larg deschişi şi era aşezat alături de gîtul lui rupt. Ce privelişte încîntătoare pentru mine! M-am uitat la mîna scheletică a fiinţei, care atîrna peste masă: era albă şi scofîlcită de parcă ar fi fost o creatură a mării părăsită fără milă în lumina soarelui, pe nisipul fierbinte.

– Minunat! Omul acesta, care a îndrăznit să mă răpească şi să mă aducă aici cu forţa, e mort! Vă mulţumesc pentru această desfătare! Onoarea mi-a impus să-l omor, ca să nu mai vorbesc de raţiune! Pe cine aţi mai luat din sat? Pe bătrînul care-şi rupea hainele de pe el? Pe copilul născut prea mic? Pe cei slabi şi infirmi sau pe oricine vă dau ei? Voi ce le oferiţi în schimb?

– Te rog să taci, tinere. Ai mai mult curaj decît onoare sau raţiune, asta e clar, mi-a spus Bătrînul pe un ton solemn.

– Ba nu! Păcatele pe care le-aţi făcut împotriva mea mă obligă să lupt împotriva voastră pînă la ultima suflare.

M-am răsucit în loc şi m-am uitat la uşa deschisă. Muzica aceea greoaie mă scîrbea şi aveam senzaţia că mi se va face rău din cauza numeroaselor lovituri şi căzături pe care le suferisem.

– Ce zgomot se aude din adîncuri? Ce e aici, o curte princiară?

Cei trei bărbaţi au izbucnit cu toţii în rîs.

– Aproape că ai nimerit-o, spuse unul dintre soldaţii bărboşi, pe un ton grav. Aceasta este Curtea Pocalului de Rubin.

Acesta e numele nostru şi te poftim să-l rosteşti cum se cuvine, în franceză sau în latină, aşa ca noi.

– Curtea Pocalului de Rubin! Sînteţi nişte paraziţi, nişte vampiri care se hrănesc cu sînge! Pentru ce e Pocalul de Rubin, dacă nu pentru sînge?

Mi-am amintit de înţepătura dinţilor ei pe gîtul meu, care îmi împrăştiase o vrajă în trup, dar amintirea cîmpiei înverzite şi a sînilor ei dulci îmi tulbura mintea. M-am scuturat din visare.

– Sînteţi nişte vampiri! Asta faceţi cu toţi cei pe care-i luaţi? Le beţi sîngele?

Bătrînul se uită insistent spre Ursula.

– Ce îmi ceri, Ursula? Cum îmi poţi cere să fac o astfel de alegere?

– Godric, dar este tînăr, puternic şi frumos! Dacă tu accepţi, nimeni nu se va împotrivi. Nimeni nu va pune la îndoială decizia ta. Te rog, te implor. Cînd ţi-am mai cerut eu...

– Ce să ceri? Să mă cruţe? Asta-i ceri? Mai bine spune-i să mă omoare!

Mă uitam cînd la chipul ei îndurerat, cînd la Bătrîn, care îmi cunoştea deja alegerea. Nu trebuia să-i mai spun nimic. Nu mai era posibil să mi se arate milă, pentru că eu i-aş fi atacat întruna, încercînd să îi ucid rînd pe rînd.

Brusc, de parcă s-ar fi mîniat, pierzîndu-şi răbdarea, Bătrînul s-a ridicat şi m-a înşfăcat de guler, trăgîndu-mă după el, într-o vîltoare de material sîngeriu, de parcă nu cîntăream mai mult decît un fulg. M-a dus pînă la marginea balustradei de piatră.

– Priveşte Curtea noastră!

Sala era imensă. Balconul unde ne aflam se întindea de jur-împrejur, iar dedesubt abia dacă se zărea un petic de zid neîmpodobit în draperiile de un roşu bogat aurit. La masa lungă de jos erau aşezaţi domni şi doamne, toţi înveşmîntaţi în haine făcute din acelaşi material sîngeriu. La început crezusem că era

culoarea vinului de Burgundia, dar mai apoi mi-am dat seama că era culoarea sîngelui. Toţi şedeau la masa goală, fără o farfurie sau un pahar dinainte. Erau veseli şi sporovăiau, privind la cei care dansau, ocupînd spaţiul întins al sălii, pe covoarele groase, plăcîndu-le să simtă moliciunea ţesăturii sub picioare.

Erau o mulţime de siluete care se mişcau în cerc, în ritmul muzicii, descriind în aer arabescuri complicate. Costumele lor erau de o mare varietate, începînd de la stilul franţuzesc, pînă la noua modă florentină. Peste tot se zăreau mătăsuri roşii împodobite cu fel şi fel de flori sau alte desene, care semănau foarte mult cu nişte stele sau cu semicercul lunii în ultimul pătrar, deşi nu puteam distinge totul cu claritate.

Era o imagine sumbră, dar care îţi stîrnea curiozitatea: toate aceste fiinţe, îmbrăcate în culoarea aceea somptuoasă, undeva între nuanţa îngrozitoare a sîngelui şi splendoarea stacojie a rubinelor.

Am remarcat mulţimea de candelabre, torţe şi felinare. Cît de uşor ar fi fost să dai foc sălii împodobite cu atîtea draperii... M-am întrebat dacă ardeau şi ei, ca vrăjitoarele sau ca alţi eretici. Am auzit-o pe Ursula scoţînd un murmur alarmat:

– Vittorio, fii înţelept!

La şoapta ei, bărbatul care stătea la centrul mesei de jos – cel care şedea pe scaunul cu spătarul cel mai înalt, ca semn de distincţie, pe care la noi acasă ar fi şezut tata – s-a uitat la mine. Avea părul la fel de blond ca şi demonul pe care-l ucisesem, dar cozile lungi erau îngrijite şi îi cădeau mătăsoase pe umeri. Avea chipul tînăr. Era mai tînăr decît tatăl meu, dar mai în vîrstă decît mine. Chipul său avea aceeaşi paloare cu a celorlalţi, iar ochii albaştri mă fixau cu intensitate. După ce m-a studiat, s-a întors înapoi să admire dansatorii.

Întregul spectacol mi se perinda prin faţa ochilor, tremurînd ca fumul pe care îl împrăştiau torţele; ochii au început să-mi

lăcrimeze şi mi-am dat seama că siluetele de pe tapiserii nu erau deloc femeile blînde şi unicornii din camera micuţă prin care trecuserăm, ci nişte diavoli care dansau în iad. Într-adevăr, erau nişte arătări hidoase, sculptate în cel mai crud şi mai violent stil, care împînzeau toată veranda de sub noi, ale căror capete împodobeau vîrfurile coloanelor ce susţineau tavanul. Peste tot, erau numai creaturi demonice şi înaripate, cioplite în piatră.

Aceste reprezentări ale răului străjuiau toţi pereţii. Pe o tapiserie de jos, puteam deslusi cercurile infernului lui Dante care păreau să se suprapună unul peste celălalt, înălţîndu-se din ce în ce mai sus. M-am uitat iar la masa goală. Eram ameţit şi simţeam că mi se va face rău, că o să-mi pierd cunoştinţa.

– Vrea să te facem membru al Curţii noastre, mi-a răspuns Bătrînul, fără să-mi dea drumul şi împingîndu-mă cu putere în balustradă pentru a mă împiedica să mă întorc.

Vocea lui era domoală şi indiferentă.

– Vrea să te răsplătim pentru că l-ai ucis pe unul dintre noi. Aşa gîndeşte ea.

Mi-a aruncat o privire meditativă şi rece. Nu mă ţinea de guler cu brutalitate sau cu duritate.

Începusem să proferez o cascadă de injurii şi de cuvinte rostite doar pe jumătate din cauza furiei, cînd, dintr-o dată, am simţit cum mă prăbuşesc.

Încercînd să mă eliberez din strînsoarea Bătrînului, am căzut peste balustradă şi într-o clipă zăceam întins pe covoarele groase, de unde m-am pomenit smucit şi ridicat, în timp ce dansatorii se dădeau la o parte pentru a ne face loc.

Ne aflam chiar în faţa stăpînului acestor creaturi, cel din jilţul cu spătar înalt, şi am observat că figurinele de lemn sculptate pe tronul lui înfăţişau, bineînţeles, animale şi diavoli.

Jilţul era din lemn negru, atît de bine lustruit încît puteam simţi mirosul de ulei, ce se amesteca dulceag în atmosfera încinsă cu fumul făcliilor aprinse.

Muzicienii se opriseră din cîntat. Nici măcar nu reuşeam să-i văd. Apoi, cînd i-am observat, am văzut grupul aflat într-un mic balcon de la etaj şi mi-am dat seama că şi ei aveau aceeaşi piele albă ca de porţelan şi aceiaşi ochi fatali de felină. Erau toţi bărbaţi, îmbrăcaţi modest, şi păreau a fi destul de speriaţi.

M-am uitat la stăpîn. Nu se mişcase şi nici nu grăise deloc. Era un bărbat chipeş, cu un aspect maiestuos, cu pletele blonde pieptănate peste cap şi împletite cu atenţie, astfel încît să-i cadă pe umeri.

Hainele lui erau tot de modă veche: purta o tunică de catifea, nu din aceea soldăţească, ci una mai lungă, aproape ca o mantie, împodobită cu blană de o culoare închisă, care se asorta cu paloarea obrajilor, iar pe sub aceasta, avea o cămaşă cu mîneci lungi şi frumos lucrate, care îi atîrnau de la umeri pînă la încheieturile subţiri. Avea la gît un lanţ gros cu mai multe medalioane: fiecare verigă de aur lucrat cu mare meşteşug era împodobită cu cîte un rubin la fel de roşu ca şi veşmîntul său.

Îşi ţinea o mînă subţire pe masă. Cealaltă nu i-o vedeam. Mă privea cu ochii lui albaştri. Mîna lui avea un aer puritan, fiind rafinată şi curată, ca de savant.

Ursula s-a apropiat în grabă, păşind pe covoarele groase şi ţinîndu-şi fustele cu mîinile ei delicate.

– Florian, te implor pentru acest om! a început ea, făcînd o plecăciune adîncă. Te rog să ţii cont de vitejia şi de caracterul lui şi să-l faci membru al Curţii noastre! Pentru mine, pentru sufletul meu! E atît de simplu!

Deşi vocea îi tremura, părea totuşi sigură pe ea.

– Membru al acestei Curţi? am întrebat eu.

Am simţit cum îmi iau foc obrajii. Am privit de la dreapta la stînga. M-am uitat la buzele şi la obrajii lor palizi şi întunecaţi care păreau să aibă culoarea sîngelui proaspăt. M-am uitat la chipurile lor golite de orice expresie, care mă studiau la

rîndul lor. Oare ochii lor erau plini de focul acela demonic sau era din cauză că nu mai aveau nimic uman în ei?

Mi-am văzut propria mînă cînd mi-am plecat privirea, pumnii încleştaţi, înroşiţi şi umani şi, dintr-odată, mi-am simţit mirosul de transpiraţie amestecată cu praful de pe drum, care formau un iz specific, uman.

– Da, eşti numai bun pentru ospăţul nostru, iar sala asta s-a umplut de mirosul tău, a remarcat el. E prea devreme pentru noi. Obiceiul nostru e să ne ospătăm fără greş după ce sună ora douăsprezece.

Avea o voce frumoasă şi clară, cu accent franţuzesc, atît de înşelător. Se exprima cu o trufie şi o reţinere tipic franţuzeşte. Mi-a zîmbit, iar zîmbetul său a fost blînd, ca şi al Ursulei; deşi lipsit de milă, nu era deloc crud sau sarcastic.

Nu aveam ochi decît pentru el. Ştiam doar că erau mulţi cei aşezaţi de-a dreapta şi de-a stînga lui, că erau bărbaţi şi femei; femeile erau coafate după vechea modă franţuzească şi mi s-a părut că văd cu coada ochiului un bărbat îmbrăcat ca un bufon.

– Ursula, un astfel de pas necesită o meditaţie îndelungată.

– Chiar aşa? Vreţi să mă faceţi membru al Curţii voastre? Nu-i nevoie să vă gîndiţi deloc!

– Haide, băiete! Aici moartea, decăderea sau boala nu ne pot atinge. Tu eşti ca o momeală atîrnată în cîrlig, soarta ţi-e pecetluită şi nici măcar nu-ţi dai seama de asta.

– Stăpîne, eu nu doresc să fac parte din Curtea voastră! Nu-ţi irosi milostenia şi sfaturile pe mine! Nu-mi vorbi mie de ospăţul vostru, i-am spus privind în jur.

Creaturile încremeniseră toate, abordînd o privire îngheţată, ameninţătoare şi nepămînteană. Am simţit cum mă cuprinde un val de repulsie. Sau poate era panica pe care încercasem să o reprim, oricît de îngrozitoare şi lipsită de speranţă era situaţia în care mă aflam, singur în mijlocul lor.

Chipurile pe care le vedeam la masă ar fi putut fi de porţelan, atît erau de imobile. Însăşi această imobilitate perfectă părea să facă parte din natura lor.

– Dacă aş fi avut un crucifix..., am şoptit eu, fără să-mi dau seama.

– Asta n-ar însemna nimic pentru noi, mi-a răspuns stăpînul pe un ton calm.

– Ştiu prea bine. Femeia aceasta a pătruns în capela mea şi mi-a răpit fratele şi sora! Într-adevăr, crucile nu înseamnă nimic pentru voi! Dar ar fi însemnat ceva pentru mine! Spune-mi, vezi îngeri în jurul meu care mă apără? Voi sînteţi mereu vizibili? Sau din cînd în cînd vă topiţi în noapte şi dispăreţi? Dacă acesta e adevărul, poţi să-i vezi pe îngerii care mă apără?

Stăpînul a zîmbit. Bătrînul care mă ţinuse de guler şi care acum mă eliberase din strînsoare, gest pentru care-i eram recunoscător, a rîs încet. Dar nimeni altcineva nu m-a mai luat în rîs.

Am privit-o pe Ursula. Părea atît de îndrăgostită şi de disperată, dar se uita plină de curaj cînd la mine, cînd la acest stăpîn pe care îl numise Florian. Şi totuşi nici ea nu era cu nimic mai umană decît ceilalţi. Era umbra străvezie a unei tinere femei, frumoasă şi plină de graţie, dar atinsă de paloarea morţii, asemenea celorlalţi. Pocalul acesta de Rubin era unul cu totul neobişnuit!

– Ascultaţi-i glasul, în ciuda cuvintelor pe care le rosteşte! A trecut atîta timp de cînd nu s-a mai auzit o voce nouă sub bolţile acestea! O voce care să rămînă alături de noi!

– Da, dar el crede în îngeri păzitori, iar tu îţi imaginezi că el e foarte inteligent! Tinere Vittorio, dă-mi voie să te asigur că nu există îngeri păzitori. Iar noi sîntem vizibili mereu, după cum ştii şi tu, pentru că ne-ai văzut şi în cele mai bune, dar şi în cele mai rele momente ale noastre. Mă rog, poate că nu în cele mai bune dintre momente, dar...

– Abia aştept să văd una ca asta, stăpîne, pînă-ntr-atît îmi place de mult seminţia voastră şi felul vostru de a măcelări. Bineînţeles, mai e şi putreziciunea pe care aţi împrăştiat-o în oraş. Aţi reuşit să murdăriţi chiar şi sufletele preoţilor.

– Linişte! O să ţi se facă rău! Mirosul tău îmi umple nările ca o delicatesă! Aş putea să te sfîşii, copile! Să te spintec şi să îţi arunc organele pe masa aceasta, pentru a fi devorate cît timp sîngele e fierbinte şi ochii încă mai clipesc.

Cînd l-am auzit rostind aceste cuvinte, am crezut că îmi pierd minţile. M-am gîndit la fratele meu şi la sora mea, care erau acum morţi. M-am gîndit la expresia hidoasă şi dulce totodată a capetelor lor retezate. Nu puteam să mai suport această imagine. Mi-am strîns pleoapele, căutînd în amintirea mea ceva care să alunge aceste orori. M-am gîndit la îngerul Gavriil al lui Fra Filippo Lippi, îngenuncheat în faţa Fecioarei... Da, Doamne, trimite-mi îngeri!

– Te blestem, diavol mieros, pe tine şi Curtea ta! Cum de ai ajuns în ţinutul acesta?

Am deschis ochii, dar nu vedeam decît îngerii lui Fra Filippo revărsîndu-se unii după alţii, fiinţe radiind lumină şi pline de căldura carnală amestecată cu cea izvorînd din rai.

– A ajuns în iad demonul căruia i-am tăiat capul? Arde în focurile iadului?

Dacă tăcerea ar putea fi atît de profundă încît să răsune şi să fie înghiţită de ea însăşi, atunci aşa s-a întîmplat şi în acea sală; nu se mai auzea nimic în afară de răsuflarea mea greoaie. Şi totuşi stăpînul acestor creaturi a rămas imperturbabil.

– Ursula, ne mai putem gîndi la asta.

– Nu! Niciodată nu mă voi alătura vouă! Nu vreau să devin unul dintre voi!

Mîinile Bătrînului se încleştaseră pe gîtul meu şi mă făceau neputincios. Era inutil să mă zbat. Dacă ar fi strîns mai tare,

m-ar fi omorît pe loc. Poate că aşa ar fi fost mai bine. Dar mai aveam ceva să-i spun:

– Niciodată nu voi accepta aşa ceva. Cum îndrăzneşti să-ţi imaginezi că sufletul meu e atît de ieftin, încît nu-i nevoie decît să-l ceri?

– Sufletul tău? Ce fel de suflet ai tu, dacă nu vrea să petreacă secole sub cerul înstelat şi se mulţumeşte doar cu cîţiva ani? Ce suflet e acela care nu vrea să afle adevărul etern şi se rezumă la o viaţă comună?

Încet, în foşnetul surd al hainelor sale bogate, s-a ridicat în picioare, lăsînd la iveală pentru prima dată o bogată mantie roşie care s-a rostogolit la picioarele lui, lăsînd o pată sîngerie în urma sa. Şi-a înclinat uşor capul; lămpile îi făceau părul să arate ca de aur, iar privirea cea albastră parcă s-a mai îmblînzit.

– Noi am fost aici înaintea ta şi a semenilor tăi. Am fost aici cu secole înainte să veniţi voi pe munte. Sîntem aici de pe vremea cînd munţii erau ai noştri. Voi sînteţi invadatorii.

Vocea lui răsuna puternic, dar tonul lui nu şi-a pierdut nici o clipă eleganţa şi rafinamentul. După o scurtă pauză, şi-a reluat cuvîntarea:

– Voi sînteţi cei care v-aţi tot apropiat, construind ferme, sate, fortăreţe şi castele, sufocîndu-ne, ocupînd pădurile care erau ale noastre, obligîndu-ne să fim vicleni şi rapizi în egală măsură, adică ceea ce Evanghelia înţelege prin „hoţii din noapte".

– De ce mi-ai ucis tatăl şi întreaga familie? l-am întrebat.

Nu mai puteam păstra tăcerea. Nu-mi păsa de elocvenţa lui ademenitoare, nici de cuvintele lui înşelătoare sau de chipul frumos.

– Tatăl tău şi tatăl lui, precum şi stăpînul dinaintea lor, au început să taie copacii care le umbreau castelul. Trebuia aşadar să ţin oamenii izolaţi de partea mea de pădure. Din cînd în cînd,

trebuie să reglez conturile pe cale violentă, ceea ce am şi făcut. Tatăl tău ar fi putut să-mi dea tributul cerut şi ar mai fi trăit şi acum. Ar fi putut să depună jurămîntul secret, care nu îl obliga cu nimic.

– Doar nu ţi-ai imaginat că ţi-ar fi încredinţat copiii... Pentru ce, ca să le beţi sîngele sau să-i sacrificaţi Diavolului?!

– Vei vedea în curînd, fiindcă eu cred că şi tu trebuie să fii sacrificat, mi-a răspuns.

– Nu, Florian, te implor! a suspinat Ursula.

– Dă-mi voie să îţi adresez o întrebare, stăpîne, din moment ce istoria şi dreptatea au atîta valoare pentru tine. Dacă aceasta este o Curte, una adevărată, de ce nu mă reprezintă nici un om? De ce nu sînt şi semeni de-ai mei aici? De ce nu e nici un om care să mă apere?

Întrebările mele au părut să-l descumpănească, apoi a grăit:

– Noi sîntem Curtea, fiule, iar tu nu eşti nimic. Ştii foarte bine acest lucru. L-am fi lăsat şi pe tatăl tău să trăiască, tot aşa cum lăsăm cerbul din pădure să trăiască, pentru a se împerechea cu ciuta. Este foarte simplu!

– Sînt oameni aici?

– Nici unul care să te poată ajuta în vreun fel.

– Nu aveţi gărzi umane pe timpul zilei?

– Nu. Crezi că avem nevoie de aşa ceva? Crezi că mica noastră colivie nu e un loc sigur ziua? De ce am avea nevoie de gărzi umane aici?

– Bineînţeles că aveţi nevoie. Iar tu eşti nebun dacă îţi imaginezi că m-aş alătura vreodată Curţii tale. Fără gărzi, cînd mai jos se întinde un sat întreg care ştie ce sînteţi şi îşi dă seama că sînteţi neputincioşi ziua?

Mi-a zîmbit răbdător.

– Ei nu sînt decît nişte paraziţi. Îmi irosesc vremea vorbindu-ţi de nişte fiinţe care au decăzut atît de mult, încît nici măcar dispreţul nu mai e destul.

– Te nedreptăţeşti pe tine însuţi cu această judecată aspră. Cred că, într-un fel sau altul, îi iubeşti, stăpîne!

Bătrînul a izbucnit în rîs.

– Poate sîngele lor îl iubim!

S-a mai auzit un rîs stingher de undeva din sală, care s-a stins imediat. Stăpînul a vorbit iar:

– Ursula, am să mă gîndesc, dar nu cred...

– Nu, pentru că eu nu vreau acest lucru! Chiar dacă ştiu că sînt condamnat, nu mă voi alătura vouă!

– Taci! m-a prevenit calm stăpînul.

– Sînteţi nebuni dacă nu v-aţi gîndit că sătenii vă vor ataca ziua şi vor deschide ascunzătoarea voastră, pentru a lăsa lumina să pătrundă.

Un freamăt nedesluşit a cutremurat întreaga sală, dar nu s-a auzit nici un cuvînt, cel puţin nici unul pe care să-l pot distinge eu. Era ca şi cum aceşti monştri cu chipul livid comunicau telepatic sau poate din priviri, scuturîndu-şi frumoasele lor podoabe.

– Sînteţi orbiţi de propria voastră prostie! V-aţi făcut cunoscuţi oamenilor şi credeţi că ei vor suporta pe vecie această Curte a Pocalului de Rubin.

– Mă insulţi, aşadar. Îţi cer să ai politeţea de a nu mai rosti nici un cuvînt, mi-a replicat stăpînul, ai cărui obraji se împurpuraseră puţin.

– Te insult? Dă-mi voie mai bine să-ţi dau un sfat! Sînteţi neajutoraţi ziua. Ştiu că aşa este. Nu puteţi ataca decît noaptea. Îmi aduc aminte de cetele voastre cînd aţi atacat castelul tatălui meu. Îmi aduc aminte de avertisment: „Priviţi spre cer". Stăpîne, ai trăit prea mult în pădurea ta. Ar fi trebuit să urmezi exemplul tatălui meu, să trimiţi cîţiva învăţăcei la filozofii şi preoţii din Florenţa.

– Nu mă batjocori! m-a implorat el cu aceeaşi reţinere cuviincioasă. Vittorio, m-ai mîniat şi nu e bine.

– Timpul care ţi-a mai rămas e scurt, bătrîne demon, aşa că veseleşte-te în castelul tău dărăpănat cît mai poţi!

Ursula m-a avertizat încet, dar nimic nu m-ar fi putut opri.

– Poate că ai cumpărat generaţia de nemernici care conduce acum oraşul, dar Florenţa, Veneţia şi Milano se apropie de voi mult mai repede decît vă puteţi imagina. Dacă nu aţi înţeles acest lucru, sînteţi nebuni! Nu bărbaţii ca tatăl meu sînt cei care vă vor veni de hac, ci învăţaţii; astrologii şi alchimiştii vă vor învinge. Este vorba despre era nouă, despre care nu ştiţi nimic. Vă vor vîna şi vă vor omorî, ca pe nişte bestii dintr-o legendă veche. O să vă scoată din culcuşul vostru în lumina soarelui şi or să vă taie capetele la toţi!

– Omorîţi-l! s-a auzit vocea unei femei.

– Omorîţi-l acum! a strigat un bărbat.

– Nu are ce să caute în colivie, a urlat un altul.

– Nu merită să rămînă aici! Nici măcar nu merită să fie sacrificat!

S-a dezlănţuit un cor sălbatic de urlete care îmi cereau moartea.

– Nu! Florian, te implor! a strigat Ursula, înconjurîndu-l cu braţele pe stăpîn.

– Tortură, tortură, tortură! a început să scandeze toată adunătura.

– Stăpîne, e doar un copil. Să-l ducem în colivie, cu toţi ceilalţi. În cîteva nopţi nici n-o să mai ştie cum îl cheamă. O să fie la fel de blînd şi de ascultător ca şi ceilalţi, a pledat Bătrînul, dar vocea abia i se auzea.

– Omorîţi-l acum! Terminaţi cu el! urla mulţimea din ce în ce mai tare.

– Sfîşiaţi-l! Smulgeţi-i membrele! Chiar acum!

– Da!

Incantaţiile lor aveau ritmul ameninţător al tobelor ce anunţă lupta.

7

Colivia

Godric, Bătrînul, le ordonă să facă liniște chiar în momentul în care mai multe mîini reci ca gheața mă înșfăcară cu putere.

Mai demult, în Florența, văzusem un om linșat de mulțime. Mă nimerisem însă mult prea în față și aproape că fusesem călcat în picioare de cei care, asemenea mie, doriseră să se retragă. Nu mi se părea imposibil să mi se întîmple și mie același lucru chiar acum. Mă resemnasem cu acest gînd, ca de altfel cu orice fel de moarte, crezînd cu toată puterea în dreptatea mea, tot așa cum credeam și în moarte.

Godric i-a îndepărtat totuși pe vampiri și întreaga grupare de siluete cadaverice s-a retras cu o plecăciune ce părea aproape timidă, dar dezgustătoare pentru ochii mei, cu capetele plecate, de parcă nici nu avuseseră gînduri ucigașe ceva mai devreme.

M-am uitat fix la stăpînul gloatei, al cărui chip era atît de îmbujorat, încît părea aproape uman. Sîngele îi pulsa în obraji, iar buzele arătau ca o cicatrice pe care se închegase sîngele, în ciuda formei lor plăcute. Părul lui blond-închis acum părea aproape cenușiu, iar ochii albaștri erau plini de gînduri și de îngrijorare.

– Eu zic să-l ducem alături de ceilalți, a spus Godric cel Bătrîn.

Suspinele Ursulei s-au dezlănțuit dintr-o dată, ca și cum nu s-ar mai fi putut abține. M-am uitat la ea: stătea cu capul plecat

şi încerca să-şi acopere chipul cu mîinile, iar printre degete i se prelingeau picături de sînge în loc de lacrimi.

– Nu plînge, Ursula. Tu ai făcut tot ce puteai pentru mine. Eu am atras nenorocirea aceasta, i-am spus fără să mă gîndesc.

Godric s-a întors spre mine cu o sprînceană ridicată. De data aceasta eram destul de aproape încît să văd că pe capul pleşuv erau totuşi cîteva fire de păr cărunte, iar în sprîncenele rare, fire groase şi urîte, ca nişte aşchii subţiri.

Ursula a scos o batistă de culoarea trandafirilor dintre falduri le rochiei ei bogate, o bucată de material de un roz palid, care avea ţesute pe margini frunze verzi şi flori roz; şi-a şters lacrimile sîngerii şi s-a uitat la mine, cu inima sfîrîmată de iubire.

– Durerea mea e fără sfîrşit. Ai făcut tot ce puteai pentru a mă salva. Dacă aş putea, te-aş îmbrăţişa pentru a-ţi uşura durerea, dar monstrul acesta mă ţine ostatic.

Am auzit murmure şi exclamaţii revoltate din rîndurile privitorilor noştri cu veşminte închise la culoare şi, ca prin vis, am deslu şit chipurile osoase şi cadaverice care se aliniau de o parte şi de alta a stăpînului lor; erau doamne cu capetele acoperite după moda franţuzească, cu nişte voaluri roşii care nu lăsau să iasă la iveală nici măcar un fir de păr. Aveau un aspect delicat şi ridicol în egală măsură şi bineînţeles că erau demoni. Bătrînul Godric a rîs satisfăcut.

– O întreagă adunătură de demoni..., am remarcat.

– Să-l ducem în colivie, stăpîne, a spus Godric, alături de ceilalţi. Apoi dă-mi voie să-ţi spun două cuvinte între patru ochi. Trebuie să stăm de vorbă şi cu Ursula. Durerea ei este nemăsurată.

– Aşa este! Te rog, Florian! Nu ţi-am mai cerut niciodată nimic de genul ăsta, ştii bine asta! l-a implorat Ursula.

– Ştiu, frumoasa mea floare! i-a răspuns el cu cea mai calmă şi mai delicată voce. Dar acest băiat este un îndărătnic,

iar familia lui i-a distrus pe toţi fraţii noştri care au avut nenorocul să îi cadă în mînă, pe cînd se aflau la vînătoare. Şi au fost destul de mulţi!

– Minunat! Mi-ai făcut un dar minunat povestindu-mi despre vitejia lor! i-am strigat mulţumit.

Stăpînul a rămas uimit şi supărat de ieşirea mea. Ursula a făcut un pas înainte, într-un foşnet de catifele întunecate şi s-a aplecat peste masa lăcuită, apropiindu-se de el. Nu-i mai puteam vedea decît părul împletit în cozi lungi, prinse cu panglici rafinate de catifea roşie, şi braţele delicate, atît de subţiri şi de viguroase în acelaşi timp, care mă umpleau de încîntare împotriva voinţei mele.

– Trimite-l în colivie, stăpîne! Te rog! Lasă-mă să-l am măcar cîteva nopţi, pînă îmi împac sufletul cu gîndul acesta. Lasă-l să fie primit la Slujba de la miezul nopţii.

Eu n-am răspuns defel la aceste rugi, ci doar i-am memorat cuvintele.

Doi bărbaţi din audienţă, proaspăt bărbieriţi şi în haine de curteni, au apărut brusc de-o parte şi de alta, ca şi cum ar fi vrut să-l ajute pe Godric să mă ducă undeva. Înainte să apuc să-mi dau seama ce se întîmplă, mi-au acoperit ochii cu un material moale şi n-am mai văzut nimic.

– Nu, lăsaţi-mă să văd! am început să strig.

– Fie, atunci îl voi trimite în colivie, am auzit vocea stăpînului şi am simţit cum m-au scos din încăpere, atît de repede de parcă picioarele celor care mă însoţeau nici nu atingeau pămîntul.

Muzica a pornit iar într-un crescendo eteric, dar, din fericire, pe mine mă duceau departe de ea. Doar vocea Ursulei mă însoţea în timp ce eram purtat în sus pe nişte scări. Picioarele mi se loveau cu brutalitate de trepte, iar degetele celor care mă susţineau mă strîngeau violent, rănindu-mi trupul.

– Fii liniştit, Vittorio, nu te opune, te rog! Fii curajos şi nu spune nimic.

– De ce, iubito? am întrebat-o. De ce te-ai îndrăgostit tocmai de mine? Mă poţi săruta şi fără muşcătura ta mortală?

– Da, da! mi-a şoptit la ureche.

Cei doi mă tîrau de-a lungul unui culoar. Se auzea un amestec de voci, o discuţie obişnuită, combinată cu vuietul vîntului de afară şi cu o muzică total diferită.

– Ce se întîmplă? Unde mă duceţi?

Am auzit nişte uşi închizîndu-se în spatele meu, apoi legătura mi-a fost smulsă de la ochi.

– Aceasta este colivia, Vittorio. Aici sînt păstrate victimele pînă cînd este nevoie de ele, mi-a răspuns ea şoptit.

Ne aflam pe o platformă înaltă de piatră, cu trepte care duceau către curtea imensă de jos, unde se desfăşurau activităţi atît de bizare, încît nu le-am putut înţelege imediat sensul.

Încă ne aflam la adăpostul zidurilor castelului, de acest lucru eram sigur. Curtea era complet închisă pe toate cele patru laturi; privind zidurile, am observat că acestea erau făcute din marmură albă şi că erau străpunse peste tot de ferestre înguste şi arcuite, după moda franţuzească. Deasupra, cerul avea o strălucire puternică, dată de nenumăratele torţe care ardeau pe acoperiş şi pe meterezele castelului.

Această privelişte nu îmi spunea altceva decît că evadarea era imposibilă, deoarece ferestrele cele mai apropiate erau foarte sus, iar marmura era prea netedă pentru a putea fi escaladată. Deasupra, se zăreau multe balcoane micuţe, dar şi acestea erau mult prea îndepărtate. În balcoane se aflau demoni livizi, îmbrăcaţi în roşu, care mă urmăreau, de parcă ar fi asistat la un spectacol. Mai existau, de asemenea, şi nişte verande întinse, de unde se înfăţişau însă figuri la fel de nemiloase şi pline de o bucurie răutăcioasă.

„Fiţi blestemaţi!", am exclamat în gînd.

Ceea ce m-a şocat şi m-a fascinat a fost amestecul de fiinţe umane şi de locuinţe înghesuite în curtea ce se întindea în faţa ochilor mei. Era şi mai bine luminată decît teribila Curte unde fusesem judecat şi era o mică lume în sine. Era o curte dreptunghiulară, plină de măslini, portocali şi lămîi, toţi în floare şi toţi împodobiţi cu felinare.

Toţi cei de-acolo păreau a fi beţi şi foarte ameţiţi. Corpurile lor, unele pe jumătate goale, altele îmbrăcate în straie bogate, mergeau împiedicîndu-se sau zăceau întinse, fără nici un scop. Toţi erau murdari, răvăşiţi şi dezgustători.

Peste tot fuseseră înălţate nişte cocioabe, precum vechile colibe ţărăneşti făcute din paie, sau barăci de lemn, pe alocuri erau chiar construcţii de piatră şi grădini înconjurate de gratii, prin care şerpuiau nenumărate poteci.

Priveliştea care mi se înfăţişa ochilor pe fundalul nopţii senine era un labirint ameţitor într-o grădină a nebunilor.

Pomii creşteau în pîlcuri, dar pe alocuri lăsau la iveală nişte petice de iarbă, pe care oamenii zăceau întinşi uitîndu-se la stele. Păreau să fie adormiţi, şi totuşi ochii lor erau larg deschişi.

Nenumărate viţe în floare se încolăceau pe gratiile din jur, neavînd alt scop decît cel de a crea mici spaţii intime. Peste tot se observau cuşti imense în care se zbăteau păsări grase. Locul era presărat cu focuri aprinse şi cu cazane imense care sfîrîiau peste paturi de cărbune. Din ele se ridica o aromă înţepătoare.

Da, aţi înţeles bine. Erau nişte cazane pline de o fiertură stranie.

Am văzut vreo patru demoni care se învîrteau prin curte – puteau fi şi mai mulţi –, la fel de slabi şi de livizi ca şi stăpînul lor, toţi îmbrăcaţi în veşminte roşii, care de data aceasta erau doar nişte zdrenţe: straie pentru plebe.

Doi dintre demoni se ocupau de fiertura care clocotea, altul făcea curat cu o mătură veche, iar cel de-al patrulea se plimba cărînd în braţe cu indiferenţă un prunc uman scîncind, cu capul bălăngănindu-i-se pe gîtul prea firav.

Priveliştea aceasta era cu mult mai grotescă şi mai înspăimîntătoare decît cea a Curţii de jos, populată de aristocraţii aceia cadaverici şi răutăcioşi.

– Mă ustură ochii! E de la fumul din cazane! am exclamat.

Era un amestec iute şi delicios de arome. Puteam să identific mirosul unora dintre mirodeniile ce fierbeau, precum şi izul cărnii de oaie şi de vacă, dar mai erau şi alte miresme exotice.

Toţi oamenii dimprejur păreau a fi cuprinşi de o vrajă. Copii, femei bătrîne, ologii care dispăruseră din oraş, cocoşaţi, micuţi cu corpuri chinuite şi nedezvoltate, dar şi bărbaţi înalţi, bărboşi şi oacheşi, băieţi de vîrsta mea sau poate ceva mai mari – toţi se foiau în loc sau zăceau pe jumătate adormiţi, uitîndu-se la noi, clipind şi zăbovind cu privirea asupra noastră, de parcă îşi dădeau seama că prezenţa noastră avea o semnificaţie anume, dar fără a o putea desluşi.

M-am dezechilibrat cînd m-au lăsat jos, iar Ursula m-a prins de braţ. Cînd aburii grei au început să-mi pătrundă în nări, mi-am dat seama că eram hămesit. Era o foame cum nu mai simţisem vreodată pînă atunci. Era o poftă îngrozitoare pentru fiertura aceea, de parcă nu ar mai fi existat altă mîncare pe lume.

Deodată, cei doi bărbaţi subţirei şi distanţi, care mă legaseră la ochi şi mă tîrîseră pînă acolo, s-au răsucit şi au pornit-o în jos pe trepte. Cizmele lor răsunau pe dalele de piatră.

Din adunătura aceea neuniformă s-au ridicat cîteva ţipete nerăbdătoare. Toate capetele s-au întors. Corpurile neputincioase încercau să se ridice din toropeala aceea himerică.

Cei doi stăpîni, cu mînecile lor lungi şi cu ţinuta lor ţeapănă, mergeau unul lîngă celălalt, ca şi cum ar fi fost îngemănaţi,

apropiindu-se de primul cazan. I-am urmărit pe muritorii beţi cum se înghesuiau, strîngîndu-se în jurul celor doi înveşmîntaţi în roşu care păreau să se desfete cu efectul pe care-l aveau asupra celorlalţi.

– Ce fac? Ce vor face?

Mi se făcuse rău. Simţeam că o să cad, dar nu încetasem să tînjesc după fiertura aceea cu miros atît de dulce.

– Ursula! am strigat, fără să ştiu ce doream să mai întreb.

– Sînt lîngă tine, iubire! Uită-te în jur! Eşti în colivie, vezi?

Ca prin vis, i-am văzut pe stăpîni trecînd printre ramurile pline de spini ale portocalilor înfloriţi, în care fructele atîrnau nemişcate, de parcă nici unul dintre amărîţii aceia letargici nu simţise nevoia să mănînce o portocală proaspătă şi sănătoasă.

Stăpînii s-au aşezat de-o parte şi de alta a primului cazan şi fiecare din ei, întinzînd mîna dreaptă, şi-a tăiat încheietura cu un cuţit, pe care-l ţineau în mîna stîngă, şi au lăsat sîngele să se scurgă din abundenţă în fiertură.

Un strigăt firav de bucurie s-a ridicat din mijlocul oamenilor care se strînseseră timoraţi în jurul lor.

– Blestemaţi să fie! Bineînţeles că e sîngele lor! am exclamat. Fiertura e dreasă cu sîngele lor!

Dacă nu m-ar fi susţinut Ursula, aş fi căzut cu siguranţă.

Unul din stăpîni s-a întors, de parcă aburul şi fumul l-ar fi scîrbit, dar a continuat să lase sîngele să curgă în fiertură. Apoi, întorcîndu-se rapid, a înşfăcat braţul unui demon slab şi albicios, îmbrăcat în nişte haine zdrenţăroase. L-a apucat strîns şi l-a împins spre cazan. Demonul cel neînsemnat se jeluia şi se ruga să fie eliberat, dar încheieturile lui au fost tăiate amîndouă şi, după ce şi-a întors chipul osos, a fost lăsat să sîngereze din plin în fiertură.

– L-aţi întrecut pe Dante cu cercurile infernului! i-am strigat.

Apoi mi-a părut rău că îi vorbisem pe un astfel de ton, deşi nu mi-a făcut nici un reproş.

– Nu sînt decît niște țărani care visează să devină stăpîni; dacă sînt ascultători, poate că vor evolua cîndva.

Mi-am reamintit imediat că demonii soldați care mă aduseseră la castel nu fuseseră decît niște vînători necioplițI. Cît de plăcut era să mă simt înconjurat de brațele moi ale iubitei mele și să-i privesc chipul pătat de lacrimi. Era o adevărată doamnă!

– Vittorio, îmi doresc atît de mult să trăiești!

– Într-adevăr, iubito?

Am îmbrățișat-o. Nu mai puteam rezista fără sprijinul ei. Vederea îmi era deja mai slabă. Cu capul rezemat de umărul ei și cu privirea întoarsă spre mulțime, am văzut oamenii apropiindu-se de cazane și umplîndu-și cestile cu licoarea amestecată cu sînge; înainte să o soarbă cu lăcomie, se străduiau să o răcească suflînd în ea.

Un rîs delicat, dar înfricoșător s-a reverberat între pereții din jur. Mi-am imaginat că provenea de la spectatorii așezați la balcoane. Însă chiar atunci, într-un nor roșiatic, asemenea unui steag uriaș, o doamnă s-a pogorît din înălțimi chiar în mijlocul hoardei supuse din colivie.

Toți s-au plecat în fața ei și au salutat-o, îndepărtîndu-i-se din cale și exclamînd zgomotos cînd ea s-a apropiat de cazan și, cu un rîs răzvrătit, și-a crestat încheietura pentru a o lăsa să sîngereze în fiertură.

– Dragii mei copii..., murmură ea uitîndu-se la noi.

– Haide, Ursula, vino lîngă mine. Fie-ți milă de bieții oameni înfometați. Fii darnică în seara aceasta. Așadar, nu e noaptea ta generoasă. Nu vrei să-ți dăruiești sîngele nici în onoarea noii noastre achiziții?

Ursula părea să se rușineze și m-a strîns ușor cu degetele ei lungi. M-am uitat în ochii ei și i-am spus:

– Mireasma aceasta m-a îmbătat!

– Sîngele meu nu e decît pentru tine! mi-a șoptit.

– Dă-mi să beau atunci, căci tînjesc după el! Sînt atît de slăbit, încît voi muri! Tu m-ai adus în situaţia aceasta! Ba nu, singur m-am năpăstuit!

– Taci, iubitule, scumpul meu! m-a liniştit ea.

Braţul ei s-a încolăcit în jurul taliei mele, apoi i-am simţit buzele moi sărutîndu-mă chiar sub lobul urechii, pregătind parcă locul, transmiţîndu-i căldura limbii ei, pentru a-l putea străpunge apoi cu dinţii.

Sărutul ei mi-a răvăşit simţurile şi am cuprins-o cu ambele braţe; imaginaţia mă purta iar alături de ea către pajiştea ce ne aparţinea doar nouă, unde nimeni nu avea voie să pătrundă.

– O, iubire pură! Mica mea iubire pură! a exclamat ea în timp ce se înfrupta din sîngele meu.

Am simţit o flacără îngheţată în rana de la gît şi am avut senzaţia că un parazit delicat cu tentaculele sale lungi s-a cuibărit în adîncul fiinţei mele, răvăşindu-mi măruntaiele. Pajiştea se întindea iarăşi în jurul nostru, răcoroasă şi nesfîrşită, împînzită de crini ce se legănau în bătaia vîntului. Oare ea era alături de mine? Am avut la un moment dat senzaţia că eram singur, apoi i-am auzit suspinele în spatele meu.

În mijlocul acestui vis extatic, plin de răcoare, de ceruri albastre şi de corole delicate de flori, am vrut să mă întorc pentru a mă îndrepta spre ea. Însă am prins cu coada ochiului imaginea fugară a unor splendori măreţe care îmi făceau sufletul să tresalte.

– Priveşte! Vezi?

Apoi, capul mi s-a prăvălit într-o parte. Visul luase sfîrşit. Zidurile înalte de marmură ale temniţei mele se ridicau împrejur, rănindu-mi privirile. Ea mă susţinea şi mă privea uluită, cu buzele însîngerate.

Mă legăna în braţe de parcă aş fi fost un copil neajutorat. M-a purtat în jos pe scări, căci eu nu puteam sub nici o formă

să-mi mişc membrele. Din toţi cei de deasupra nu mai distingeam decît nişte siluete micuţe, împrăştiate în balcoane şi pe metereze, care rîdeau şi arătau spre noi cu mîinile întinse, umbre întunecate scoase în evidenţă de torţele aprinse.

Mirosea a sînge.

– Ce s-a întîmplat? Ai văzut şi tu pajiştea aceea?

– Nu! a strigat ea înspăimîntată.

Zăceam pe o grămadă de fîn, un pat improvizat, iar cîţiva demoni tineri, sfrijiţi şi zdrenţăroşi, se uitau tîmp la mine cu ochii injectaţi; ea plîngea, acoperindu-şi chipul cu mîinile.

– Nu îl pot lăsa aici.

Dar parcă se îndepărta din ce în ce mai tare de mine. Am auzit apoi oamenii din jurul meu care începuseră să ţipe. Oare se pornise o revoltă între damnaţii aceia aflaţi sub puterea fierturii misterioase? Mi-am dat seama apoi că mulţi dintre ei plîngeau.

– Ba vei face aşa cum ţi s-a spus, dar mai întîi vino aici şi oferă-ne sîngele tău!

Cine vorbea? Nu ştiam.

–... A sosit vremea liturghiei noastre.

– Nu-l luaţi în seara asta!

– De ce plîng oamenii? I-ai auzit, Ursula? Plîng toţi...

Unul dintre băieţii cei costelivi s-a uitat drept în ochii mei. Cu o mînă îmi susţinea capul, iar cu cealaltă îmi dusese o ceaşcă de fiertură la buze. Nu voiam ca lichidul să mi se prelingă pe bărbie. Am băut cu lăcomie, umplîndu-mi gura.

– Nu în seara aceasta! am desluşit atunci vocea Ursulei.

Am simţit sărutările ei pe frunte, pe gît. Cineva a smuls-o de lîngă mine. Mîna ei s-a încleştat cu putere de a mea, apoi s-a îndepărtat cu totul.

– Haide, Ursula, lasă-l!

– Dormi, iubitule! Vittorio, trebuie să dormi!

Fusta ei m-a atins uşor. Am aruncat ceaşca şi am privit confuz cum întreg conţinutul acesteia s-a vărsat, înnegrind la culoare grămada de fîn. Ea a îngenuncheat lîngă mine, cu buzele ei moi şi roşii întredeschise. Mi-a cuprins chipul cu mîinile ei reci. Sîngele se prelingea cu repeziciune din gura ei în gura mea.

– Iubito, vreau să văd pajiştea! Du-mă acolo!

Îmi doream atît de mult să văd din nou pajiştea, dar îmi era imposibil! Nu aveam în faţa ochilor decît imaginea şocantă a chipului ei, apoi o lumină difuză şi, în cele din urmă, totul s-a cufundat în întuneric şi în tăcere. Nu mă mai puteam împotrivi. Nu mai puteam să vorbesc şi nici să îmi aduc aminte... Dar cineva îmi spusese ceva...

Apoi am auzit iar plînsetele. Totul era atît de trist! Se auzeau nişte suspine îndurerate, neajutorate.

N-am mai deschis ochii pînă dimineaţa. Soarele îmi făcea rău, iar capul mă durea insuportabil de tare.

Un bărbat stătea aplecat deasupra mea, încercînd să mă dezbrace. Un biet nebun! M-am răsucit, ameţit şi dezgustat, aproape vărsînd, şi l-am aruncat cît colo, lovindu-l cu putere pînă cînd şi-a pierdut cunoştinţa. Am încercat să mă ridic, dar n-am reuşit. Greaţa era insuportabilă. Toţi cei din jurul meu dormeau. Ochii mă dureau din cauza soarelui, iar lumina îmi ardea pielea. M-am cuibărit în fîn. Căldura soarelui mă lovea în moalele capului, iar cînd mi-am trecut mîna prin păr, am avut senzaţia unei arsuri. Durerea care îmi sfîşia tîmplele îmi pulsa în urechi.

– Vino în adăpost! Vino înăuntru, unde e răcoare, s-a auzit o voce.

Aceasta îi aparţinea unei bătrîne care mă ademenea sub un acoperiş de paie.

– Fiţi blestemaţi! i-am răspuns.

Apoi am adormit iar sau poate mi-am pierdut cunoştinţa.

Tîrziu, după-amiază, mi-am revenit în simţiri. M-am trezit îngenuncheat în faţa unuia dintre cazane. Beam cu lăcomie dintr-un castron cu fiertură. Bătrîna de mai devreme mi-l dăduse.

– Demonii dorm... Am putea să..., i-am spus eu.

Mi-am dat seama apoi de inutilitatea cuvintelor mele. Aş fi vrut să arunc ceaşca, dar n-am putut. Am băut fiertura fierbinte.

– Nu e doar sînge. E vin! E un vin foarte bun! mi-a zis bătrîna. Bea-l, băiete, şi nu vei mai simţi nici o durere! Oricum te vor ucide în curînd. Nu e chiar atît de îngrozitor.

Am ştiut imediat cînd s-a întunecat din nou. Puteam să deschid ochii şi nu mă dureau ca în timpul zilei. Pierdusem toată lumina soarelui dormind, cuprins de toropeala aceasta fatală. Mă lăsasem atras în jocul lor. Nu fusesem de nici un ajutor, cînd ar fi trebuit să-i îndemn pe cei din jur să se revolte alături de mine. Cum de putusem lăsa să mi se întîmple una ca asta! Apoi m-a toropit iar tristeţea aceea îndepărtată... şi în cele din urmă m-am lăsat copleşit de somnul cel dulce...

– Trezeşte-te, băiete! s-a auzit o voce demonică. Te vor în seara aceasta.

– Cine mă vrea şi pentru ce? am întrebat.

Mi-am ridicat privirea. Torţele erau aprinse. Totul strălucea în jurul meu de atîta lumină, iar frunzele verzi de deasupra foşneau îmbietor: mirosul dulce-acrişor al portocalelor ajungea pînă la mine. Deasupra capului se ţesea un model complicat, alcătuit din dansul flăcărilor şi din frunzele înnegurate. Nu simţeam decît o foame de nepotolit şi o sete arzătoare.

Fiertura clocotea, iar mirosul pe care îl împrăştia mă împiedica să mă mai gîndesc la altceva. Mi-am deschis gura ca să-mi primesc porţia, deşi nu aveam nici un cazan prin preajmă.

– O să-ţi dau ceea ce vrei, dar mai întîi ridică-te. Trebuie să te spăl. Trebuie să arăţi bine în seara aceasta.

– Pentru ce? Toţi sînt morţi!

– Cine?

– Familia mea.

– Nu mai ai nici o familie. Acum te afli la Curtea Pocalului de Rubin. Eşti în puterea stăpînului Curţii, iar eu am venit să te pregătesc.

– Pentru ce?

– Pentru liturghie. Ridică-te, trebuie să mergi cu mine!

Demonul stătea plictisit lîngă mine, sprijinindu-se în mătură, cu chipul încadrat de o claie de păr strălucitor.

– Ridică-te, băiete! O să te vrea în curînd. E aproape miezul nopţii.

– Nu, nu e miezul nopţii! am urlat. Nu!

– Nu-ţi fie frică! Mi-a răspuns el rece şi indiferent. N-are nici un rost!

– Nu înţelegi nimic! Îmi pare rău pentru timpul pierdut! Îmi pare rău că mi-am pierdut capacitatea de a judeca atîtea ore! Spiritul meu a fost adormit atîta timp! Nu mi-e frică, demon de nimic!

M-a împins pe grămada de fîn şi m-a spălat pe faţă.

– Ia te uită! Eşti unul dintre aia arătoşi! Pe aştia ca tine îi sacrifică imediat! Eşti prea puternic. Arăţi prea bine, îi ispiteşti. Biata Lady Ursula te visează şi plînge pentru tine... Au dus-o de aici.

– Ah, dar şi eu am visat...

Ce se întîmplase cu mine de ajunsesem să vorbesc cu acest servitor netrebnic de parcă ar fi fost prietenul meu? Unde erau toate visele mele minunate, cu toată măreţia lor luminoasă?

– Poţi să-mi vorbeşti! De ce nu?! O să mori în extaz, tinere stăpîn. O să vezi biserica luminată în întregime şi slujba... Tu o să fii ofranda...

– Nu, eu am visat o pajişte. Am văzut ceva pe pajiştea aceea, dar nu pe Ursula.

Vorbeam singur, încercînd să-mi trezesc la realitate spiritul adormit.

– Pe pajişte, am văzut pe cineva, cineva atît de... Nu mai ştiu...

– Îţi provoci singur atîta durere... Uite, ţi-am încheiat toate cataramele şi toţi nasturii. Cred că ai fost un stăpîn tare mîndru cîndva.

Cîndva... cîndva... cîndva...

– Ai auzit?

– Nu aud nimic.

– E ceasul care bate! Mai e un sfert de oră. E aproape timpul pentru liturghie. Nu da atenţie gălăgiei. Ceilalţi care vor fi sacrificaţi fac atîta zgomot! Dar tu să nu-ţi pierzi curajul. Plînsul e pentru oameni neînsemnaţi...

8

Recviem sau sfîntul sacrificiu al Liturghiei, aşa cum nu mi-aş fi închipuit-o niciodată

Nu văzusem nicicînd o capelă mai frumoasă. Niciodată marmura albă nu fusese folosită cu mai multă înţelepciune! Din ce fîntînă nesecată de aur ţîşniseră aceste minunate ornamente şerpuitoare şi stranii, aceste ferestre ascuţite, luminate de făclii aprige, care desăvîrşeau perfecţiunea vitraliilor, înfăţişînd imagini solemne şi sacre?

Dar nu erau nici pe departe imagini sacre, cum crezusem.

Stăteam în loja corului, deasupra sălii înalte, şi mă uitam în jos spre naosul impresionant şi spre altarul din capătul celălalt. M-am trezit încă o dată înconjurat de stăpînii aceia maiestuoşi, cuprinşi de importanţa îndatoririi lor, care mă ţineau strîns de braţe.

Mintea mi se limpezise puţin. Mi-au pus din nou materialul acela umed pe ochi şi pe frunte. Apa era atît de rece încît parcă tocmai fusese adusă dintr-un izvor de munte sau provenea din zăpada pură a munţilor.

Deşi eram copleşit de greaţă şi de febră, desluşeam tot ce se întîmpla în jur. I-am văzut pe demonii înveşmîntaţi de gală stînd în cadrul ferestrelor luminate, acoperiţi în straie roşii, aurii şi albastre, ca nişte îngeri sau nişte sfinţi.

Le-am văzut chipurile lacome în timp ce priveau în jos spre întreaga congregaţie! Nişte monştri îngrozitori, cu aripile lor invizibile şi mîinile lor ca nişte gheare...

Dedesubt, împărţită în două, pentru a lăsa un culoar larg la mijloc, se strînsese întreaga Curte a Pocalului de Rubin, cu membrii săi în straie sîngerii; toţi erau îndreptaţi spre culoarul lung şi bogat împodobit pentru comuniune şi spre altarul din spate.

Nişa din spatele altarului era împodobită cu picturi. Toate înfăţişau demoni care dansau în iad, plini de graţie printre flăcările ameninţătoare, de parcă ar fi fost învăluiţi într-o lumină binecuvîntată. Deasupra lor, pe steaguri ce fluturau în vînt, se vedeau înscrise cu aur cuvintele Sfîntului Augustin, atît de familiare mie din timpul orelor de studiu, care spuneau că acele flăcări nu erau focul cel adevărat, ci doar absenţa lui Dumnezeu. Demonii înlocuiseră în schimb cuvîntul „absenţă" cu termenul latin ce însemna „libertate".

Pe pereţii înalţi de marmură albă era cioplit cuvîntul latin ce însemna „libertate", iar într-o friză ce se întindea pe sub balcoane, de jur împrejurul bisericii, la acelaşi nivel cu loja în care mă aflam eu, întreaga Curte admira spectacolul.

Lumina a inundat apoi arcadele înalte ale acoperişului. Ce fel de spectacol era acesta?

Altarul înalt era drapat în catifele purpurii, cu tiv aurit, care lăsau să se întrevadă imaginea siluetelor albe care ţopăiau în iad, deşi, de la distanţă, este posibil să nu le fi perceput în totalitatea frivolităţii lor.

Ceea ce deslueam foarte bine erau sfeşnicele groase puse înaintea unui Lucifer cioplit în piatră, aflat acolo unde în mod normal ar fi fost un crucifix. Lucifer, îngerul căzut, avea pletele lungi cuprinse de flăcări şi era înveşmîntat în întregime într-o vîlvătaie imortalizată în marmură, iar în mîinile ridicate ţinea

simbolurile morții: în dreapta, secera necruțătoare și în stînga, sabia călăului!

Această viziune mi-a tăiat respirația! Era o apariție monstruoasă, amplasată chiar unde mă așteptam să-l văd pe Iisus răstignit pe cruce; într-un moment de delir și anxietate, am simțit cum buzele mi s-au strîmbat într-un zîmbet și mi-am auzit propria voce răsunîndu-mi cu viclenie în cap, spunîndu-mi că nimic n-ar fi fost mai grotesc și mai nepotrivit în acest loc decît un crucifix.

Paznicii mei mă țineau strîns. Oare mă clătinam?

Din mijlocul mulțimii strînse în jurul meu, din rîndurile celor pe care nici măcar nu apucasem să-i privesc, s-a ridicat sunetul surd al tobelor, amenințător și lent ca un cîntec de înmormîntare, o jelanie de o frumusețe cuceritoare prin simplitatea sa.

A urmat imediat sunetul vibrant al cornului, țesînd o melodie minunată și dulce, atît de diferită de muzica obsedantă pe care o auzisem cu o seară mai înainte! Era un amestec de sunete tînguitoare ce se jeluiau cu atîta tristețe, încît inima îmi era sfîșiată, iar ochii mi se umpluseră de lacrimi.

Ce vrăjitorie era această muzică? Ce era melodia aceasta nedefinită, dar atît de bogată, care mă înconjura inundînd naosul, sfărîmîndu-se de marmura satinată și reverberînd apoi spre mine, care o ascultam împietrit, uitîndu-mă la silueta îndepărtată a lui Lucifer? La picioarele lui, în vase de aur și de argint, se aflau buchete mari de trandafiri și garoafe roșii, irișii sîngerii și alte flori sălbatice al căror nume nu îl știam; altarul părea să fi reînviat sub povara ornamentelor sale de o culoare atît de intensă, în nuanța aceea maiestuoasă, singura care îl mai putea readuce la viață din întunericul fără sfîrșit la care era condamnat.

Am auzit apoi vaierul sonor şi răguşit al oboiului, apoi glasul dulce al ţiterei, cărora li s-au alăturat armoniul însoţit de fluier; toate acestea au fost încununate de tonalitatea ceva mai stridentă a trombonului de alamă şi de sunetele firave ale ciocanelor care loveau delicat coardele întinse ale ţambalului.

Muzica aceasta mă transporta, îmi cucerise sufletul; toate aceste sunete diferite se întreţeseau, armonizîndu-se şi apoi descompunîndu-se din nou. Nu mai aveam puterea să vorbesc, şi nici nu mă mai puteam concentra asupra altor lucruri. Am remarcat totuşi statuile demonilor care se înşiruiau în stînga şi în dreapta figurii Diavolului şi care erau atît de asemănători cu domniţele şi cu seniorii pe care îi văzusem seara trecută la masa regească a Curţii.

Cu siguranţă că toţi erau vampiri, aceşti îngeri căzuţi din iad, ciopliţi în mahon roşu, acoperiţi în ornamentele lor complicate şi în veşmintele aninate pe nişte corpuri străvezii, cu ochii pe jumătate închişi, cu gurile întredeschise, lăsînd la iveală doi colţi micuţi şi albi...

„O, catedrală a ororilor!" am gîndit, încercînd să-mi întorc capul, să închid ochii, dar monstruozitatea din jur mă subjugase. Gîndurile mele jalnice nu apucau să îmi părăsească buzele. Glasul cornului s-a stins, iar fluierul a tăcut. Numai de nu m-ar fi părăsit această dulce muzică! De nu m-ar fi lăsat singur aici!

Şi totuşi ceea ce a urmat a fost un cor al celor mai plăcute voci de tenor pe care le-am auzit vreodată. Incantau nişte cuvinte în latină pe care nu le înţelegeam, imnuri pentru cei morţi, despre efemeritatea tuturor lucrurilor; s-a auzit apoi un cor uimitor de soprani, atît bărbaţi cît şi femei, care se armonizau cu tonurile joase ale başilor şi baritonilor; toţi cîntau cu entuziasm, dîndu-le replica tenorilor singuratici:

– Acum merg la Domnul, pentru că El a îngăduit acestor creaturi ale întunericului să răspundă rugilor mele...

Ce fel de cuvinte de coşmar erau acestea?

Apoi am auzit încă o dată corul bogat al tuturor acelor voci, care punea în valoare cîntul tenorilor.

– Cei care-mi vor aduce moartea mă aşteaptă într-un sărut cald şi sincer şi, în corpurile lor, prin voinţa Domnului, vor lua sîngele meu şi fiinţa mea, iar sufletul meu se va ridica întru spiritul lor, pentru a cunoaşte mai bine raiul şi iadul ca slujitori al întunericului.

Armoniul îşi incanta melodia solemnă.

În sanctuarul bisericii pătrunsese o procesiune de siluete preoţeşti, chiar atunci cînd acordurile ajunseseră la punctul culminant al farmecului lor copleşitor.

L-am văzut pe Florian într-o sfită roşie, de parcă ar fi fost însuşi episcopul Florenţei; pe acest veşmînt bogat purta, în bătaie de joc, crucea Domnului răsucită cu susul în jos, fără îndoială pentru a-l onora pe stăpînul său cel blestemat. Pe capul său încununat de plete blonde purta o coroană de aur, asemenea unui monarh francez, în acelaşi timp servitorul Celui Întunecat.

Notele puternice şi ascuţite ale cornului dominau melodia. Începuse un marş. Tobele se auzeau în fundal, într-o tonalitate stinsă şi într-un ritm constant.

Florian îşi ocupase locul în faţa altarului, cu faţa spre congregaţie, iar alături de el se afla Ursula, mai fragilă ca oricînd, cu părul despletit; arăta ca Maria Magdalena, înfăşurată într-un voal purpuriu care atîrna pînă la tivul rochiei ei cu croială conică.

Chipul ei era întors spre mine şi puteam vedea chiar de la distanţă că mîinile ei cele subţiri, pe care le ţinea împreunate, tremurau ca varga.

De cealaltă parte a marelui preot Florian se afla bătrînul cel pleşuv, îmbrăcat şi el în haine bisericeşti, cu mîneci largi brodate cu dantele, un ajutor preoţesc mai neobişnuit.

Acoliții veneau din toate părțile, demoni tineri și înalți, cu chipul sculptat parcă în fildeș, îmbrăcați în straiele simple ale celor care doar asistă la slujbă. Fiecare și-a ocupat poziția cuvenită, aliniindu-se în genunchi de-a lungul balustradei de marmură.

Încă o dată am fost copleșit de minunatul cor din jurul meu, în care se amestecau sopranii cu cei care cîntau în falset, apoi răsunetul vocilor de bași, la fel de intense ca și vaierul cornului, iar peste toate acestea se înălța tonul greu al alămurilor.

Oare ce intenționau să facă? Ce însemna imnul acesta pe care îl cîntau tenorii și ce reprezenta răspunsul pe care îl incantau vocile din jurul meu? Cuvintele din latină își dezvăluiau doar pe alocuri înțelesul pentru mine:

– Doamne, mă aflu în apropierea morții; am ajuns la sfîrșitul chinului meu; Doamne, eliberîndu-mă, le dau viața acelora care ar zăcea în iad dacă nu ar urma planul divin.

Sufletul meu s-a revoltat. Mă dezgusta acest spectacol, dar nu-mi puteam lua ochii de la el. Am înconjurat cu privirea toată biserica. Am văzut pentru prima dată demonii fantomatici ridicați pe piedestalurile lor, stînd în dreptul ferestrelor înguste; totul era învăluit în lumina a mii și mii de lumînări.

Muzica s-a oprit iar, pentru ca tenorii să-și poată face auzită incantația:

– Apa să fie adusă înainte, pentru ca aceia care vor fi sacrificați să fie curățați!

Și așa s-a întîmplat. Șiruri de tineri demoni, cu aspectul unor băieți de altar, a pășit în față, ducînd cu ei un vas de botez minunat, din marmură roz de Carrara, pe care l-au lăsat cam la trei metri în fața locului destinat comuniunii.

– Ce chip frumos au dat păcatului..., mi-am zis.

– Liniște, tinere, mi-a șoptit garda regală de lîngă mine. Privește, căci ceea ce vezi aici n-ai să mai revezi vreodată, nici în

rai, nici în iad; oricum vei ajunge la Domnul fără să te spovedeşti, aşa că vei fi încredinţat întunericului pentru totdeauna.

Părea să creadă cu ardoare cele spuse.

– Nu aveţi nici o putere să-mi damnaţi sufletul, am şoptit eu, încercînd să îmi limpezesc privirea şi să mă desprind din plăcuta toropeală care mă făcea să mă sprijin de ei. Adio, Ursula! am murmurat trimiţînd o sărutare din vîrful buzelor.

Dar în acel moment intim şi miraculos, care a trecut neobservat de către restul adunării, am văzut-o clătinînd din cap în semn de negaţie.

Nu a mai văzut nimeni în afară de mine, căci toţi ochii erau întorşi spre celălalt spectacol, mult mai tragic decît ritualul ordonat şi lent la care asistasem.

De-a lungul culoarului ce ducea spre altar, conduşi de demoni înveşmîntaţi în tunici cu mîneci de dantelă roşie şi aurie, veneau împleticindu-se cîteva dintre sufletele pierdute din colivie: femei bătrîne, bărbaţi beţi şi copii care se sprijineau cu încredere de cei care-i conduceau la moarte, ca nişte victime demne de milă ale unui proces nedrept, unde condamnaţii sînt conduşi spre plutonul de execuţie chiar de părinţii lor. Ce oroare!

– Fiţi blestemaţi! Doamne, fă dreptate! Curăţă aceste păcate cu lacrimile tale! Plîngi pentru noi, Doamne!

Ochii parcă mi se afundau din ce în ce mai mult în orbite. Am văzut din nou pajiştea cea verde, iar Ursula se îndepărta în fugă de mine; pe măsură ce silueta ei tînără dispărea în zare, dincolo de cîmpul acoperit de ierburi şi de crini, în faţa mea a apărut alt chip, atît de cunoscut, dar...

– Te văd! am strigat eu în vis.

Dar imediat ce am recunoscut viziunea atît de familiară, aceasta a şi dispărut, şi în acel moment mi-a fugit din memorie şi silueta atît de cunoscută, şi semnificaţia atît de puternică pe care o avea pentru mine. N-am mai ştiut nimic.

L-am văzut pe Florian privind în sus, mînios şi tăcut. Mîinile celor din jurul meu se încleştaseră neiertător în carnea mea.

– Linişte! au strigat în acelaşi timp cei doi gardieni ai mei.

Muzica aceea minunată a crescut din ce în ce mai mult în intensitate; vocile sopranilor şi tunetul puternic al cornului îmi cereau parcă să tac şi să acord respectul cuvenit botezului păgîn.

Şi astfel a început botezul. Prima victimă, o femeie bătrînă şi uscăţivă, cu spatele încovoiat, fusese dezbrăcată de zdrenţele ei şi spălată din abundenţă cu apa din vas, apoi a fost condusă spre locul comuniunii, atît de fragilă şi lipsită de apărare, părăsită de semeni şi de îngerii ei păzitori.

Apoi au fost dezbrăcaţi şi copiii, cu picioarele lor micuţe, cu umerii osoşi şi cu spatele lor atît de plăpînd, din care părea să fi crescut odată aripi invizibile de înger... Au fost spălaţi şi lăsaţi apoi să tremure pe culoar, înşiruiţi de-a lungul balustradei de marmură. Totul s-a întîmplat atît de repede...

– Bestii blestemate! Asta sînteţi, nişte animale, nu nişte demoni! Şi voi, creaturi laşe, şi pe voi vă blestem, pentru că luaţi parte la acest dezmăţ! am mormăit eu, străduindu-mă să scap din strînsoarea gărzilor.

Muzica îmi acoperea rugăciunile.

– Doamne, trimite-mi îngerii mei, trimite-mi îngerii răzbunării! Trimite-i înarmaţi cu sabia ta purificatoare! Nu pot suporta astfel de chinuri!

Culoarul era acum plin de victime, toate dezbrăcate şi tremurînd; culoarea pielii lor, atît de umană, ieşea puternic în evidenţă la lumina lumînărilor, faţă de albul pereţilor de marmură şi de paloarea preoţilor. Lumînările pîlpîiau slab, reflectîndu-se pe statuia gigantică a lui Lucifer, cu aripile sale ca o pînză de păianjen, care domina încăperea.

Lord Florian a coborît pentru a-l lua pe primul dintre cei destinaţi pentru comuniune şi şi-a plecat capul, pentru a se

înfrupta. Tobele băteau aprig, dar îndepărtat, iar vocile se amestecau şi se urcau la ceruri. Dar aici, sub bolţile acestea albe şi arcuite, raiul n-avea ce să caute. Aici nu era decît moarte.

Toţi membrii Curţii se orînduiseră pe două şiruri pe cele două laturi ale capelei, mărşăluind în tăcere către locul de unde îşi puteau alege o victimă dintre cei care stăteau acolo pregătiţi şi lipsiţi de apărare; domniţele şi domnii îşi alegeau victima dorită, ba unii chiar împărţeau acelaşi nefericit care trecea de la unul la celălalt; aceasta era esenţa acestei comuniuni sîngeroase – o bătaie de joc la adresa divinităţii.

Ursula era singura care nu se mişca de la locul său.

Oamenii agonizau, alţii muriseră deja. Nici unii nu apucau să cadă pe podea. Membrele lor fără vlagă erau apucate imediat de demoni servitori, care îi îndepărtau imediat, plini de îndemînare şi într-o tăcere deplină.

Demonii îmbăiau noi victime. Alţi oameni erau purtaţi de-a lungul culoarului. Ceremonia se desfăşura în continuare.

Lord Florian bea cu nesaţ: i se aduceau mereu alţi copii, iar degetele sale prelungi înlănţuiau gîtul fragil şi îl susţineau, în timp ce se apleca deasupra prăzii.

Mă întreb ce vorbe în latină îndrăznea să incanteze. Încet, membrii Curţii ieşeau din sanctuar şi porneau pe culoar spre locurile lor. Erau sătui.

Toate chipurile livide din încăpere erau acum îmbujorate, iar ochii mei înceţoşaţi şi spiritul meu ameţit de cîntecul minunat îi vedea aproape umani.

– Într-adevăr, tinere prinţ, ai înţeles. Sîntem din nou oameni doar pentru o clipă, acum cînd sîngele celor vii curge prin vinele noastre, mi s-a adresat Florian, calm şi sigur, din naosul îndepărtat.

– Dar, stăpîne, asta nu mă face să vă iert păcatul.

Atunci s-a aşternut tăcerea. În cele din urmă, o voce de tenor s-a făcut auzită:

– E timpul! Miezul nopţii n-a trecut încă!

Mîinile sigure care mă susţinuseră pînă acum mă împingeau într-o parte. Am părăsit loja şi am coborît pe treptele şerpuite de marmură albă. Pe măsură ce îmi veneam în simţiri, încă susţinut de demoni, am privit spre centrul culoarului şi mi-am dat seama că nu mai rămăsese decît vasul de botez. Victimele dispăruseră.

În sală fusese adusă o mare cruce, care fusese aşezată cu susul în jos, pe o parte a altarului, îndreptată spre locul destinat comuniunii.

Lord Florian mi-a arătat cinci cuie mari de fier pe care le avea în palmă, apoi m-a invitat să mă alătur lui. Crucea fusese fixată bine pe loc şi părea să fie adusă des în locul acela. Era făcută dintr-un lemn dur, foarte gros şi bine lustruit, dar încă mai purta semnele cuielor ce fuseseră înfipte în ea şi urmele unor pete care erau neîndoios de sînge. Partea de jos a acesteia se sprijinea de balustrada de marmură, astfel încît cel crucificat avea să atîrne la un metru de podea, în văzul tuturor adoratorilor.

– Necredincioşilor! Plebe necurată! am început să rîd.

I-am mulţumit lui Dumnezeu că ochii părinţilor mei erau plini de lumina raiului şi nu puteau vedea acest spectacol degradant şi crud.

Bătrînul a dat la iveală cele două pocale pe care le avea în mînă. Ştiam ce semnificaţie aveau. În ele urma să se strîngă sîngele ce ţîşnea din rănile mele.

Şi-a plecat capul.

Am fost împins pe culoar. Statuia lui Lucifer se profila imensă în spatele siluetei pontificale a lui Florian. Picioarele mele nici nu atingeau marmura. În jurul meu, membrii Curţii

s-au întors pentru a asista la sacrificarea mea, dar nu îl slăbeau nici o clipă din ochi pe stăpînul lor.

Chipul mi-a fost spălat cu apa din vasul de botez. Mi-am smucit capul, răsucindu-mi gîtul, stropindu-i cu apă pe cei care încercau să mă îmbăieze. Acoliții păreau să se fi speriat de mine. S-au apropiat reticenți pentru a-mi desface cataramele.

– Dezbrăcați-l! le-a ordonat stăpînul, ridicînd încă o dată cuiele pentru ca eu să le pot vedea.

– Le văd foarte bine, lașule! Nu înseamnă nimic să crucifici un băiat ca mine! Salvează-ți sufletul, stăpîne, și întreaga ta Curte se va minuna!

Muzica s-a răspîndit din loja de deasupra. Corul s-a făcut auzit din nou, răspunzînd imnului tenorilor. Nu mai aveam nimic de zis. Nu mai simțeam decît lumina lumînărilor și știam sigur că urmau să mă dezbrace, iar crucificarea aceasta întru Întuneric era inevitabilă, căci crucea răsturnată nu putea fi decît un semn al Necuratului.

Brusc, mîinile tremurînde ale acoliților s-au retras. Cornul a început să sune făcînd și mai amară cea mai frumoasă melodie. Tenorii strigau cu putere o întrebare, cu vocile lor fără cusur:

– Oare nu poate fi salvat acesta? Oare nu poate fi eliberat?

Corul se uni și el cu incantația tenorilor:

– Nu poate să fie eliberat de puterea Satanei?

Ursula a pășit atunci înainte și și-a dat jos voalul lung care-i atîrna pînă la călcîie, dîndu-i drumul la picioarele ei, unde s-a adunat ca un nor diafan. Alături de ea a apărut un acolit care ținea în mînă sabia și pumnalele mele. Încă o dată s-a auzit vocea de tenor implorînd:

– Un suflet eliberat să purceadă în lume, biet nebun care va depune mărturie despre puterea Diavolului celor care știu să asculte.

Corul a erupt într-un cînt puternic, care părea a fi o confirmare a celor spuse de tenori.

– Cum?! Să nu mor? am întrebat.

Am încercat să privesc chipul stăpînului în mîinile căruia zăcea viaţa mea, dar nu am reuşit. Godric cel Bătrîn se interpusese între noi. S-a îndreptat spre mine şi mi-a ridicat pocalul de aur la buze.

– Bea şi uită, Vittorio, sau inima şi sufletul ei vor fi pierdute!

– Atunci vor fi pierdute!

– Nu! a strigat ea.

Apoi s-a repezit şi a luat trei dintre cuiele pe care le avea Florian în mîna stîngă şi le-a aruncat pe dalele de marmură. Cîntul s-a înălţat cu şi mai multă putere sub arcadele înalte, astfel încît nu am auzit cuiele căzînd.

Imnul corului era triumfător şi festiv. Tonalităţile îndoliate dispăruseră.

– Doamne, dacă vrei să-i salvezi sufletul, atunci du-mă pe mine pe cruce!

Pocalul de aur mi-a fost dus cu forţa la buze. Mîna Ursulei mi-a descleştat maxilarele, iar lichidul mi-a fost turnat pe gît. Am văzut sabia mea ridicîndu-se în faţa ochilor, de parcă ar fi fost o cruce, din cauza plăselelor şi a tăişului lung.

Un hohot de rîs stins şi batjocoritor s-a amestecat cu frumuseţea indescriptibilă a imnului intonat de cor. Voalul ei roşu s-a înfăşurat în jurul meu. Am văzut materialul plutind în jurul meu, apoi i-am simţit atingerea ca o mîngîiere vrăjită, plină de parfumul şi de blîndeţea ei.

– Ursula, vino cu mine..., am şoptit.

Acestea au fost ultimele mele cuvinte.

– Să fie izgonit! Să fie izgonit! strigau vocile de deasupra mea, iar corul le răspundea la fel.

Curtea întreagă părea să cînte alături de cor: „Să fie izgonit!" Ochii mi s-au închis atunci cînd materialul cel roşu mi-a atins chipul, acoperindu-l ca o pînză de păianjen şi lipindu-se de gura mea deschisă.

Cornul răsuna mînios:

– Iertat! Izgonit!

– Eşti izgonit în lume unde vei fi luat drept nebun! Tot restul zilelor vei fi un biet nebun! Cînd te gîndeşti că ai fi putut fi unul dintre noi! mi-a şoptit Godric.

– Da, unul dintre noi..., a repetat şi Florian.

– Nesăbuitule! Ai fi putut fi nemuritor!

– Unul dintre noi, un nemuritor! Ai fi putut domni aici acoperindu-te de glorie!

– Eternitatea sau moartea! Ce alegere regească ai avut! Vei alerga prin lume, nebun şi batjocorit! a continuat Godric.

– Nebun şi batjocorit! a repetat o voce copilăroasă în urechea mea, căreia i s-au alăturat apoi multe altele.

Corul continua să cînte, indiferent la ironia din cuvintele celor din jur, iar imnul acela delirant era amplificat de toropeala ce mă cuprinsese.

– Un nebun dispreţuit de oameni! a spus iar Godric.

Orbit de voalul moale, ameţit din cauza băuturii pe care o primisem, nu le-am mai putut răspunde. Cred totuşi că am zîmbit. Cuvintele lor se amestecau în mod iraţional cu vocile maiestuoase ale corului. Nebunii erau ei, căci nu-şi dăduseră seama de lucrul cel mai important: cuvintele lor n-aveau valoare pentru mine.

– Ai fi putut să fii tînărul nostru prinţ!

Oare Florian era cel de lîngă mine? Curajosul şi neînfricatul Florian?

– Te-am fi iubit şi noi tot atît de mult cît te iubeşte ea!

– Un tînăr prinţ care să domnească aici pentru totdeauna.

– Acum vei deveni bufonul alchimiştilor şi al vrăjitoarelor! a adăugat Florian pe un ton solemn.

– Ai fost un prost că ne-ai părăsit! a spus din nou vocea copilăroasă.

Imnurile acelea erau minunate, căci pînă şi cuvintele lor îmi sunau mai dulce. Cred că am simţit sărutul ei prin mătase. Cred, dar nu ştiu sigur. Mi-a şoptit apoi cu vocea ei dulce şi feminină, pe un ton simplu şi fără ceremonie:

– Iubirea mea, cuvintele ei fiind în egală măsură un adio şi o expresie a triumfului ei.

Atunci m-am cufundat adînc în cel mai binefăcător somn pe care ni-l poate da Dumnezeu. Muzica îmi insufla viaţă în corp şi aer în plămîni, dar simţurile mele adormiseră.

9

Şi îngerii mi-au vorbit

Ploua cu găleata. Ba nu, ploaia se oprise. Tot nu reuşeau să mă înţeleagă.

Eram înconjurat de nişte bărbaţi. Ne aflam chiar lîngă atelierul lui Fra Filippo. Cunoşteam strada, căci fusesem acolo cu tatăl meu doar cu un an în urmă.

– Vorbeşte mai încet! Nu înţeleg nimic!

– Vrem să te ajutăm! Spune-mi numele tatălui tău, dar vorbeşte mai clar! mi-a spus alt bărbat.

Clătinau din cap. Credeam că vorbesc foarte clar, mă auzeam perfect: Lorenzo di Raniari. Ei de ce nu mă auzeau? Le-am spus că eu sînt fiul lui şi că mă numesc Vittorio di Raniari. Îmi simţeam într-adevăr buzele foarte umflate. Ştiam că eram murdar de noroi, din cauza ploii.

– Duceţi-mă la atelierul lui Fra Filippo, i-am rugat. Pe cei de-acolo îi cunosc.

Marele meu pictor, artistul cel împătimit şi frămîntat, sau măcar ucenicii lui aveau să mă recunoască. Ba poate că el n-avea cum, dar ajutoarele lui, care mă văzuseră plîngînd în faţa picturilor sale, mă ştiau cu siguranţă. Apoi aceşti oameni aveau să mă ducă la casa lui Cosimo, în Via del Largo.

– Ce tot vorbeşti acolo?

Se străduiau să mă înțeleagă, repetînd bîlbîielile mele. Nu reușisem să mă fac înțeles nici de data aceasta.

M-am îndreptat spre atelier, dar mă clătinam și aproape că am căzut din picioare. Aceștia erau niște oameni cinstiți. Aveam aruncate pe umărul drept pungile cu bani, sabia o aveam la brîu, căci o simțeam atîrnînd atît de greu încît mă dezechilibra. Zidurile înalte ale Florenței mă sufocau. Aproape că mă loveam de ele.

– Cosimo! am strigat cît m-au ținut puterile.

– Nu te putem duce la Cosimo în halul ăsta! N-o să te primească.

– A, deci mă înțelegeți! M-ați auzit!

Bărbatul părea din nou nedumerit. Era un negustor cinstit, ud leoarcă din cap pînă-n picioare, fără îndoială din cauza mea. Nu voiam să mă adăpostesc de ploaie. N-avea nici un sens. Mă găsiseră zăcînd în ploaie în Piazza della Signoria.

– Îmi aduc aminte! Totul devine limpede!

Drept în față era intrarea în atelierul lui Fra Filippo. Cineva ridica obloanele care fuseseră trase din cauza furtunii; străzile pietruite începeau să se usuce, iar oamenii ieșeau pe străzi.

– Oamenii de-acolo! am strigat.

– Ce e, ce tot spui?

Toți ridicau din umeri, dar voiau să mă ajute.

– Ar trebui să-l ducem la San Marco, să-l lăsăm în grija călugărilor.

– Nu! Vreau să vorbesc cu Cosimo! am insistat.

Iar au ridicat din umeri și au dat din cap. Brusc, m-am oprit. Mă clătinam, așa că am încercat să-mi recapăt echilibrul apucînd violent umărul bărbatului mai tînăr.

Priveam insistent spre atelierul ce se zărea la distanță.

Strada era, de fapt, o alee, pe care abia încăpea un cal fără a-i răni pe trecători. Fațadele înalte de piatră îmi ascundeau

aproape în întregime imaginea cerului înnorat. Ferestrele erau deschise şi aveai senzaţia că o femeie aflată la etaj, întinzîndu-se, putea atinge cu mîna casa de peste drum! Dar iată ce se afla acolo, chiar în faţa atelierului! I-am văzut. Erau doi dintre ei!

– Uitaţi-vă! Îi vedeţi? i-am întrebat.

Bărbaţii nu vedeau nimic. Dumnezeule, cele două siluete din faţa magazinului străluceau de parcă erau luminate din interiorul corpului şi al robelor largi. Mi-am pus desagii pe umărul stîng şi am apucat sabia. Puteam să stau în picioare, dar cred că ochii mei erau larg deschişi, şi probabil că mă holbam cu o expresie tîmpă la spectacolul ce mi se oferea.

Cei doi îngeri se certau. Aripile lor se mişcau uşor în ritmul schimbului de replici; se certau chiar acolo, în faţa magazinului.

Ei ignorau oamenii care treceau pe lîngă ei şi care nu-i puteau observa, văzîndu-şi de disputa lor; amîndoi erau blonzi, iar eu îi cunoşteam prea bine din picturile lui Fra Filippo, le auzeam vocile atît de clar!

Cunoşteam buclele unuia din ei, care purta o cunună de flori, o mantie purpurie, iar pantalonii azurii îi erau tiviţi cu aur. Îl ştiam şi pe celălalt, cu capul descoperit şi cu părul tuns scurt, cu gulerul aurit, cu stele pe mantie şi cu ornamente bogate la manşete. Mai presus de toate le cunoşteam chipurile trandafirii şi inocente, cu ochii senini şi migdalaţi. Lumina se topea, sumbră şi învăluită de furtună, deşi soarele încă ardea pe cerul cenuşiu. Ochii au început să-mi lăcrimeze.

– Priviţi-le aripile! am şoptit.

Dar bărbaţii aceia nu vedeau nimic.

– Le cunosc aripile. Îi cunosc pe amîndoi, uită-te la îngerul cu părul auriu, cu capul încununat de bucle, este din *Buna-Vestire!* Iar aripile lui sînt ca acelea ale unui păun, de un

albastru sclipitor! Iar aripile celuilalt sînt înmuiate în aurul cel mai pur!

Îngerul cu cununa de flori a făcut un gest nerăbdător către celălalt. Pentru un muritor, gesturile şi ţinuta lor ar fi denotat mînie, dar nu era nici pe departe aşa. Îngerul nu dorea decît să se facă înţeles.

M-am mişcat încet, desprinzîndu-mă uşor din strînsoarea însoţitorilor mei, care nu puteau vedea ceea ce vedeam eu! Oare la ce credeau că mă uitam? Poate la atelierul deschis, la ucenicii adăpostiţi de întunericul dinăuntru, la imaginile fugare ale pînzelor şi ale şevaletelor sau la feţele plictisite din spate, aşteptînd cu nerăbdare venirea serii.

Celălalt înger scuturâ încruntat din cap.

– Nu sînt de acord. Nu putem să facem una ca asta. Crezi că pe mine nu mă înduioşează acest lucru? spuse el cu cea mai pură şi mai senină voce.

– Ce te înduioşează? am strigat eu.

Amîndoi îngerii s-au întors. S-au uitat fix la mine. Şi-au strîns în acelaşi timp lîngă trup aripile întunecate, colorate şi spectrale, de parcă astfel ar fi putut să devină invizibili, dar eu îi vedeam la fel de clar: sclipeau amîndoi atît de puternic, încît era imposibil să nu-i recunoşti. Se uitau la mine cu ochii plini de uimire. Oare de ce erau atît de surprinşi?

– Gavriil! Te recunosc din *Buna-Vestire!* Sînteţi amîndoi Gavriil! Ştiu prea bine picturile! V-am văzut doar! Gavriil şi Gavriil! Cum e posibil una ca asta?

– Ne poate vedea, a spus îngerul care pînă acum gesticulase atît de insistent. Vorbea în şoaptă, dar îl auzeam fără efort, vocea lui părîndu-mi atît de blîndă. Ne aude! repetă el şi uimirea de pe chip păru să sporească.

Se uita în jur inocent şi răbdător şi, în acelaşi timp, plin de îngrijorare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot spui acolo, băiete? m-a întrebat bătrînul de lîngă mine.

– Vino-ţi în fire! Porţi o avere asupra ta! Mîinile îţi sînt pline de inele. Vorbeşte clar! Te voi duce la familia ta, dar trebuie să-mi spui cum se numesc ai tăi!

Am zîmbit. Am dat aprobator din cap, dar am continuat să mă holbez la cei doi îngeri uimiţi. Veşmintele lor păreau a fi ţesute din lumină, erau aproape translucide, imateriale, ca şi pielea lor incandescentă. Trăsăturile străvezii ale chipului lor păreau întreţesute cu raze de lumină.

Erau nişte fiinţe eterice şi totuşi reale – oare cuvintele lui Toma d'Aquino erau cele care îmi veneau acum în mine, acele cuvinte din *Summa Theologiae* pe care le învăţasem în timpul orelor de latină?

Cît de frumoşi erau şi cît de detaşaţi de tot ce se întîmpla în jurul lor! Stăteau încremeniţi pe stradă, atît de departe de tot ceea ce se întîmpla în jurul lor, cumpănind situaţia în timp ce mă priveau nemişcaţi, cu compasiune şi interes.

Unul din el, cel care purta cununa de flori şi manşete azurii, cel care îmi umpluse inima de duioşie cînd îl văzusem împreună cu tatăl meu în *Buna-Vestire,* cel pe care îl iubeam cu toată fiinţa mea, s-a apropiat de mine.

Pe măsură ce se apropia, părea mai înalt şi mai impunător decît o fiinţă obişnuită. Pur şi simplu emana iubire. Foşnetul hainelor care se înfoiau graţios în jurul său îl făceau să pară mai imaterial şi totodată mai grandios ca oricînd. Era expresia cea mai pură a creaţiei lui Dumnezeu al cărui har se revărsase asupra lui mai mult decît asupra oricărei fiinţe umane în carne şi oase.

A scuturat din cap şi mi-a zîmbit.

– Nu e adevărat. Chiar tu eşti una dintre cele mai frumoase creaţii ale lui Dumnezeu, mi-a spus în şoaptă, vocea lui reuşind să ajungă pînă la mine în ciuda zarvei din jur.

Păşea asemenea unui muritor, cu picioarele desculţe pe caldarîmul murdar al străzii florentine, fără a da atenţie oamenilor care nu îl puteau vedea. Se apropiase de mine, deschizîndu-şi aripile şi apoi închizîndu-le la loc, astfel încît acum nu li se mai vedeau decît marginile de sus, deasupra umerilor, care erau la fel de fragili ca ai unui copil.

Chipul lui era luminos şi îmbujorat exact ca în pictura lui Fra Filippo. Cînd zîmbea, simţeam cum întreg trupul mi se cutremură de fericire.

– Oare am înnebunit, Arhanghele? Oare s-a împlinit blestemul lor şi nu pot vorbi coerent atrăgîndu-mi dispreţul oamenilor învăţaţi?

Am izbucnit în rîs. I-am speriat pe cei care se străduiseră atît să mă ajute, iar ei au devenit foarte agitaţi.

– Ce spui? Mai zi o dată!

Dar dintr-o dată m-a străfulgerat o amintire, umplîndu-mi inima şi spiritul de lumină, de parcă razele soarelui ar fi reuşit să străbată întunericul de nepătruns şi plin de deznădejde al unei temniţe.

– Pe tine te-am văzut pe pajiştea verde atunci cînd ea mi-a băut sîngele.

M-a privit calm în ochi, cu chipul încununat de bucle blonde şi inocente şi cu obrajii săi ca de copil.

– Bietul meu băiat, spuse bătrînul negustor. Nu este nici un înger aici! Ascultă-mă, te rog!

– Ei nu ne pot vedea, m-a avertizat îngerul.

Şi iarăşi mi-a zîmbit, simplu şi cu blîndeţe. În ochii săi se oglindea lumina ce se pogora din cerul strălucitor, iar el mă

privea de parcă de fiecare dată scruta şi mai profund în adîncurile spiritului meu.

– Eu ştiu asta, dar ei nu! i-am răspuns.

– Eu nu sînt Gavriil. Nu trebuie să îmi mai spui aşa, a adăugat el calm şi reţinut. Eu mai am mult pînă să ajung la rangul Arhanghelului Gavriil. Numele meu este Setheus şi nu sînt decît un înger păzitor.

Avea nesfîrşită răbdare cu mine, cu lacrimile mele şi cu adunarea de muritori îngrijoraţi, dar neştiutori din jurul nostru. Stătea atît de aproape de mine încît aş fi putut să-l ating, dar n-am îndrăznit.

– Eşti îngerul meu păzitor? Să fie oare adevărat?

– Nu sînt îngerul tău păzitor. Pe îngerii tăi trebuie să ţi-i găseşti singur. Ai văzut îngerii păzitori ai altcuiva, dar nu ştiu cum s-a putut întîmpla una ca asta.

– Nu te mai ruga! Mai bine spune-ne cine eşti, băiete! Mai devreme ai rostit numele tatălui tău! Mai spune-l o dată! mi-a cerut bătrînul.

Celălalt înger, care părea prea şocat pentru a se mai putea mişca din loc, s-a smuls dintr-o dată din reverie şi a făcut uşor un pas înainte. Era şi el desculţ, dar pietrele ascuţite, umezeala şi murdăria nu păreau să îl atingă.

– Să fie acesta un lucru bun, Setheus? a întrebat el.

Îşi aţintise asupra mea ochii de un albastru irizat, cu aceeaşi atenţie iubitoare, cu acelaşi interes iertător.

– Tu eşti din cealaltă pictură, şi pe tine te ştiu şi te iubesc din toată inima.

– Cu cine vorbeşti, fiule? m-a întrebat bărbatul mai tînăr. Pe cine iubeşti din toată inima?

– Aşadar mă puteţi auzi? Mă înţelegeţi? m-am întors spre el.

– Da! Acum spune-ne cum te numeşti.

– Vittorio di Raniari, prieten şi aliat al familiei Medici, fiul lui Lorenzo di Raniari, stăpîn al palatului Raniari din nordul Toscanei. Tatăl meu este mort. Toate rudele mele au pierit. Dar...

Cei doi îngeri stăteau alături de mine, cu capetele apropiate, şi mă priveau. Oamenii de lîngă mine, în ciuda faptului că nu-i puteau vedea, nu se puteau interpune între mine şi îngeri. Dacă măcar aş fi avut curajul să-i ating aşa cum îmi doream!

Aripile îngerului care îmi vorbise primul s-au ridicat şi mi s-a părut că văd un praf auriu scuturîndu-se din penele adormite, care tremurau uşor, dar nimic nu putea rivaliza cu chipul lui gînditor.

– Lasă-i să te ducă la San Marco, mi-a spus îngerul pe nume Setheus. Lasă-i să te ducă acolo. Intenţiile lor sînt bune. Te vor duce într-o chilie şi vei fi îngrijit de călugări. Nu poţi să ajungi într-un loc mai bun de-atît: este o biserică aflată sub patronajul lui Cosimo, iar tu ştii prea bine că Fra Giovanni însuşi a decorat chilia în care vei sta.

– Setheus, el ştie deja lucrurile acestea! a spus celălalt înger.

– Da, dar nu vreau decît să îl încurajez, a răspuns primul înger, ridicînd simplu din umeri şi privindu-şi întrebător însoţitorul.

Aerul acesta veşnic mirat era cea mai vizibilă caracteristică a celor doi.

– Setheus! Pot să te strig pe nume, nu-i aşa? Nu-i lăsaţi să mă ia de lîngă voi! Nu se poate! Vă rog să nu plecaţi! Vă implor... Nu mă lăsaţi singur.

– Trebuie să plecăm. Nu sîntem îngerii tăi păzitori. De ce nu îţi poţi vedea propriii îngeri păzitori?

– Aşteaptă puţin, îţi cunosc numele. Parcă îl aud...

– Nu, a exclamat îngerul cu un aer dezaprobator, ameninţîndu-mă uşor cu degetul, de parcă aş fi fost un copil neascultător.

Dar pe mine nu mă putea opri nimeni.

– Îţi ştiu numele. L-am auzit cînd vă certaţi. Îmi răsună în urechi, numai cînd mă uit la tine. Te cheamă Ramiel. Sînteţi amîndoi îngerii păzitori ai lui Fra Filippo.

– Acesta este un adevărat dezastru! a murmurat Ramiel, pe un ton disperat. Cum s-a putut întîmpla acest lucru?

Setheus s-a mulţumit să dea din cap, apoi a zîmbit din nou cu generozitate.

– Trebuie să fie un lucru bun. N-are cum să fie altfel. Bineînţeles că trebuie să îl urmăm.

– Acum? Să plecăm acum? a întrebat Ramiel.

Şi de această dată, în ciuda insistenţei sale, nu avea nici urmă de mînie în voce. Era ca şi cum sufletele lor fuseseră purificate de toate pasiunile şi sentimentele josnice. Bineînţeles că aşa era...

Setheus s-a aplecat spre bătrîn, care nu îl putea auzi sau vedea, şi i-a şoptit la ureche:

– Duceţi-l pe băiat la San Marco. Duceţi-l într-o chilie bună căci are bani mulţi şi lăsaţi-l acolo, ca să primească îngrijiri pînă se va însănătoşi.

Apoi s-a uitat spre mine şi mi-a spus:

– Vom merge cu tine.

– Nu putem face una ca asta. Nu ne putem lăsa deoparte misiunea. Cum am putea face aşa ceva fără permisiune? a adăugat Ramiel.

– Aşa a fost scris. Chiar faptul că s-a întîmplat acest lucru e permisiunea noastră. Ştiu acum că aşa stau lucrurile. Nu înţelegi ce s-a întîmplat? Ne-a văzut, ne-a auzit şi ţi-a reţinut numele. Dacă nu i l-aş fi spus eu, l-ar fi aflat şi pe al meu. Bietul Vittorio, sîntem alături de tine.

Am încredinţat din cap. Eram cît pe ce să izbucnesc în lacrimi cînd mi-am auzit numele rostit de ei. Strada pe care mă

aflam se întunecase şi se îndepărta din ce în ce mai mult; eu nu aveam ochi decît pentru siluetele lor înalte, tăcute şi pure, accentuate de veşmintele care se înfoiau în jurul lor de parcă ar fi fost imateriale, ca şi aerul pe care îl respirăm, dar nu-l putem simţi.

– Acestea nu sînt numele noastre adevărate! mi s-a adresat Ramiel pe un ton mustrător şi totodată blînd, ca şi cum ar fi muştruluit un copil.

Setheus a zîmbit.

– Sînt nişte nume foarte bune şi tu poţi să le foloseşti, Vittorio, mi-a spus el.

– Da, să-l ducem la San Marco. Să mergem! O să-i lăsăm pe călugări să se descurce cu el.

Bărbaţii m-au împins grăbiţi spre capătul străzii.

– O să fii bine îngrijit la San Marco, m-a asigurat Ramiel, de parcă şi-ar fi luat rămas-bun de la mine, dar cei doi îngeri ne însoţeau, doar că rămăseseră un pic în urmă.

– Să nu mă părăsiţi nici unul din voi! Nu puteţi să mă lăsaţi singur!

Păreau amîndoi uimiţi, în robele lor minunate pe care ploaia nu le murdărea, care rămăseseră pure şi sclipitoare, ca şi cum nu ar fi atins caldarîmul, iar picioarele lor desculţe erau şi ele la fel de curate şi gingaşe, deşi păşeau în urma noastră.

– Nu-ţi mai face atîtea griji, Vittorio! Venim cu tine.

– Nu ne putem părăsi misiunea în favoarea altui om, e imposibil, a continuat Ramiel să protesteze.

– E voinţa lui Dumnezeu. Nu poate exista altă explicaţie.

– Şi Mastema? Nu trebuie să-l întrebăm pe Mastema?

– De ce să-l întrebăm pe Mastema? De ce să-l îngrijorăm? Probabil că el ştie deja.

Şi iată că se certau iar, mergînd în spatele meu şi al celor care mă purtau cu repeziciune de-a lungul străzii.

Cerul oţelit sclipea, apoi dintr-o dată a pălit şi în cele din urmă s-a colorat într-un albastru intens cînd am ajuns cu toţii într-o piaţetă. Soarele m-a luat prin surprindere şi mi s-a făcut rău, deşi îi simţisem lipsa şi îmi dorisem să-i simt razele. Totuşi, îmi făcea rău, iar lumina mă biciuia neiertător.

Mai era doar puţin de mers pînă la San Marco, dar picioarele mele aveau să cedeze curînd. Priveam întruna înapoi. Cele două siluete luminoase alunecau tăcute, iar Setheus îmi făcea semne, îndemnîndu-mă să merg mai departe.

– Sîntem cu tine, spunea el.

– Nu ştiu dacă e bine ce facem, a adăugat Ramiel. Filippo nu a avut niciodată necazuri mai mari decît acum. Nu a mai fost supus unor astfel de tentaţii şi unor astfel de mîrşăvii.

– Tocmai de aceea am fost îndepărtaţi de el. Nu trebuie să ne amestecăm în ceea ce trebuie să se întîmple cu Filippo. Ştii bine că am fost cît pe ce să intrăm în încurcătură din cauza lui Filippo şi a faptelor sale. Eu văd totul foarte clar acum, văd rostul lucrurilor!

– Despre ce tot vorbesc? i-am întrebat pe bărbaţii de lîngă mine. Am auzit ceva despre Fra Filippo.

– Pe cine ai auzit vorbind, băiete, dacă-mi dai voie să te-ntreb? a spus bătrînul, clătinînd dezaprobator din cap.

Pentru el nu eram decît un tînăr nebun, înarmat cu o sabie.

– Taci, băiete. Acum înţelegem ce vorbeşti, dar n-are nici un sens ce spui tu acolo. Vorbeşti cu nişte oameni pe care noi nu-i vedem şi nici nu-i auzim.

– Ce s-a întîmplat cu Fra Filippo, pictorul? Cred că are necazuri.

– Este insuportabil! E de neconceput că s-a putut întîmpla aşa ceva! mi-a răspuns îngerul Ramiel. Dacă mă întrebaţi pe mine, nu că aţi fi avut intenţia să o faceţi, cred că, dacă Florenţa

şi Veneţia nu erau în război, Cosimo şi-ar fi protejat pictorul într-o astfel de situaţie.

– De ce să-l protejeze? am întrebat eu uitîndu-mă în ochii bătrînului.

– Fiule, ascultă-mă! Mergi drept şi nu mă mai lovi cu sabia aia! Eşti un mare domn, am văzut asta, iar numele di Raniari din munţii Toscanei îmi e foarte cunoscut. Inelele de aur pe care le porţi pe mîna dreaptă valorează mai mult decît zestrea celor două fiice ale mele la un loc, asta ca să nu mai vorbesc şi de pietrele preţioase. Dar asta nu înseamnă că poţi să ţipi la mine!

– Îmi pare rău. Nu am vrut, dar îngerii nu vor să îmi spună clar ce s-a întîmplat.

Celălalt bărbat, care mă conducea cu blîndeţe şi care mă ajutase cu desagii conţinînd toată averea mea, fără a încerca să mă jefuiască, începu să vorbească:

– Dacă întrebi despre Fra Filippo, să ştii că are iar necazuri mari. Este supus la cazne.

– Nu i se poate întîmpla aşa ceva lui Filippo Lippi!

M-am oprit în loc şi am început să strig:

– Cine ar putea să-i facă aşa ceva unui mare pictor?

M-am întors, iar cei doi îngeri şi-au acoperit chipurile, cu tot atîta blîndeţe ca şi Ursula, apoi au început să plîngă. Lacrimile lor erau limpezi şi cristaline. Abia mă mai priveau. „O, Ursula, am spus în gînd, sfîşiat de o suferinţă insuportabilă, cît de frumoase sînt aceste creaturi! Dar tu dormi ascunsă în cine ştie ce mormînt aflat sub Curtea Pocalului de Rubin şi nu îi poţi vedea cum străbat în tăcere străzile oraşului."

– Este adevărat! mi-a spus Ramiel. Acesta este adevărul îngrozitor. Ce fel de îngeri păzitori am fost noi, dacă Filippo a intrat într-un astfel de necaz, provocînd un asemenea scandal şi punînd la cale astfel de înşelătorii? De ce am fost atît de neajutoraţi?

– Ramiel, noi sîntem doar niște îngeri. Nu-l putem acuza pe Filippo. Noi nu sîntem judecătorii, sîntem păzitorii lui. De dragul băiatului acestuia care ține atît de mult la el, nu mai vorbi astfel de lucruri.

– Nu se poate să îl tortureze pe Fra Filippo Lippi! Pe cine a înșelat?

– Și-a făcut-o singur, a răspuns bătrînul. De data asta a făcut fraudă. A vîndut altcuiva o însărcinare pe care o primise. Oricum știa toată lumea că unul dintre ucenicii lui îi picta majoritatea lucrărilor. A fost pus pe scaunul de tortură, dar nu l-au rănit cu adevărat.

– Nu i-au făcut rău! El este un artist minunat, iar tu îmi spui că l-au torturat! Cine poate justifica un gest atît de stupid? Este o adevărată insultă pentru familia Medici.

– Tăcere, copile! mi-a zis tînărul. Chiar el a mărturisit. Aproape că am ajuns. După părerea mea, nici nu poți să-l numești călugăr pe Fra Filippo Lippi. Cînd nu aleargă după femei, e amestecat în vreo încăierare.

Ajunseserăm la San Marco. Ne aflam în Piața San Marco, chiar în fața porților mănăstirii, care erau la fel de curate ca și străzile și toate celelalte clădiri din Florența, de parcă rîul Arno nu ieșea niciodată din matcă, ceea ce nu era adevărat. Eram atît de fericit că ajunsesem în acest colț de rai!

Dar mintea mea rătăcea pe cărări neștiute. Amintirile despre demoni și despre crimele îngrozitoare se estompaseră pentru cîteva clipe, cît timp fusesem oripilat la gîndul că artistul meu preaiubit fusese pus pe scaunul de tortură ca un tîlhar de rînd.

– Păi, uneori se comportă chiar ca... un tîlhar..., mi-a spus Ramiel.

– O să scape el! O să plătească o amendă, a răspuns și bătrînul, sunînd la poartă.

M-a mîngîiat apoi cu o mînă lungă şi uscăţivă, foarte obosită.

– Nu mai plînge, copile, încetează! Filippo e o pacoste, toată lumea ştie asta. Dacă s-ar fi regăsit în el ceva din cucernicia lui Fra Giovanni, cît de puţin...

Fra Giovanni. Bineînţeles! Mi-am dat seama imediat! Se refereau de fapt la Fra Angelico, pictorul care şi în secolele ce aveau să vină urma să uluiască întreaga lume cu operele sale! Nu mai era mult şi lumea avea să îngenuncheze în faţa picturilor sale. Fra Giovanni trăise şi lucrase chiar în această mănăstire. El pictase pereţii chiliilor pentru Cosimo. Ce le-aş fi putut răspunde?

– Da, dar Fra Giovanni... nu îmi place.

Bineînţeles că îmi plăcea, îl cinsteam şi îi preţuiam operele minunate; dar nu îl iubeam ca pe Filippo, pictorul pe care nu-l zărisem decît o dată. Cine poate explica aceste lucruri ciudate?

Un val de greaţă m-a făcut să mă aplec pînă la pămînt. M-am îndepărtat de cei care mă ajutau cu atîta bunătate. Am vărsat chiar acolo, în stradă: era un şuvoi sîngeriu din licoarea murdară pe care mi-o dăduseră demonii. Am văzut-o scurgîndu-se pe stradă şi i-am simţit duhoarea respingătoare. Am văzut acest amestec de sînge şi vin pe jumătate digerat cum s-a infiltrat în crăpăturile dintre pietrele caldarîmului.

Toate ororile pe care le văzusem la Curtea Pocalului de Rubin erau foarte vii în mintea mea în acel moment. M-am simţit dintr-o dată neajutorat, am auzit demonii şoptindu-mi în ureche: „nebun şi batjocorit". Atunci m-am îndoit de tot ceea ce văzusem, de ceea ce eram, de tot ce aflasem cu cîteva momente mai devreme. Parcă eram din nou într-o pădure de vis, călăream alături de tatăl meu şi discutam despre picturile lui Filippo. Eram student, un tînăr domn căruia i se oferea întreaga lume, iar mirosul puternic şi plăcut al cailor îmi umplea nările, alături de izurile pădurii.

„Nebun şi batjocorit. Nebun, cînd ai fi putut să fii nemuritor..."

Cînd m-am ridicat din nou, m-am rezemat de zidul mănăstirii. Lumina cerului azuriu era atît de puternică încît mă făcea să închid ochii, şi totuşi mă lăsam învăluit în căldura ei. Încet, pe măsură ce stomacul meu îşi revenea, am încercat să privesc drept înainte, să mă lupt cu durerea pe care mi-o cauza lumina, să învăţ s-o iubesc şi să am încredere în ea.

Dar nu vedeam decît chipul îngerului Setheus, care stătea chiar în faţa mea, foarte aproape, fixîndu-mă cu mare îngrijorare.

– Doamne, chiar sînteţi aici! am şoptit eu.

– Da, doar ţi-am promis.

– Nu mă veţi părăsi, nu-i aşa? am întrebat.

– Nu.

Peste umărul lui, Ramiel se uita îndeaproape la mine, de parcă mă studia în voie şi cu interes pentru prima dată. Părul lui scurt îl făcea să arate mai tînăr, deşi astfel de lucruri nu au nici o importanţă.

– Nu, chiar nici o importanţă..., a şoptit el şi mi-a zîmbit pentru prima dată. Fă ce îţi spun aceşti oameni de ispravă, mi-a zis Ramiel. Lasă-i să te ducă înăuntru. Apoi trebuie să dormi un somn bun, iar cînd te vei trezi, noi vom fi alături de tine.

– Dar am rămas în cap cu imagini de coşmar, o poveste de groază... Filippo nu a pictat niciodată astfel de orori.

– Noi nu sîntem nişte picturi, mi-a răspuns Setheus. Vom afla împreună ce ne-a rezervat Dumnezeu: tu, Ramiel şi cu mine. Acum trebuie să intri. Au sosit călugării. Te lăsăm în grija lor, iar cînd te vei trezi, îţi vom fi alături.

– Ca o rugăciune..., am şoptit eu.

– Da, exact, mi-a răspuns Ramiel.

Şi-a ridicat mîna. Întîi am zărit umbra, apoi am simţit degetele sale catifelate atingîndu-mă pe cînd îmi închidea ochii.

10

În care stau de vorbă cu fiii cei neprihăniți și puternici ai lui Dumnezeu

Am dormit adînc, dar nu prea mult. S-a pogorît asupra mea un nor dulce de imagini protectoare. Am fost purtat de un călugăr voinic și de ajutoarele sale în Mănăstirea San Marco.

În Florența nu putea exista un loc mai bun pentru mine decît Mănăstirea Dominicană San Marco, poate doar casa lui Cosimo.

Eu știu multe clădiri desăvîrșite în Florența, atît de mărețe, încît nici pe-atunci, cînd eram un copil, nu puteam cuprinde în mintea mea toate bogățiile ce mi se înfățișau.

Și totuși nu există nicăieri o mănăstire mai liniștită decît cea de la San Marco, care fusese renovată recent de umilul și modestul Michelozzo, din porunca lui Cosimo cel Bătrîn. Această clădire avea o istorie lungă și venerabilă în Florența, dar ea fusese încredințată dominicanilor doar de curînd și era minunat înzestrată, cum nu mai era nici o altă mănăstire.

După cum știa întreaga Florență, Cosimo cheltuise o avere cu San Marco, poate pentru a-și răscumpăra păcatele pentru banii pe care îi cîștiga din cămătărie. În calitate de bancher, el percepea dobîndă, deci era un cămătar, dar atunci și noi aveam același statut, depunînd bani în banca sa.

Oricare ar fi fost adevărul, Cosimo, *il capo*, conducătorul nostru cel adevărat, iubise acest loc şi îi dăruise multe comori, dintre care poate cele mai valoroase erau noile clădiri.

Gurile rele, cîrcotaşii, cei care nu înfăptuiesc niciodată nimic măreţ şi se îndoiesc mereu de ceea ce nu e decadent şi învechit, toţi aceştia obişnuiau să spună: „Omul ăsta îşi pune blazonul şi în chiliile călugărilor".

Blazonul lui Cosimo este un scut pe care ies în relief cinci mingi, a căror semnificaţie a fost discutată intens. Ceea ce aceşti duşmani voiseră să spună era, de fapt, că acesta îşi expusese „bijuteriile" personale în chiliile călugărilor. Vorbe în vînt! Duşmanii lui ar fi fost norocoşi să aibă astfel de chilii sau atîta curaj!

În loc să îl ponegrească, clevetitorii ar fi trebuit să îşi amintească de numeroasele momente pe care Cosimo le petrecea chiar el la mănăstire, adîncit în meditaţie şi rugăciune; fostul stareţ, Fra Antonino, prietenul şi sfătuitorul lui Cosimo, era acum Arhiepiscop al Florenţei.

Dar am vorbit destul despre aceşti ignoranţi, care continuă să clevetească pe seama lui Cosimo chiar şi după sute de ani de la moartea sa.

Cînd am intrat pe poartă, mă gîndeam ce le-aş putea spune acelor suflete din casa lui Dumnezeu. Abia prinsese contur acest gînd, pe care mă tem că buzele mele, ameţite de toropeală, l-au rostit cu voce tare, că l-am şi auzit pe Ramiel rîzînd în urechea mea.

Am încercat să văd dacă era alături de mine, dar începusem să bălmăjesc iar lucruri neînţelese de nimeni, mi-era rău şi eram ameţit. Singurul lucru de care îmi dădeam seama era că urma să pătrund în cel mai liniştit şi mai plăcut refugiu din lume.

Soarele îmi sfredelea ochii cu atîta putere, încît nu puteam să-i *mulţumesc lui Dumnezeu pentru frumuseţea grădinii* înverzite din

mijlocul acestui locaş, dar puteam să întrezăresc cu greutate dulceaţa arcadelor joase create de Michelozzo, care formau volute firave şi blînde deasupra capului meu.

Liniştea coloanelor pure, ornate cu capiteluri ionice, îmi sporeau sentimentul de linişte şi siguranţă. Simţul proporţiilor a fost întotdeauna darul lui Michelozzo. El nu construia decît spaţii vaste, deschise. Aceste logii spaţioase erau semnul lui distinctiv.

Nimic nu va putea să şteargă vreodată din mintea mea imaginea arcadelor gotice ale castelului francez din nord, cu creneluri filigranate din piatră, care păreau să se înalţe sfidător spre împărăţia celui Atotputernic. Deşi ştiam că judecasem greşit această arhitectură şi intenţia cu care fusese creată – căci, înainte de a cădea sub stăpînirea lui Florian şi a Curţii Pocalului de Rubin, fusese, cu siguranţă, clădită din devotament de francezi şi germani. Cu toate acestea, nu îmi puteam scoate din minte imaginea ei dezgustătoare.

Străduindu-mă cu disperare să îmi reprim sentimentul de greaţă, m-am relaxat la vederea acestei construcţii florentine.

Călugărul cel voinic mă purta în braţele lui vînjoase, ocolind mănăstirea şi grădina şi aruncîndu-mi, din cînd în cînd, o privire plină de blîndeţe, în timp ce alţii, înveşmîntaţi în aceleaşi robe albe şi negre, se apropiau cu chipurile zîmbitoare, înconjurîndu-ne rapid. Nu-i mai puteam vedea pe îngerii mei.

Şi totuşi aceşti oameni din jurul meu erau mai apropiaţi de îngeri decît oricine altcineva din lume.

Mi-am dat seama imediat – datorită vizitelor pe care le mai făcusem în acest loc plin de spiritualitate – că nu urma să fiu dus la ospiciu, unde se împărţeau medicamente pentru bolnavii Florenţei, sau la refugiul pentru pelerini, care era veşnic plin de cei care veneau să dea de pomană şi să se roage; pe

mine mă duseseră în sus pe scări, pe culoarul unde se aflau chiliile călugărilor.

Stăpînit de răul ce mă cuprinsese, imaginea frumuseţii mi-a pus un nod în gît: în capul scării, întinsă pe perete, se desfăşura fresca lui Fra Giovanni, *Buna-Vestire*.

Pictura mea, *Buna-Vestire!* Pictura mea preferată, care însemna pentru mine mai mult decît orice alt laitmotiv religios! Şi nu era vorba despre geniul impetuosului meu Filippo Lippi, nici vorbă! Era pur şi simplu pictura mea preferată şi dovada vie că nici un demon nu poate condamna un suflet la decădere forţîndu-l să bea sînge otrăvit!

„Şi sîngele Ursulei l-ai băut tot pentru că ai fost obligat? Îngrozitor gînd... Uită degetele ei moi, cînd a fost smulsă de lîngă tine, copil nebun! Uită buzele ei şi firicelul de sînge ce s-a scurs în gura ta deschisă!"

– Uitaţi-vă! am strigat arătînd cu mîna tremurîndă pictura.

– Da, avem atît de multe, mi-a răspuns zîmbind călugărul cel voinic.

Pictorul era, bineînţeles, Fra Giovanni. Cine nu şi-ar fi dat seama dintr-o singură privire? Oricum, eu ştiam deja acest lucru. Iar Fra Giovanni – daţi-mi voie să vă reamintesc încă o dată că este unul şi acelaşi cu Fra Angelico – zugrăvise îngerul şi Fecioara în tonuri sobre, plăcute, pline de tandreţe şi simplitate, creînd o pictură copleşită de umilinţă şi fără nici un fel de ornamente deşarte. Era în deplină concordanţă cu locul unde era expusă, între arcadele joase şi rotunjite ale mănăstirii.

În timp ce călugărul cel voinic mă purta de-a lungul coridorului spaţios, auster şi atît de curat, încît avea o frumuseţe fără seamăn pentru mine, am încercat să îmi exprim gîndurile inspirate de imaginea îngerului pe care o purtam în suflet.

Doream să le împărtăşesc lui Ramiel şi lui Setheus, dacă aceştia mai erau alături de mine, gîndul că aripile îngerului

Gavriil erau doar niște umbre simple de culoare, iar veșmîntul lui se desfășura în falduri simetrice. Puteam să înțeleg toate acestea, așa cum putusem să percep măreția lor, dar vorbeam iar fără noimă.

– Unde sînteți? Halourile plutesc deasupra capetelor voastre! Le-am văzut cu ochii mei. Le-am văzut și pe stradă, și în tablouri. Dar în pictura lui Fra Giovanni, haloul este plat și înconjoară chipul celui care-l poartă, este ca un disc auriu și rigid aflat chiar în centrul picturii.

Călugării au rîs de mine.

– Cu cine vorbești, *signore* Vittorio di Rinari?

– Taci, copile! mi-a spus călugărul cel masiv cu o voce gravă.

– Acum te afli în grija noastră. Trebuie să păstrezi liniștea. Vezi tu, acolo este biblioteca, iar călugării studiază.

Erau mîndri de menirea lor, nu-i așa? Chiar și în incursiunea noastră, cînd eu aș fi putut vărsa în orice clipă pe podeaua imaculată, călugărul s-a oprit pentru a mă lăsa să privesc prin ușa întredeschisă în camera lungă plină de cărți și de călugări care lucrau. Tot ceea ce am văzut eu a fost tavanul boltit pictat de Michelozzo, care nu se ridica înalt și distant, ci părea a se apleca protector peste creștetele călugărilor, lăsînd aerul și lumina să plutească deasupra lor.

Mi se părea că am viziuni. Vedeam chipuri ce se multiplicau, deși ar fi trebuit să fie unul singur. În amețeala confuză ce pusese stăpînire pe mine, vedeam numai aripi de înger și chipuri care mă priveau prin vălul transparent al misterelor supranaturale.

– Vedeți?

Doar atît mai puteam rosti. Trebuia să pătrund în biblioteca aceea, să găsesc textele care vorbeau despre demoni. Nu renunțasem! Nici pomeneală! Nu mai eram nebunul care se

bîlbîia! Aveam de partea mea îngerii Domnului! Trebuia să intru cu Ramiel şi Setheus acolo şi să le arăt textele.

„Ştim, Vittorio, şterge-ţi aceste imagini din suflet, căci le vedem şi noi."

– Unde sînteţi?

– Linişte! m-au admonestat călugării.

– Mă veţi ajuta să mă întorc şi să-i omor?

– Vorbeşti aiurea!

Cosimo era patronul bibliotecii. Cînd murise bătrînul Niccolo de Niccoli, un minunat colecţionar de cărţi cu care discutasem de nenumărate ori la librăria lui Vaspasiano, toate volumele religioase ale acestuia, şi poate chiar mai mult de atît, au fost donate de Cosimo mănăstirii.

Le puteam găsi acolo, în biblioteca aceea, şi nu îmi rămînea decît să găsesc în volumele Sfîntului Augustin sau ale lui Toma d'Aquino dovezi despre demonii cu care mă confruntasem.

Nu eram nebun şi nici nu renunţasem! Nu mai eram idiotul neînţeles. Ar fi fost minunat dacă soarele ce pătrundea prin micuţele ferestre ale acestui loc atît de aerisit nu mi-ar mai fi rănit privirea şi nu mi-ar mai fi ars pielea.

– Linişte! a spus iar călugărul cel masiv, zîmbindu-mi. Parcă ai fi un copil. Tu nu auzi ce-ţi spun? Biblioteca e plină. Azi e deschisă pentru public. Toată lumea este ocupată.

S-a îndepărtat apoi cîţiva paşi de bibliotecă pentru a mă duce într-o chilie.

– Haide, uşurel..., mi s-a adresat el de parcă eram un copil mic.

– Mai ai doar cîţiva paşi pînă la chilia stareţului. Cine crezi că se află acolo chiar în această clipă? Arhiepiscopul...

– Antonino, am murmurat eu.

– Chiar aşa. A fost cîndva Antonino al nostru. Acum se află aici şi te las pe tine să ghiceşti de ce.

Eram prea ameţit pentru a mai putea răspunde. Ceilalţi călugări m-au înconjurat. M-au şters cu nişte cîrpe reci şi mi-au netezit părul.

Era o chilie spaţioasă şi curată. Numai de-aş fi scăpat de lumina soarelui! Oare ce-mi făcuseră demonii? Eram şi eu demon pe jumătate? Să îndrăznesc să cer o oglindă?

Întins pe un pat moale, în acest loc curat şi călduros, mi-am pierdut controlul asupra membrelor. Mi s-a făcut rău încă o dată. Călugării mi-au adus imediat un lighean de argint. Lumina soarelui se răsfrîngea sclipitoare într-o frescă, dar nu puteam suporta să privesc figurile strălucitoare, care îmi răneau ochii. Chilia părea a fi plină de siluete. Oare erau îngeri? Vedeam nişte fiinţe transparente, care pluteau şi se foiau în jur, dar nu puteam să desluşesc nimic clar. Doar fresca de pe perete părea a fi reală, tangibilă.

– Oare ochii mei sînt afectaţi pentru totdeauna?

Mi s-a părut apoi că văd o figură angelică în uşa chiliei, dar nu era nici Setheus, nici Ramiel. Ce fel de aripi avea? Erau aripi de demon? M-am ridicat cuprins de groază, dar dispăruse. Am auzit foşnete şi şoapte. „Noi ştim."

– Unde sînt îngerii mei? am întrebat.

Am strigat numele tatălui meu şi al tatălui său, precum şi numele tuturor celor din neamul di Rinari de care îmi mai aduceam aminte.

– Şşt! Cosimo ştie că eşti aici. Aceasta este o zi îngrozitoare. Ne amintim de tatăl tău. Lasă-ne să-ţi scoatem hainele astea murdare!

Simţeam că plutesc. Camera se estompa în depărtare.

Îmi era somn şi parcă o întrezăream ca prin vis pe Ursula, salvatoarea mea. Alerga înspre pajiştea înflorită. Dar cine o urmărea, îndepărtînd-o de florile ce se legănau în bătaia vîntului?

Irişi purpurii o înconjurau, striviţi la picioarele ei. Iar ea s-a întors. Nu, Ursula! Nu te întoarce! Nu vezi lucirea sabiei?

M-am trezit într-o baie caldă. Oare mă aflam în vasul în care se botezau demonii cei blestemaţi? Nici vorbă. Am întrezărit întîi siluetele monahale în jurul meu, apoi călugării în carne şi oase m-au înconjurat, îngenunchind pe dalele de piatră, cu mînecile lor largi suflecate, ca să mă poată spăla în apa călduţă, ce împrăştia un iz dulce.

– Cum a putut Francesco Sforza să facă una ca asta! îşi şopteau ei în latină.

– Să intre astfel în Milano şi să ia în stăpînire ducatul! De parcă bietul Cosimo n-ar fi avut destule probleme şi fără grozăviile lui Sforza!

– A cucerit Milano? am întrebat.

– Ce spui? Sigur că da, băiete, a încălcat pactul de pace. Familia ta a fost măcelărită de aceşti nelegiuiţi! Să nu crezi însă că nu vor fi pedepsiţi. Aceşti nenorociţi de veneţieni nu pot merge liberi prin ţară să îşi săvîrşească jafurile.

– Trebuie să îi spuneţi lui Cosimo că nu fost ei cei care mi-au ucis familia! Nu erau fiinţe omeneşti!

– Taci, copile!

Mîinile lor neprihănite mă spălau pe umeri, în timp ce stăteam rezemat de metalul încălzit al căzii.

– Cei din familia di Raniari au fost mereu loiali, mi-a spus unul dintre călugări. Fratele tău urma să vină să studieze cu noi, blîndul tău frate, Matteo!

Atunci am lăsat să-mi scape un urlet înfricoşător. O mînă blîndă mi-a atins buzele pentru a mă linişti.

– Sforza îi va pedepsi chiar el. Va curăţa ţinutul de nelegiuiţi.

Eu plîngeam fără încetare. Nimeni nu mă putea înţelege. Nu voiau să mă asculte. Călugării m-au ridicat în picioare.

Eram îmbrăcat într-un halat moale de pînză. Parcă eram pregătit de execuţie, m-am gîndit eu. Dar trecuseră vremurile de primejdie.

– Nu sînt nebun! le-am spus calm.

– Nicidecum! Dar suferi amarnic!

– Mă înţelegi?

– Eşti tare obosit!

– Patul acesta moale a fost adus special pentru tine. Taci, nu mai vorbi aiureli!

– Demonii mi-au ucis familia! Nu erau soldaţi.

– Ştiu, băiete. Războiul e ceva îngrozitor. E lucrarea Diavolului.

Dar nu e vorba de nici un război! De ce nu vreţi să mă ascultaţi?

„Taci, sînt eu, Ramiel! Nu ţi-am spus să dormi? De ce nu ne asculţi? Am auzit tot ce ai gîndit şi tot ce ai spus."

Zăceam întins pe burtă în patul meu. Călugării îmi pieptănau şi îmi uscau părul, care îmi crescuse mult. Eram neîngrijit, ca un mic boiernaş de ţară. Era, în schimb, o mare uşurare să fiu îmbăiat şi să fiu iar curat, ca un domn adevărat.

– Lumina vine de la lumînări? A apus soarele?

– Da, ai dormit pînă acum.

– S-ar putea să îmi aduceţi mai multe lumînări?

– Îţi voi aduce negreşit.

Stăteam cufundat în întuneric. Clipeam şi încercam să îmi amintesc o rugăciune.

Dintr-o dată au apărut multe luminiţe în cadrul uşii, vreo şase-şapte, care aveau toate aceeaşi formă perfectă. Pîlpîiau pe măsură ce călugărul se îndrepta spre mine. L-am văzut clar cînd a îngenuncheat şi a aşezat sfeşnicul lîngă patul meu.

Era înalt şi firav şi se mlădia ca o salcie în straiele sale preoţeşti. Avea mîinile atît de curate!

– Te afli într-o chilie specială! Cosimo m-a trimis să îţi înmormîntez morţii.

– Slăvit fie Domnul!

Acum puteam vorbi!

– Ei încă mai discută despre asta, dar e tîrziu. Cosimo e îngrijorat. Va petrece noaptea aici. Întreg oraşul e plin de agitatori veneţieni care stîrnesc populaţia împotriva lui Cosimo.

– Şşt! se auzi un călugăr care apăruse pe nesimţite.

S-a aplecat spre mine şi mi-a mai aranjat o pernă sub cap.

Ce binecuvîntare! M-am gîndit la toţi acei bieţi blestemaţi încuiaţi în colivia demonilor.

– Ce orori! E noapte, iar ei aşteaptă să se înfăptuiască îngrozitoarea comuniune!

– Despre cine vorbeşti, copile? Ce comuniune?

Am început iar să zăresc siluete, care mă ameninţau din umbră. Dar au dispărut imediat. Simţeam că-mi vine să vărs. Am căutat din priviri ligheanul. Călugării mi-au îndepărtat părul ce-mi cădea pe faţă. Oare au văzut sîngele la lumina luminărilor? Şuvoiul de sînge care mi se scurgea de pe buze? Mirosea a putreziciune.

– Cine poate supravieţui unor otrăvuri atît de puternice? a şoptit un călugăr în latină. Oare e bine să-i curăţăm organismul?

– Îl veţi speria! Nu mai vorbiţi! Nici nu are febră...

– Vă înşelaţi dacă credeţi că aţi reuşit să mă înnebuniţi! am strigat eu, adresîndu-mă lui Florian, lui Godric şi întregii cete de nelegiuiţi.

Călugării s-au uitat la mine uimiţi, dar eu rîdeam.

– Vorbeam cu cei care au vrut să-mi facă rău, am explicat eu.

Fiecare cuvînt pe care-l rosteam suna altfel, de parcă aş fi vorbit altă limbă.

Călugărul cel slab cu mîinile curate a îngenuncheat lîngă mine şi m-a mîngîiat pe frunte.

– Cu sora ta cea frumoasă, cea care urma să se căsătorească, ce s-a...

– Bartola! Să se căsătorească? Eu nu știam! A ajuns fecioară la Dumnezeu. Viermii lucrează în întuneric. Demonii dansează în vîrful dealului, iar orășenii închid ochii la grozăvia din jur.

– Care orășeni?

– Iar aiurezi, fiule, mi-a spus un călugăr care ședea lîngă lumînări.

Arăta altfel decît ceilalți și îl distingeam bine, deși se afla în spatele luminii. Avea umerii rotunjiți, un nas încovoiat și sprîncene groase.

– Nu mai vorbi nebunii, copile.

Aș fi vrut să protestez, dar am văzut dintr-o dată o aripă moale, ale cărei pene erau tivite cu aur, pogorîndu-se asupra mea și acoperindu-mă. Moliciunea penelor mă gîdila plăcut. Ramiel mi-a vorbit:

„Ce trebuie să facem ca să taci din gură? Filippo are nevoie de noi în acest moment; lasă-ne un strop de liniște să avem grijă de Filippo, căci sîntem îngerii lui păzitori. Nu-mi mai răspunde, doar ascultă-mă!"

Aripa aceea îndepărtase toate viziunile și toată suferința.

În jur nu mai exista decît un întuneric deplin și cuprinzător. Lumînările se aflau undeva în spatele meu, situate la înălțime.

M-am trezit și m-am ridicat în capul oaselor. Capul mi se limpezise. O lumină blîndă tremura plăcut, umplîndu-mi chilia. Prin fereastra înaltă se vedea luna. Sclipirea ei se revărsa asupra frescei de pe perete, pictată, bineînțeles, de Fra Giovanni.

Ochii mei o puteau desluși cu o claritate uimitoare. Oare era din cauza sîngelui demonic din mine?

Dintr-o dată mi-a venit o idee ciudată. Conştiinţa îmi răsuna cu claritatea unui clopoţel de aur. Eu nu aveam îngeri păzitori! Îngerii mei mă părăsiseră! Se îndepărtaseră de mine pentru că aveam un suflet damnat!

Nu aveam îngeri. Îi văzusem pe-ai lui Filippo din cauza puterii pe care mi-o dăduseră demonii şi a faptului că amîndoi se certau atît de mult. De-aceea îi văzusem! Mi-au venit în gînd cîteva cuvinte. Să fi fost ale lui Toma d'Aquino sau ale lui Augustin? Citisem atîtea lucrări ale amîndurora, pentru a învăţa latina, iar digresiunile lor fără sfîrşit mă încîntaseră de atîtea ori. Demonii sînt plini de pasiune, îngerii nu.

Şi totuşi aceşti doi îngeri erau foarte temperamentali. De aceea îmi îndepărtaseră vălul care-mi întunecase mintea. Am împins păturile şi mi-am pus picioarele goale pe podeaua de piatră. Era răcoare şi plăcut, deoarece camera fusese luminată de soare toată ziua şi încă mai păstra căldura. Podeaua era curată şi lustruită; nimic nu o întina.

Şedeam în faţa picturii de pe perete. Nu eram deloc ameţit, nu mi-era rău şi nici nu simţeam că mă prăbuşesc. Eram din nou în apele mele. Ce suflet neprihănit şi liniştit trebuie să fi fost cel al lui Fra Giovanni. Toate chipurile lui erau lipsite de răutate. Desluşeam chipul lui Iisus în faţa unui munte, încununat de un nimb auriu, cu braţele înroşite, purtînd crucea. Alături de el se aflau îngeri păzitori. Unul dintre ei purta o pîine pentru el, iar celălalt, al cărui chip era ascuns din cauza uşii tăiate în perete, şi ale cărui aripi abia se vedeau, purta vin şi carne.

Deasupra, pe munte, se afla tot Iisus. Era o pictură ce înfăţişa alte evenimente, iar sus, Hristos stătea în mantia Lui moale cu nenumărate falduri, dar era agitat, pe cît de agitat îl putuse înfăţişa Fra Giovanni, şi Îşi ridicase mîna stîngă cu mînie.

Silueta care se îndepărta de el era Diavolul. Era o creatură oribilă cu aripi palmate, asemănătoare celor pe care crezusem că le zăresc mai devreme, cu picioare la fel de îngrozitoare. Pe labele de la picioare avea nişte gheare îngrozitoare. Cu chipul zbîrcit, într-o mantie gri şi murdară, fugea din faţa lui Hristos, care se înălţa ferm în mijlocul deşertului, refuzînd să se lase tentat; numai după această confruntare apăruseră îngerii păzitori, iar Hristos îi luase locul cu mîinile împreunate.

Mi-am ţinut respiraţia cînd am văzut imaginea aceasta a demonului. Apoi, un sentiment de uşurare m-a străbătut, făcîndu-mă să mă înfior din cap pînă în picioare. Eu îi îndepărtasem pe demoni, refuzasem darul nemuririi lor. Chiar şi în faţa supliciului, avusesem tăria de a refuza!

Iar simţeam nevoia să vărs. Durerea m-a cuprins dintr-o dată, de parcă mă lovise cineva în stomac. M-am întors. Ligheanul se afla acolo, curat şi lustruit, aşezat cuminte pe podea. Am căzut în genunchi şi am vărsat iar murdăria pe care o băusem. Nu aveam chiar nici un strop de apă?

M-am uitat în jur. Am observat o carafă şi o cupă. Aceasta era plină, aşa că am vărsat puţină apă atunci cînd am ridicat-o la buze. Apa avea un gust rînced şi îngrozitor, aşa că am aruncat cupa pe podea.

– M-aţi otrăvit! Nu-mi mai sînt pe plac lucrurile naturale, monştrilor! Dar nu veţi cîştiga!

Cu mîinile tremurînde, am ridicat cupa, am umplut-o încă o dată, şi am încercat iar să beau, dar avea un gust nefiresc. Cu ce l-aş fi putut compara? Nu era dezgustător, cum trebuie să fie urina; era ca o apă plină de minerale şi de metal, care îţi lasă calcar în gît şi te îneacă. Avea un gust rău!

Am lăsat-o deoparte. Prea bine! Era momentul să mă apuc de studiat. Era timpul să iau lumînările, ceea ce am şi făcut, şi să ies din chilie. Coridorul era gol şi scăldat în lumina palidă

care pătrundea pe ferestrele micuțe săpate în zid deasupra chiliilor joase. M-am întors spre dreapta și m-am apropiat de ușile bibliotecii. Erau descuiate.

Am intrat cu sfeșnicul. Încă o dată, imaginea plină de pace pictată de Michelozzo m-a umplut de căldură și de credință. Două rînduri de arcade și de coloane ionice se înșiruiau pînă în mijlocul camerei, mărginind un culoar larg spre ușă, iar de-o parte și de alta se aflau mese de studiu. Lipite de pereți erau rafturi pline de codici și de pergamente. Am mers pe dalele de piatră dispuse în zigzag, ridicînd lumînarea mai sus, astfel încît lumina să umple bolta tavanului. Eram atît de fericit să mă aflu singur acolo!

Ferestrele de pe fiecare parte lăsau să intre înăuntru o lumină palidă printre rafturile înghesuite. Tavanul înalt avea un aspect divin și liniștitor. Cu cît curaj reușise el să transforme o bibliotecă într-o biserică.

Cum aș fi putut eu să știu, nefiind decît un copil, că acest stil avea să fie imitat în toată Italia pe care o iubeam atît de mult. Erau atîtea lucruri minunate pe vremea aceea care încîntau ochii celor vii și care aveau să fie eterne.

Dar eu? Ce sînt eu? Eu sînt viu sau merg alături de cei morți, veșnic încremenit în timp?

Am rămas nemișcat, cu lumînările în mînă. Ochii mei erau încîntați de splendoarea scăldată în lumina lunii. Aș fi rămas acolo pentru totdeauna, pierdut în visare, atît de apropiat de cele spirituale, atît de departe cu gîndul de nenorocitul oraș înlănțuit pe muntele său, alături de castelul din apropiere, care probabil că în acest moment era înconjurat de lumina sa înspăimîntătoare.

Puteam oare să îmi dau seama în ce fel erau rînduite aceste cărți, care erau niște adevărate comori? Cel care ordonase cărțile în această bibliotecă, cel care întocmise cataloagele de-aici,

învățăcelul de odinioară era acum papa tuturor creștinilor, Nicola al V-lea. M-am deplasat de-a lungul rafturilor de pe dreapta, ținîndu-mi lumînările. Oare erau în ordine alfabetică? M-am gîndit la Aquino pentru că îl cunoșteam mai bine, dar l-am găsit în schimb pe Augustin, care îmi plăcuse dintotdeauna prin stilul său colorat și excentric, precum și prin modul său dramatic de a scrie.

„Tu ai scris mai mult despre demoni, tu ești cel mai potrivit!", m-am gîndit.

Cetatea lui Dumnezeu! Am văzut volumul acesta, care se găsea acolo în nenumărate exemplare. Erau chiar douăzeci de manuscrise din această capodoperă, ca să nu mai vorbesc despre celelalte opere ale marelui sfînt, *Confesiunile* sale, care mă ținuseră cu sufletul la gură, ca și o piesă de teatru romană și atîtea altele. Unele dintre aceste cărți erau antice, făcute din pergamente acum deteriorate, altele erau legate în coperte extravagante, iar altele erau simple și aproape noi.

Plin de admirație și respect, aveam să aleg cel mai solid dintre aceste tomuri, deși un astfel de volum putea conține erori. Dumnezeu știe cît de tare se străduiau călugării să nu facă greșeli! Știam exact ce volum doresc. Cunoșteam cartea despre demoni, deoarece cîndva o găsisem foarte amuzantă și fascinantă și, evident, nerealistă. Ce nesăbuit fusesem!

Am apucat cartea imensă și grea, volumul 9, am luat-o la subraț, m-am dus la primul pupitru și am pus cu atenție sfeșnicul în fața mea, de unde îmi putea lumina paginile fără a arunca umbre din cauza degetelor mele; abia apoi am deschis cartea.

– Totul se află aici! am șoptit eu. Spune-mi, Augustin, în ce fel îi pot convinge pe Ramiel și Setheus să mă ajute sau cum îi pot convinge pe florentinii moderni, cărora nu le pasă decît de războaiele cu mercenarii Veneției din nord. Ajută-mă, Sfinte! Îți voi povesti ție totul.

Capitolul 10, volumul 9. Ştiam...
Augustin îl cita pe Plotin sau îl explica cititorilor:

> ... faptul că omul este muritor se datorează milosteniei lui Dumnezeu, care nu ne-a lăsat să ne chinuim pe vecie în durerile acestei vieţi. Răutatea demonilor nu a fost considerată demnă de această milostenie, iar în condiţia lor nenorocită de suflete tulburate de pasiuni, lor nu li s-a încredinţat un corp muritor, ca şi omului, ci unul etern.

– Într-adevăr! Asta mi-a oferit Florian! S-a lăudat că ei nu îmbătrînesc şi nu decad, nu se îmbolnăvesc niciodată. Aş fi putut trăi cu ei pentru totdeauna! Erau reprezentanţii răului, iar dovada se află în această carte, pe care le-o pot arăta călugărilor.

Am citit mai departe, răsfoind pentru a găsi pasajele care mi-ar da dreptate. Aşa am ajuns la capitolul 11:

> Apuleius spune că sufletele oamenilor sînt nişte demoni. Atunci cînd părăsesc corpul uman, devin lari dacă au fost buni, iar dacă au fost răi devin lemuri sau larve.

– Da, lemuri. Cunosc acest cuvînt. Lemuri sau larve. Ursula mi-a spus că şi ea a fost la fel de tînără ca şi mine. Toţi au fost oameni, iar acum sînt lemuri.

> După Apuleius, larvele sînt demoni răi care au fost cîndva oameni.

Eram copleşit de emoţie. Aveam nevoie de un pergament şi de o pană. Trebuia să marchez acest pasaj. Trebuia să marchez ce descoperisem. Următorul pas era să îi conving pe Ramiel şi pe Setheus că se implicaseră în cea mai mare...

Gîndurile mele s-au oprit brusc aici.

Cineva intrase în bibliotecă în spatele meu. Auzisem paşii grei, dar stinşi, apoi în spatele meu s-a întins o umbră mare, de

parcă ar fi fost acoperite toate razele subțiri ale lunii ce pătrundeau prin fereastra de sus. M-am răsucit încet și m-am uitat peste umăr.

– De ce ai ales stînga? m-a întrebat personajul.

S-a ridicat în fața mea, imens și înaripat, uitîndu-se în jos spre mine, cu chipul luminat de pîlpîirea lumînărilor, cu sprîncenele ridicate blînd, dar într-o expresie plină de severitate. Avea părul auriu și ciufulit al îngerilor pictați de Fra Filippo, cu buclele neorînduite sub coiful roșu de luptă, iar aripile sale erau învelite în aur.

Era îmbrăcat în armură. Pieptarul era împodobit, iar umerii erau acoperiți de apărătoare imense. În jurul taliei avea legată o eșarfă de mătase albastră. Avea sabia în teacă, iar în mînă purta scutul, pe care era pictată o cruce roșie. Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

– Am nevoie de tine! am strigat.

M-am ridicat în picioare dărîmînd banca. M-am întins s-o apuc, să nu cadă pe podea.

– Ai nevoie de mine! mi-a zis el mîniat. Ai nevoie de mine, tu care i-ai îndepărtat pe Ramiel și pe Setheus de Fra Filippo Lippi. Ai nevoie de mine? Dar știi tu cine sînt?

Avea o voce minunată, gravă, catifelată, violentă și răsunătoare.

– Văd că ai o sabie, i-am răspuns.

– Și pentru ce crezi că este?

– Ca să-i omori pe toți! Ca să mergi cu mine ziua, la castelul lor! Știi despre cine vorbesc?

A dat afirmativ din cap.

– Știu ce ai visat și ce ai bălmăjit întruna, știu și ce au aflat Ramiel și Setheus din cugetările minții tale febrile. Bineînțeles că știu. Spui că ai nevoie de mine, iar în tot acest timp, Fra

Filippo Lippi zace în pat alături de o tîrfă care îi satisface toate poftele trupului său tulburat.

– Ce vorbe sînt astea pe buzele unui înger?

– Nu mă batjocori, căci îţi va părea rău!

Aripile sale s-au ridicat şi apoi au căzut la loc, ca într-un oftat sau într-o manifestare de dezaprobare.

– N-ai decît să-mi faci ce vrei, dar vino cu mine în munţi să-i omorîm.

Ochii mei se desfătau avizi cu frumuseţea sa sclipitoare, cu mantia de mătase roşie prinsă de tunica ce se zărea deasupra armurii, cu frumuseţea chipului său.

– De ce nu mergi singur?

– Crezi că pot? l-am întrebat.

Chipul lui era calm. Şi-a încreţit uşor buzele într-o expresie îmbufnată şi îngîndurată. Avea maxilarele şi gîtul puternice, era mult mai voinic decît Setheus şi Ramiel, care păreau a fi mai tineri. Cel din faţa mea îmi părea a fi fratele lor mai mare.

– Sper că nu eşti Îngerul Căzut, nu-i aşa?

– Cum îndrăzneşti? a şoptit el, trezindu-se din toropeală.

S-a încruntat mînios spre mine.

– Atunci tu eşti Mastema. Ţi-au rostit numele. Tu trebuie să fii.

A dat din cap şi a pufnit:

– Sigur că mi-au rostit numele.

– Ce înseamnă asta? Că te pot chema, că am puterea de a-ţi spune ce să faci?

M-am întors şi am luat cartea Sfîntului Augustin.

– Pune cartea jos! mi-a ordonat el nerăbdător, dar calm. În faţa ta se află un înger, copile! Te uiţi la mine atunci cînd îţi vorbesc!

– Vorbeşti ca Florian, demonul din castelul îndepărtat. Ai acelaşi mod impunător de a vorbi, aceleaşi modulaţii ale vocii. Ce vrei de la mine? De ce ai venit?

Era tăcut, de parcă nu mi-ar fi putut da un răspuns. Apoi mi-a adresat o întrebare:

– Tu de ce crezi că am venit?

– Pentru că m-am rugat?

– Da, mi-a răspuns el cu răceală. Şi pentru că ei au venit la mine în numele tău.

Ochii mei s-au deschis larg şi am simţit lumina. Dar de data aceasta nu îmi făcea rău. Un amalgam de zgomote plăcute mi-au invadat auzul. De-o parte şi de alta a îngerului au apărut Ramiel şi Setheus, cu chipurile lor blînde îndreptate spre mine. Mastema s-a încruntat şi s-a uitat spre mine.

– Fra Filippo Lippi e beat. Cînd se va trezi, se va îmbăta din nou pînă cînd durerea ce-l încearcă va dispărea.

– Toţi cei care chinuie un artist atît de mare sînt nebuni, am spus. Dar ştiţi prea bine care sînt gîndurile mele în această privinţă.

– Sînt aceleaşi cu gîndurile tuturor femeilor din Florenţa şi gîndurile tuturor celor care plătesc pentru picturile lui; dar acum toţi aceştia se gîndesc la război, a spus Mastema.

– Aşa este, i-a răspuns Ramiel aruncîndu-i o privire rugătoare.

Cei doi erau de aceeaşi înălţime, dar Mastema nu s-a întors spre el, iar Ramiel a păşit înainte, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenţia.

– Dacă n-ar fi toţi atît de prinşi cu războiul...

– Războiul e în firea lor. Te-am mai întrebat o dată, Vittorio di Raniari. Ştii cine sînt?

Eram profund impresionat, dar nu de întrebarea pe care mi-o adresase, ci de faptul că cei trei se aflau împreună, eu mă aflam lîngă ei, iar lumea întreagă părea să doarmă în jurul nostru.

De ce nu coborîse nici un călugăr să vadă cine şopteşte în bibliotecă? De ce nu venise paznicul de noapte să vadă de ce era lumină pe culoar şi ce se întîmplase cu băiatul cel nebun?

Oare chiar eram nebun?

Am avut dintr-o dată senzaţia ridicolă că, dacă reuşeam să-i răspund corect lui Mastema, însemna că nu eram nebun. Gîndul acesta l-a făcut să rîdă, nu cu răutate, dar nici cu blîndeţe. Setheus se uita la mine plin de compasiune. Ramiel nu scotea nici un cuvînt, doar se uita la Mastema.

– Tu eşti îngerul căruia Domnul i-a dat voie să poarte sabie. Eşti îngerul care l-a omorît pe primul născut în Egipt. Eşti îngerul răzbunării.

A dat din cap afirmativ, dar mai mult m-a aprobat din ochi, pe care i-a închis şi apoi i-a redeschis.

Setheus s-a apropiat de el, şoptindu-i la ureche:

– Ajută-l, Mastema. Lasă-ne pe noi să-l ajutăm. Lui Filippo nu-i sîntem de nici un folos acum.

– De ce? l-a întrebat Mastema pe îngerul de lîngă el.

Apoi s-a întors spre mine.

– Dumnezeu nu mi-a dat ordin să-i pedepsesc pe demonii aştia ai tăi. Nu mi-a zis niciodată: „Mastema, omoară vampirii, lemurii, larvele, pe toţi cei care beau sînge de om". Nu mi-a zis niciodată Dumnezeu să ridic sabia pentru a curăţa lumea de aceşti demoni.

– Te implor. Eu, un muritor de rînd, te implor. Omoară-i! Distruge-le cuibul cu sabia ta!

– Nu pot face aşa ceva.

– Ba poţi, Mastema, i-a strigat Setheus.

– Dacă spune că nu poate, atunci nu poate, a insistat Ramiel. De ce nu-l asculţi?

– Pentru că ştiu că poate fi înduplecat. Ştiu asta! Tot aşa cum şi Dumnezeu poate fi înduplecat!

Setheus a păşit cu îndrăzneală în faţa lui Mastema.

– Ia cartea, Vittorio, mi-a spus el.

Cînd a păşit înainte, paginile mari de pergament au început să tremure. Mi-a întins cartea şi mi-a arătat cu degetul său palid un pasaj, abia atingînd scrisul negru şi mărunt.

Am citit cu voce tare:

> Aşadar, Dumnezeu care a înfăptuit toate minunile ce se pot vedea în Ceruri şi pe Pămînt, nu refuză a face miracole vizibile în Ceruri şi pe Pămînt prin care îndreaptă sufletul, pînă atunci preocupat de lucrurile imediate, spre adorarea celor divine.

Degetul lui s-a mutat, iar eu l-am urmărit cu ochii şi am citit despre Dumnezeu:

> Pentru El, nu este nici o diferenţă între momentele în care ne vede cînd sîntem pe cale să ne rugăm şi momentele cînd ne ascultă rugăciunile, căci şi atunci cînd îngerii ne ascultă, El ne ascultă prin ei.

M-am oprit cu ochii plini de lacrimi. Mi-a luat cartea din mîini, pentru a o proteja de lacrimile mele. Un zgomot ne-a ajuns dintr-o dată la urechi. Veniseră călugării. I-am auzit şoptind pe coridor, apoi uşa s-a dat de perete şi au intrat în bibliotecă.

Plîngeam, iar cînd mi-am ridicat privirile, i-am văzut uitîndu-se fix la mine. Erau doi călugări pe care nu-i cunoşteam, de care nu-mi aminteam.

– Ce ai păţit, tinere? De ce stai aici singur şi plîngi?

– Lasă-ne să te ducem înapoi în pat. Îţi vom aduce mîncare.

– Nu poate mînca, zise primul. Tot îi mai este rău. Dar se poate odihni.

M-am întors. Cei trei îngeri străluceau în linişte, uitîndu-se la călugării care nu-i vedeau şi habar n-aveau de existenţa lor.

– Doamne, spune-mi te rog, am înnebunit? Au cîştigat demonii? M-au spurcat atît de tare cu sîngele şi cu otrăvurile lor,

încît am halucinaţii sau am darul pe care l-a avut şi Maria, iar îngerii pe care-i văd sînt adevăraţi?

– Hai să te ducem în pat! au spus călugării.

– Nu. Lăsaţi-l să mai stea. Lăsaţi-l să citească pentru a-şi linişti spiritul. E un băiat educat.

Astfel a grăit Mastema adresîndu-se călugărului care nici nu-l vedea, nici nu-l auzea. Atunci celălalt călugăr a spus:

– Mai bine îl lăsăm să stea aici. E un băiat educat. Poate să citească în linişte. Cosimo a spus că trebuie să îi oferim tot ce îşi doreşte.

– Plecaţi acum, a adăugat Setheus.

– Taci. Lasă-l pe Mastema să le vorbească, a replicat Ramiel.

Eram prea copleşit de tristeţe şi de bucurie totodată pentru a mai putea vorbi. Mi-am acoperit chipul, iar gîndurile mele s-au îndreptat spre biata Ursula, rămasă pe vecie la curtea demonilor. Mi-am adus aminte cum plînsese pentru mine.

– Cum e posibil? am şoptit.

– A fost şi ea om cîndva şi are inimă de om, mi-a răspuns Mastema.

Cei doi călugări se grăbeau să iasă. Îngerii au fost pentru o clipă străvezii ca lumina şi am văzut prin ei siluetele celor doi care închideau uşile. Mastema se uita la mine cu privirea sa puternică şi nemişcată.

– S-ar putea citi orice pe chipul tău, am zis.

– Aşa sînt toţi îngerii.

– Te rog, vino cu mine! Ajută-mă! Spune-mi ce să fac, aşa cum ai făcut cu călugării aceştia. Acesta e un lucru pe care-l poţi face, nu-i aşa?

Îngerul a dat afirmativ din cap.

– Dar mai mult de-atît nu putem face, să ştii, mi-a spus Setheus.

– Lasă-l pe Mastema să vorbească, l-a admonestat spuse Ramiel.

– Întoarce-te în Rai! a zis Setheus.

– Tăceţi amîndoi! Vittorio, eu nu îi pot omorî. Nu mi s-a cerut asta. Dar tu poţi face acest lucru cu sabia ta.

– Dar vei veni cu mine.

– Te duc acolo. Cînd răsare soarele, cînd ei dorm ascunşi sub lespezi. Dar trebuie să-i omori, să-i expui la lumină şi să-i eliberezi pe toţi acei prizonieri nenorociţi. Trebuie să înfrunţi oraşul sau să-i eliberezi pe toţi cei invalizi.

– Am înţeles.

– Putem să dăm lespezile la o parte de pe ascunzişul unde se odihnesc ei, nu-i aşa? a întrebat Setheus, ridicînd mîna spre a-l linişti pe Ramiel înainte ca acesta să apuce să spună ceva. Trebuie să-l ajutăm.

– Asta putem s-o facem. Tot aşa cum am putea opri o grindă ce stă să-l strivească pe Filippo. Putem face asta, dar nu-i putem omorî. Nici pe tine, Vittorio, nu te putem ajuta să mergi pînă la capăt, dacă se va întîmpla în vreun moment să-ţi pierzi curajul.

– Nu crezi că miracolul de a putea să vă văd mă va ajuta?

– Oare? m-a întrebat Mastema.

– Te referi la ea, nu-i aşa?

– Aşa crezi tu?

– Voi merge pînă la capăt, dar trebuie să-mi spui...

– Ce trebuie să-ţi spun?

– Sufletul ei va merge în iad?

– Nu-ţi pot spune asta, mi-a replicat Mastema.

– Trebuie!

– Eu nu trebuie să fac nimic altceva decît ceea ce am fost creat să fac. Eu nu stau să rezolv misterele la care a cugetat Augustin toată viaţa. Nu asta este treaba mea şi nici nu vreau să fac aşa ceva.

Mastema a ridicat cartea. Încă o dată, paginile s-au mişcat la dorinţa sa. Simţeam o adiere ce se răsfrîngea din ele. Îngerul a citit cu glas tare:

Veţi învăţa cîte ceva din textele pline de har ale Bibliei.

– Nu-mi citi aceste cuvinte care nu mă ajută. Poate să fie eliberată? Se mai poate salva sufletul ei? Mai are suflet? Este la fel de puternică pe cît sînteţi şi voi? Voi puteţi să cădeţi din Împărăţia Cerurilor? Poate Diavolul să îşi întoarcă din nou faţa spre Dumnezeu?

Mastema a lăsat cartea jos cu o mişcare atît de rapidă, încît abia am apucat să-l observ.

– Eşti pregătit pentru această luptă? m-a întrebat.

– Vor zăcea fără ajutor în lumina zilei. Chiar şi ea. Şi ea va fi la fel de neajutorată. Trebuie să deschizi lespezile ce-i acoperă. Ştii prea bine ce trebuie să faci.

Mastema a scuturat din cap. S-a întors şi le-a făcut semn să se dea la o parte din calea lui.

– Te rog! Te implor! Fă-o pentru el! Pe Filippo nu-l mai putem ajuta cîteva zile bune de-acum încolo, i-a strigat Ramiel.

– Nu ai de unde să ştii asta.

– Dar nu pot îngerii mei să-l păzească pe el? Eu nu am nici un înger?

Imediat ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama că încă două entităţi prinseseră contur chiar lîngă mine, de-o parte şi de alta, iar cînd mă uitam de la stînga la dreapta, îi vedeam, doar că erau foarte îndepărtaţi de mine şi nu desluşeam în ei flacăra aceea care-i însufleţea pe îngerii lui Filippo. Nu erau decît o prezenţă abia vizibilă, dar imposibil de negat.

M-am uitat îndelung cînd la unul, cînd la celălalt, dar nu i-aş fi putut descrie în nici un fel. Chipurile lor erau imobile şi răbdătoare şi tăceau. Erau înalţi şi aveau aripi, asta văzusem şi

eu, dar mai mult de-atît n-aş fi ştiut ce să spun. Nu le vedeam splendoarea, individualitatea sau spiritul, nu purtau ornamente şi păreau încremeniţi. Nu-i puteam asocia cu ceva drag mie.

– Ce se-ntîmplă? De ce nu-mi vorbesc? De ce se uită astfel la mine?

– Ei te cunosc.

– Eşti doritor de răzbunare şi eşti plin de patimă. Ei ştiu acest lucru. Au fost alături de tine mereu. Ţi-au măsurat durerea şi mînia.

– Dar demonii mi-au ucis familia! Ştiţi voi, oare, ce se va întîmpla cu sufletul meu?

– Bineînţeles că nu, mi-a răspuns Mastema. Am mai fi aici dacă am şti? Dacă ar fi stabilit dinainte, n-am mai avea ce căuta aici.

– Ei nu ştiu că aş fi preferat să mor decît să beau sîngele demonilor? Pentru a mă răzbuna nu ar fi trebuit să beau întîi ca să pot căpăta puteri egale cu ale lor şi apoi să-i distrug?

Îngerii mei s-au apropiat de mine.

– Unde eraţi atunci cînd am fost atît de aproape de moarte?

– Nu-i necăji! Nu ai crezut niciodată cu adevărat în ei. Pe noi ne-ai iubit de cînd ne-ai văzut imaginile, iar cînd ai băut sîngele demonilor, ai văzut ceva ce puteai iubi. Acesta este pericolul adevărat. Poţi omorî ceea ce iubeşti?

– Îi voi distruge pe toţi. Într-un fel sau altul, îi voi distruge. Jur pe sufletul meu!

M-am uitat spre îngerii mei palizi care nu păreau să mă judece deloc pentru cele spuse, apoi m-am uitat la ceilalţi care îmi ardeau privirea prin contrast cu umbrele din bibliotecă, cu nuanţele întunecate ale rafturilor şi cu cărţile înghesuite.

– Îi voi distruge pe toţi.

Am închis ochii. Mi-am imaginat-o pe ea, zăcînd neajutorată în lumina zilei şi m-am văzut pe mine aplecîndu-mă şi sărutîndu-i fruntea albă. Suspinele mele erau înăbuşite, iar corpul mi se scutura din cauza lor. Am dat din cap iar şi iar. Puteam să fac asta!

– La răsărit, călugării îţi vor da haine curate, un costum de catifea roşie, iar armele tale le vei primi proaspăt curăţate, la fel ca şi cizmele. Totul se va fi terminat pînă atunci. Nu încerca să mănînci. E prea devreme. Sîngele cel rău încă fierbe în tine. Pregăteşte-te şi te vom duce în nord, să împlineşti ceea ce trebuie să faci la lumina zilei.

11

Şi lumina luminează în întuneric, şi întunericul nu a cuprins-o.

EVANGHELIA DUPĂ IOAN, 1:5

Călugării se trezesc devreme, asta în cazul în care dorm vreodată cu adevărat. Mi-am deschis brusc ochii şi am văzut lumina dimineţii acoperind fresca. Voalul de întuneric dispăruse şi abia atunci mi-am dat seama cît de adînc dormisem.

Călugării umblau încoace şi-ncolo prin chilia mea. Îmi aduseseră tunica de catifea roşie, exact aşa cum spusese Mastema. Tocmai întindeau toate hainele. Aveam o pereche de pantaloni roşii de lînă, o cămaşă de mătase aurie, alta de mătase albă care se purta peste prima, apoi o cingătoare nouă şi groasă pentru tunică. Armele mele erau lustruite – aşa cum îmi spusese că vor fi –, sabia mea împodobită strălucea de parcă tatăl meu ar fi lustruit-o în joacă într-o seară liniştită în lumina focului. Pumnalele erau gata.

M-am dat jos din pat şi am îngenuncheat pentru a mă ruga. M-am închinat.

– Doamne, dă-mi tărie să-i trimit în mîinile tale pe cei care trăiesc din moartea altora, am şoptit în latină.

Unul dintre călugări a zîmbit şi m-a atins pe umăr. Oare Marea Tăcere nu se sfîrşise încă? Nu ştiam. Mi-a făcut semn spre masa pe care îmi puseseră mîncare – pîine şi lapte. Laptele avea spumă deasupra.

Am dat din cap şi i-am zîmbit la rîndul meu, apoi el şi însoţitorul său au făcut o plecăciune şi au părăsit încăperea. M-am tot răsucit uitîndu-mă în jur.

– Sînteţi toţi aici, ştiu bine.

Dar n-am mai zăbovit. Dacă ei nu mai veneau, înseamnă că îmi revenisem în simţiri şi că aceste lucruri nu erau adevărate, tot aşa cum gîndul că tatăl meu trăia era doar o iluzie. Pe masă, lîngă mîncare, sub sfeşnic, se aflau nişte documente proaspăt scrise şi semnate cu un scris înflorit.

Le-am citit în grabă. Erau chitanţele pentru toţi banii mei şi pentru bijuteriile mele, lucrurile pe care le purtasem în desagi. Toate aceste documente purtau sigiliul familiei Medici. Era acolo şi o pungă cu bani, pe care aveam s-o leg la brîu. Toate inelele mele erau acolo, curăţate şi lustruite. Rubinele şi briliantele erau sclipitoare, iar smaraldele aveau un luciu fără seamăn. Aurul strălucea cum nu mai strălucise de luni de zile, din cauza neglijenţei mele.

Mi-am pieptănat părul, iritat de lungimea la care ajunsese. Nu era timp să mai chem pe cineva care să mă tundă. Cel puţin era destul de lung încît să stea dat peste cap şi să nu-mi mai alunece pe frunte. Era un adevărat lux să fiu atît de curat.

M-am îmbrăcat repede. Cizmele îmi erau cam strîmte, fiindcă fuseseră uscate lîngă foc după ploaia prin care trecusem. Mi-am prins toate armele la cingătoare şi mi-am aşezat sabia cum se cuvine.

Tunica de catifea roşie era tivită pe margine cu fir de aur şi de argint, iar în faţă era decorată cu ornamente bogate înfăţişînd flori de crin, cel mai vechi simbol al Florenţei. O dată ce mi-am prins strîns cingătoarea, tunica nu-mi mai ajungea nici la jumătatea coapsei. Erau haine pentru cei care aveau picioare frumoase.

Veşmintele erau nepotrivite pentru luptă, dar ce luptă mă aştepta, de fapt? Un masacru. Mi-am pus mantia scurtă pe care mi-o dăduseră, strîngînd-o în cataramele de aur, deşi ştiam că îmi va fi cald în oraş. Avea un tiv moale din blană de veveriţă.

N-am dat atenţie acestor detalii. Mi-am legat punga cu bani şi mi-am pus toate inelele, pînă cînd mîinile mele s-au transformat ele însele în arme, din cauza greutăţii lor. Mi-am pus mănuşile cu căptuşeală moale de blană. Am găsit nişte mătănii din chihlimbar pe care nu le zărisem pînă acum. Aveau un crucifix de aur, pe care l-am sărutat şi l-am pus în buzunarul tunicii.

Mi-am dat seama că mă uitam fix spre podea şi că în jurul meu se aflau mai multe perechi de picioare desculţe. Mi-am ridicat încet privirea.

Îngerii se aflau alături de mine, îngerii mei păzitori, în mantii plutitoare de un albastru închis, care păreau a fi făcute dintr-un material mai uşor decît mătasea. Chipurile lor aveau culoarea fildeşului şi luceau slab, iar ochii îi aveau larg deschişi, de culoarea opalelor. Aveau părul închis la culoare sau părea a fi făcut numai din umbre.

Stăteau în picioare privindu-mă cu capetele apropiate. Păreau a-şi împărtăşi gînduri în tăcere. Mă copleşea această privelişte. Mi se părea atît de intim faptul că îi puteam vedea atît de bine, atît de aproape de mine, şi să ştiu că îmi fuseseră mereu alături. Cel puţin aşa mi se dăduse de înţeles. Erau ceva mai înalţi decît oamenii, ca şi ceilalţi îngeri pe care-i văzusem, dar nu aveau chipurile blînde pe care le văzusem la ceilalţi, ci mai degrabă o expresie senină şi buze mai mari, deşi de o formă desăvîrşită.

– Nici acum nu crezi în noi? m-a întrebat unul din ei în şoaptă.

– Nu-mi spuneţi cum vă cheamă?

Amîndoi au scuturat din cap în semn de negaţie.

– Mă iubiţi? i-am întrebat.

– Unde scrie că trebuie să te iubim? mi-a răspuns cel care nu mai vorbise pînă acum. Vocea lui nu avea un timbru special, era doar o şoaptă distinctă. E posibil ca amîndoi să fi avut aceeaşi voce.

– Tu ne iubeşti pe noi? m-a întrebat celălalt înger.

– De ce mă păziţi?

– Pentru că am fost trimişi să avem grijă de tine şi vom fi alături de tine pînă la moarte.

– Aşa, fără să mă iubiţi?

Au scuturat din nou din cap în semn de negaţie.

Lumina pătrundea uşor în cameră. M-am întors rapid să mă uit spre fereastră. Credeam că e lumina soarelui şi mă bucuram că soarele nu îmi mai făcea rău. Dar nu era aşa. Era Mastema, care apăruse în spatele meu ca un nor de aur, iar de-o parte şi de alta a lui se aflau cei doi îngeri ai mei care se certau mereu, cei care îmi susţinuseră cauza, Ramiel şi Setheus.

Camera sclipea şi vibra de sunete. Îngerii luceau minunat în robele lor albe cu albastru.

M-am uitat spre silueta cu coif a lui Mastema. S-a auzit un sunet muzical, de parcă un stol de păsări micuţe s-ar fi trezit şi s-ar fi lansat în aer de pe crengile lor scăldate de soare.

Probabil că am închis ochii. Mi-am pierdut echilibrul, iar aerul a devenit mai răcoros. Vederea mea era înceţoşată de praf. Am scuturat capul şi m-am uitat în jur. Ne aflam chiar în interiorul castelului.

Locul era umed şi foarte întunecos. Lumina se prelingea înăuntru prin crăpăturile unui pod mobil imens, care era ridicat şi blocat la locul său. De ambele părţi se întindeau pereţi rustici de piatră, pe care atîrnau cîrlige şi lanţuri ruginite, nefolosite de ani de zile. M-am întors şi am intrat în curtea

întunecoasă. Înălțimea zidurilor ce se ridicau spre cerul albastru mi-a tăiat răsuflarea.

Aceasta era una dintre curți, cea de la intrare, căci înaintea noastră se mai deslușeau niște porți imense, destul de înalte încît să poată intra cele mai mari caleşti imaginabile sau cine știe ce mașinărie de război.

Pământul era plin de gunoaie. La o mare înălțime se aflau ferestrele, rînduri peste rînduri de ferestre cu arcade duble, toate apărate de gratii.

– Am nevoie de tine acum, Mastema.

M-am închinat din nou. Am scos mătăniile și am sărutat crucifixul, uitîndu-mă pentru o clipă la trupul micuț al lui Hristos întins pe cruce. Ușile imense din fața mea s-au deschis. S-a auzit un scîrțîit prelung, apoi vaierul zăvoarele metalice, iar porțile au gemut din balamale, lăsînd la iveală o curte interioară însorită, de mari dimensiuni.

Zidurile printre care mergeam erau înalte de 9-10 metri. De-o parte și de alta se aflau uși, cu arcade înalte din piatră ornată. Acestea erau primele elemente mai îngrijite pe care le-am observat de cînd pătrunsesem în acest loc.

– Creaturile acestea nu ies și intră ca altele, mi-am zis.

M-am grăbit să ajung la curtea plină de soare. Aerul de munte era prea răcoros și umed în acest culoar de trecere.

Aici, stînd în picioare, puteam să văd ferestrele de care îmi amintisem, de care atîrnau materiale grele și felinare ce urmau să fie aprinse noaptea. Am văzut tapiseriile aruncate cu neglijență peste marginea ferestrelor, de parcă ploaia nu le putea afecta. Sus de tot, am văzut crenelurile și ornamentele fine de marmură albă.

Dar nici măcar aceasta nu era curtea cea mare pe care o știam eu. Zidurile erau prea rustice. Pietrele erau murdare și nimeni nu părea să mai fi trecut pe aici de ani de zile. Ici și colo

se întindeau bălți de apă. Ierburile țîșneau din crăpăturile zidurilor, ba se zăreau chiar și flori sălbatice pe care le-am privit cu tandrețe și m-am apropiat să le ating. M-am minunat că puteau crește acolo.

În fața noastră se aflau alte porți de lemn; acestea erau imense și ferecate cu lacăte de fier. Se înălțau spre arcada de marmură. S-au deschis, lăsîndu-ne să trecem de un alt zid.

Și ce grădină ne-a întîmpinat de partea cealaltă!

Pe măsură ce ne străduiam să ne continuăm drumul în întuneric, am văzut pîlcurile de portocali în față și am auzit țipătul păsărilor. M-am întrebat dacă nu erau cumva prinse aici, prizoniere, sau oare se puteau avînta pînă sus, în vîrf, pentru a evada?

Da, puteau cu siguranță. Era un spațiu destul de larg. Aici se afla fațada de marmură albă de care îmi aminteam eu, pînă sus, în vîrf.

În timp ce ne croiam drum spre grădină, cînd am pășit pe prima dală a potecii care trecea printre straturile de violete și trandafiri, am văzut păsările care zburau încoace și-ncolo, din turnurile maiestuoase care se ridicau atît de sus spre cer.

M-a copleșit parfumul florilor care plutea peste tot în aer. Crinii și irișii erau amestecați în straturi, iar portocalele erau coapte și aproape roșii la culoare. Lămîile erau tari și încă verzi. Plante agățătoare și lăstari de vie se cățărau pe pereți. Îngerii s-au strîns în jurul meu. Mi-am dat seama că pînă acum deschisesem drumul, eu luasem inițiative și mă oprisem acum, în grădină, iar ei mă așteptau în timp ce stăteam cu capul plecat.

– Ascult să văd dacă-i aud pe prizonieri. Dar n-aud nimic.

M-am uitat în sus la balcoanele luxos ornamentate și la ferestre, la arcadele gemene, la logiile lungi, cu filigranuri atît de deosebite de stilul construcțiilor noastre.

Am văzut stindarde ce fluturau, toate de un roșu-închis ca sîngele, de parcă ar fi fost pătate de atingerea morții. M-am uitat

în jos pentru prima dată şi am remarcat că şi hainele mele erau de un roşu-intens, sclipitor.

– Ca sîngele proaspăt, am şoptit.

– Ia-le pe toate pe rînd, mi-a zis Mastema. La prizonieri, poţi ajunge şi după apus, dar căutarea prăzii trebuie să o începi acum.

– Unde sînt? Îmi vei spune?

– Într-un gest profanator deliberat şi-au făcut culcuş sub biserică, urmînd ritualurile vechi ale semnţiei lor.

S-a auzit un zgomot puternic, asurzitor – îşi scosese sabia. A îndreptat-o înainte, cu capul întors, cu coiful cel roşu aprins de sclipirea soarelui care se reflecta în zidurile de marmură.

– Uşa de-acolo şi apoi treptele din spatele ei. Biserica se află la etajul trei, în stînga noastră.

M-am îndreptat spre uşă fără întîrziere. M-am repezit pe trepte. Cizmele mele răsunau pe dalele de piatră. Nici nu mă uitam să văd dacă ei mă urmau, nu mă întrebam cum ghiciseră. Ştiam pur şi simplu că erau alături de mine. Le simţeam prezenţa, tot aşa cum le puteam ghici respiraţia chiar şi atunci cînd nu se simţea nici o adiere în aer.

În sfîrşit am pătruns în holul spaţios care se deschidea pe dreapta spre curtea de mai jos. În faţa noastră se înşiruiau nenumărate covoare bogate, decorate cu flori persane pe un fond albastru-închis, flori ce n-aveau să se ofilească niciodată şi n-aveau să fie culese vreodată. Culoarul se continua drept pînă cînd, în cele din urmă, s-a făcut o cotitură în faţa noastră. La sfîrşitul holului se zărea cerul superb şi o parte din muntele înverzit.

– De ce te-ai oprit? m-a întrebat Mastema.

S-au materializat apoi toţi în jurul meu, cu veşmintele lor vaporoase şi cu aripile aflate în permanenţă în mişcare.

– Aceasta este uşa spre biserică, ştii prea bine acest lucru.

– Am vrut doar să mă uit la cer, Mastema. Să mă uit la cerul albastru.

– La ce te gîndeşti? m-a întrebat unul dintre îngerii mei într-o şoaptă pe care am deslușit-o atît de clar...

M-a apucat brusc de umăr şi am avut ocazia să-i văd degetele imateriale, albe ca hîrtia.

– Te gîndeşti la o pajiște care nu există şi la o tînără femeie care este moartă?

– Nu ai milă deloc de mine?

M-am apropiat de el, astfel încît fruntea mea se atingea de a lui, gestul surprinzîndu-mă ca de altfel şi faptul că-i puteam distinge atît de clar ochii opalini.

– Nu sînt nemilos, sînt vocea care îți va aduce mereu aminte de menirea ta.

M-am întors spre uşile capelei. Am tras de zăvoarele imense pînă le-am auzit cum cedează, apoi le-am deschis larg; nu ştiu de ce am simțit nevoia să îmi asigur un spațiu atît de generos de evadare. Poate că n-am vrut decît să fac un culoar de trecere pentru ajutoarele mele divine.

Naosul spațios şi părăsit se întindea în fața ochilor mei. Noaptea trecută fusese cu siguranță plin de membrii Curții cei setoşi de sînge. Deasupra capului meu se afla loja corului din care se revărsaseră sunetele eterice.

Soarele pătrundea agresiv prin ferestrele sălaşului demonic. Am rămas uimit să văd spiritele cu aripile lor palmate reflectîndu-se ca niște blazoane în fragmentele sfărîmate de sticlă lucioasă. Cît de groasă era sticla, cu nenumăratele sale fațete, şi cît de amenințătoare erau expresiile monştrilor înaripați care se uitau chiorîş la noi, încît parcă urmau să prindă viață în lumina orbitoare a zilei şi să ne oprească din misiunea noastră.

Nu aveam altceva de făcut decît să îmi desprind privirile de la ei şi să mă uit în jos, urmărind modelul podelei din dale de

marmură ce se desfăşura înaintea mea. Am văzut mînerul, identic cu acela din capela tatălui meu. Era îngropat într-un cerc săpat în piatră, un inel de aur lustruit şi lucios, bine încastrat în podea, astfel încît nimeni să nu se poată împiedica în el. Nu era acoperit.

Era un marcaj clar al intrării principale în criptă. O tăietură pătrată în marmură, situată chiar în mijlocul bisericii. M-am îndreptat într-acolo, paşii mei răsunînd în biserica pustie; m-am dus să ridic inelul.

Ce m-a oprit oare? Am văzut altarul. Chiar în acel moment, razele soarelui s-au revărsat asupra chipului lui Lucifer, îngerul cel roşu care se ridica deasupra grămezilor de flori roşii, care erau tot atît de proaspete ca în noaptea cînd fusesem adus prima dată în acel loc.

L-am zărit şi i-am văzut ochii galbeni şi încrîncenaţi care mă ardeau, două nestemate fine încastrate în marmura roşie, am văzut colţii cei albi de fildeş care se iveau de sub buza de sus, ridicată într-un rictus. Am văzut toţi demonii cu colţi blestemaţi, care se înşiruiau de-a lungul pereţilor în dreapta şi în stînga lui, iar ochii lor din pietre preţioase străluceau lacomi şi semeţi în lumină.

– Cripta, mi-a spus Mastema.

Am tras cu toată puterea, dar n-am putut ridica lespedea de marmură. Nici o fiinţă omenească n-ar fi reuşit. Ar fi fost nevoie de cîţiva cai zdraveni de povară pentru aceasta. Mi-am încleştat mîinile mai bine pe inel, trăgînd şi mai tare, dar tot nu l-am putut mişca. Era ca şi cum aş fi încercat să mut zidurile din loc.

– Să-l ajutăm! Haide să ridicăm noi lespedea, i-a rugat Ramiel.

– Nu înseamnă nimic, Mastema, e ca şi cum i-am deschide porţile.

Mastema m-a împins cu blîndeţe la o parte, încît m-am dezechilibrat uşor, dar mi-am revenit imediat. Trapa lungă şi îngustă de marmură s-a ridicat încet.

Am văzut uluit cît de grea era. Avea o grosime de peste o jumătate de metru. Doar partea exterioară era de marmură, restul fiind dintr-o piatră mai grea şi mai întunecată la culoare. Nici o fiinţă omenească n-ar fi putut s-o ridice. Din deschizătura de dedesubt a ţîşnit o suliţă ce părea aruncată de un arc invizibil. Am făcut un salt înapoi, deşi nu fusesem nici o clipă atît de aproape încît să mă aflu într-un pericol real.

Mastema a lăsat trapa să cadă pe spate. Balamalele s-au rupt imediat sub propria greutate. Lumina a inundat locaşul de dedesubt. Şi mai multe suliţe mă aşteptau, sclipind în soare, ţintite într-un unghi bine stabilit, de parcă ar fi fost fixate paralel cu treptele. Mastema s-a îndreptat spre capul scării.

– Încearcă să le dai la o parte, Vittorio.

– Nu are cum. Dacă se împiedică, va cădea în vreo capcană de-a lor. Mastema, mişcă-le tu, l-a rugat Ramiel.

– Lasă-mă pe mine să le dau la o parte, a intervenit Setheus.

Mi-am scos sabia. Am lovit prima suliţă, rupîndu-i vîrful de metal, dar tija zimţată de lemn a rămas la locul ei. Am păşit în criptă şi am simţit răcoarea ridicîndu-se şi cuprinzîndu-mi picioarele. Am crestat şi tija de lemn şi am mai rupt o bucată din ea. Apoi am păşit dincolo de ea, ca să descopăr cu mîna stîngă că mai multe suliţe mă aşteptau în lumina difuză. Am ridicat iar sabia, iar greutatea ei mi-a transmis un fior de durere în braţ. Am distrus cele două suliţe cu lovituri rapide, pînă cînd vîrful de metal a căzut cu zgomot de pe tija de lemn. Am coborît mai departe, ţinîndu-mă bine cu mîna dreaptă ca să nu alunec pe trepte, apoi, dintr-o dată, cu un strigăt puternic, am alunecat dincolo de margine, căci treptele se opreau chiar în acel loc. M-am

prins cu ambele mîini de tija suliței rupte, sabia căzînd cu zgomot undeva dedesubt.

– E de-ajuns, Mastema. Nici un om nu poate face acest lucru, i-a spus Setheus.

Atîrnam cu ambele mîini prinse de bățul plin de așchii și mă uitam la ei cum stau în cerc la intrarea în criptă. Dacă aveam să cad, muream cu siguranță, pentru că mai era mult pînă jos. Dacă nu muream din cauza căzăturii, oricum nu aveam cum să ies viu de acolo. Am așteptat fără să scot un cuvînt, deși brațele mă dureau îngrozitor. Apoi, îngerii au coborît fără zgomot, așa cum săvîrșeau ei toate lucrurile, într-o sclipire de mătase și aripi, alunecînd toți o dată în criptă, înconjurîndu-mă, purtîndu-mă în brațe pînă pe podeaua camerei într-un zbor plăcut.

Acolo mi-au dat drumul imediat. Am orbecăit prin întuneric pînă mi-am găsit sabia. M-am ridicat gîfîind, ținînd-o strîns în mînă, apoi m-am uitat în sus spre pătratul clar de lumină. Mi-am închis ochii, am plecat capul și i-am deschis din nou încet, pentru a mă obișnui cu întunericul profund și umed. Castelul era construit direct în munte, căci această cameră, deși vastă, părea a fi făcută doar din pămînt. Cel puțin așa mi se părea, privind zidurile dinaintea mea, apoi, cînd m-am întors, mi-am zărit prada, după cum îi numise Mastema.

Vampirii, acele larve nenorocite, erau adînciți în somn; nu erau închiși în sicrie sau în cripte, ci erau înșiruiți unul lîngă altul. Fiecare corp îmbrăcat în aceleași veșminte prețioase era acoperit într-un giulgiu subțire de aur. Astfel, zăceau de-a lungul a trei pereți ai criptei. În capătul cel mai îndepărtat al camerei atîrnau treptele-capcană deasupra hăului. Am clipit și mi-am mijit ochii, iar lumina deja părea să se reflecte mai bine asupra lor. M-am apropiat de prima siluetă pînă am putut deslușii pantofii fini și roșii, pantalonii de un roșu-cafeniu sub giulgiul perfect și fin, de parcă ar fi fost țesut în fiecare noapte de un

vierme de mătase. Dar nu era nimic magic la mijloc. Era doar unul dintre cele mai fine văluri pe care le pot coase fâpturile lui Dumnezeu. Fusese ţesut de bărbaţi şi femei în carne şi oase şi avea un tiv sofisticat. Am sfîşiat vălul.

M-am apropiat de braţele încrucişate ale creaturii şi, cu oroare, am constatat că trăsăturile sale au prins viaţă. A deschis ochii şi braţul lui a ţîşnit violent spre mine. Am fost smuls înapoi din prinsoare chiar la timp. M-am întors şi l-am văzut pe Ramiel care mă ţinea şi care apoi a închis ochii şi şi-a rezemat fruntea de umărul meu.

– Acum ştii care le este jocul. Ai grijă! Acum şi-a încrucişat braţele la loc. Crede că se află din nou în siguranţă. Şi-a închis ochii.

– Cum să fac? Trebuie să-l omor!

Smulgînd vălul cu mîna stîngă, am ridicat sabia cu dreapta. Am înaintat spre monstrul adormit, dar, atunci cînd a ridicat braţul, i l-am prins cu vălul, înfăşurînd materialul în jurul său, iar cu sabia mi-am îndeplinit misiunea de călău.

Capul s-a prăvălit imediat pe podea. S-a auzit un zgomot îngrozitor, probabil cînd s-a frînt gîtul. Braţul s-a clătinat. La lumina zilei nu mi se putea împotrivi ca pe timp de noapte, cînd îl decapitasem pe primul meu atacator. Cîştigasem!

Am ridicat capul, privind sîngele ce i se scurgea din gură. Ochii erau închişi, dar poate că nu fuseseră niciodată deschişi cu adevărat. Am aruncat capul în mijlocul camerei, în dreptul conului de lumină, care a început să ardă imediat carnea.

– Uitaţi-vă la el cum arde! am exclamat.

Dar nu m-am oprit. M-am dus la următorul monstru, am smuls vălul transparent şi am constatat că era o femeie cu cozi împletite, care trecuse pragul morţii în floarea vieţii, şi, prinzîndu-i braţul, i-am retezat capul cu aceeaşi mînie. Apoi am apucat-o de cozi şi am aruncat-o alături de tovarăşul ei.

Celălalt cap se scofîlcea şi se înnegrea în lumina care se revărsa din trapa de deasupra.

– Lucifer, m-ai văzut? am strigat.

Ecoul se răsfrîngea de pereţi şi revenea dispreţuitor la mine.

– Ai văzut? Ai văzut?

M-am repezit la următorul.

– Florian! am strigat cînd am smuls vălul.

Mare greşeală! Cînd şi-a auzit numele, a deschis ochii înainte să mă pot apropia de el. S-ar fi ridicat ca o marionetă pe care o tragi de sfori dacă nu l-aş fi lovit cu putere şi nu i-aş fi despicat pieptul în două. Fără nici o expresie pe chip, a căzut înapoi la locul său. Am îndreptat sabia spre gîtul lui subţire. Părul lui blond era năclăit de sînge, ochii i s-au stins şi a murit chiar sub privirea mea.

Fusese conducătorul lor, un duh cu grai meşteşugit. Am apucat capul de pletele lungi şi l-am aruncat în grămada care fumega împrăştiind o duhoare groaznică.

Am mers mai departe, spre stînga. Nu ştiu de am ales această direcţie, ştiu doar că, de fiecare dată cînd smulgeam vălul, săream înainte cu o viteză feroce apucînd braţul demonic dacă acesta se ridica, deşi de multe ori eram atît de înverşunat, încît monştrii nu apucau să aibă nici o reacţie, apoi retezam capul atît de repede, încît devenisem neglijent, iar loviturile mele erau urîte, şi le zdrobeam maxilarele, sau chiar şi clavicula, dar îi omoram fără îndoială.

Îi omoram pe toţi.

Le smulgeam capetele şi le aruncam în grămadă, care fumega atît de tare încît parcă în ea ardeau frunze veştede. Din foc se ridicau fire subţirele de cenuşă, dar în general, capetele se ofileau şi se înnegreau, grămada se mărea din ce în ce mai mult, iar cenuşa rămînea la fel de puţină.

Oare sufereau? Oare ştiau ce li se întîmplă? Unde zburaseră oare sufletele lor în acest moment crunt în care Curtea lor pierea, cînd eu îmi îndeplineam misiunea plîngînd pînă cînd n-am mai văzut clar printre lacrimi?

Omorîsem vreo douăzeci. Sabia era atît de plină de sînge şi de murdărie, încît am fost nevoit să o şterg. Am şters-o chiar de trupurile lor, pe cînd îmi croiam drumul spre cealaltă parte a criptei, am şters-o pe pieptarele lor, minunîndu-mă de modul în care li se veştejeau şi li se uscau mîinile încleştate pe piept şi de şuvoiul de sînge negru care ţîşnea vîscos din gîturile lor în lumina zilei.

– Sînteţi morţi! Şi totuşi unde au zburat sufletele voastre?

Lumina scădea în intensitate. Respiram cu greutate. M-am uitat spre Mastema.

– Soarele e sus pe cer, mi-a spus el cu blîndeţe.

Era neatins de murdăria din jur, deşi stătea atît de aproape de capetele carbonizate şi urît mirositoare. Fumul părea să fie emanat, de fapt, de ochii lor, de parcă aceştia s-ar fi topit şi s-ar fi transformat în pîclă.

– Lumina din biserică e slabă, deşi e doar miezul zilei. Grăbeşte-te! Mai ai încă douăzeci pe partea asta, ştii bine. Trebuie să te grăbeşti.

Ceilalţi îngeri stăteau încremeniţi, strînşi la un loc. Ramiel şi Setheus erau minunaţi în mantiile lor bogate, iar ceilalţi doi erau nişte spirite mai simple, mai sumbre – toţi se uitau la mine cu răsuflarea tăiată.

– Haide, biet Vittorio, grăbeşte-te!

– Ai putea să-i omori tu?

– Nu.

– Ştiu că nu ai voie. Eu te întreb dacă ai fi în stare. Ai putea?

Pieptul mă durea de atîtă efort. Îmi era greu să şi vorbesc.

– Eu nu sînt o făptură din carne şi oase, Vittorio, mi-a răspuns Setheus. Dar aş putea face ce îmi spune Dumnezeu să fac.

Am trecut pe lîngă ei. M-am uitat înapoi la splendoarea lor divină, mai cu seamă la Mastema, pe a cărui armură sclipitoare se revărsau razele soarelui şi care îşi ţinea sabia la brîu. Nu spunea nimic. M-am întors. Am smuls primul văl. Era Ursula.

– Nu!

Am făcut un salt înapoi, lăsînd vălul să cadă. M-am îndepărtat destul de mult, dar ea nu părea să se trezească. Nu se mişca deloc. Braţele ei delicate stăteau încrucişate pe piept, în aceeaşi poziţie mortuară graţioasă în care zăceau toţi, doar că ea avea o dulceaţă aparte, de parcă o mare nenorocire ar fi răpus-o în floarea tinereţii, fără a-i atinge o singură cosiţă aurie din pletele-i ondulate, care îi învăluiau într-un borangic auriu capul, umerii şi gîtul de lebădă.

Îmi auzeam propria respiraţie atît de grea. Am lăsat vîrful sabiei să se tîrîie pe dalele de piatră, scrîşnind un cîntec neştiut. Mi-am umezit buzele uscate. Nu îndrăzneam să mă uit la ei, deşi ştiam că se aflau la cîţiva paşi de mine, privindu-mă. În tăcerea nemişcată, se auzeau capetele damnaţilor sfîrîind şi arzînd.

Am băgat mîna în buzunar şi am scos mătăniile. Mîna îmi tremura îngrozitor cînd le-am ridicat, lăsînd crucifixul să se legene, apoi l-am aruncat spre ea. A lovit-o chiar deasupra mîinilor micuţe, pe pielea albă a sînilor aproape dezgoliţi. Crucifixul zăcea acolo, cuibărit în adîncitura pielii ei palide, iar ea nici nu s-a mişcat.

Lumina se agăţa de pleoapele ei de parcă ar fi fost materie solidă.

Fără alte explicaţii, m-am repezit la următorul demon, nu ştiu de era femeie ori bărbat, am smuls vălul şi l-am atacat cu un urlet teribil. Am apucat capul retezat de pletele castanii şi

l-am aruncat pe lîngă îngeri, în grămada de scursuri de la picioarele lor. Apoi am trecut la următorul. Godric! Doamne, ce dulce va fi răzbunarea mea!

I-am văzut capul pleşuv înainte să ridic vălul, iar cînd l-am rupt din neatenţie, am aşteptat mai întîi să deschidă ochii, să se ridice pe jumătate, ca să mă vadă bine.

– Mă mai ştii? Mă recunoşti? am urlat.

Sabia i-a retezat gîtul. Capul albicios a căzut pe podea, iar eu am înfipt sabia în gîtul însîngerat.

– Mă recunoşti? am urlat iar spre ochii ce se zbăteau şi spre gura din care se scurgea un şuvoi roşiatic.

M-am îndreptat cu el spre grămada de capete şi l-am aşezat deasupra, ca pe un trofeu.

– Mă recunoşti? am hohotit încă o dată, apoi m-am întors cu furie la misiunea mea.

Încă doi, apoi trei, cinci, şapte, nouă, apoi alţi şase; aşa am isprăvit toată Curtea, cu toţi dansatorii, cu toţi domnii şi cu toate doamnele sale. Clătinîndu-mă ameţit, i-am nimicit pe servitorii umili, care nu erau acoperiţi cu văluri şi care erau atît de înfometaţi, încît nu aveau nici o putere să se apere.

– Unde sînt vînătorii?

– În capătul celălalt. E aproape întuneric aici. Ai mare grijă!

– Îi văd.

M-am îndreptat şi mi-am tras sufletul. Erau şase, aşezaţi în rînd, ca şi ceilalţi, dar foarte aproape unul de celălalt. Erau dificil de învins.

Am rîs, dîndu-mi seama cît de simplu era. Am smuls primul văl şi i-am sfîrtecat picioarele. Cadavrul s-a ridicat şi atunci am văzut cu uşurinţă unde trebuia să aplic lovitura, cînd sîngele începuse deja să ţîşnească.

Celui de-al doilea i-am tăiat ambele picioare dintr-o lovitură, apoi l-am despicat în două şi i-am tăiat capul chiar înainte

ca mîna lui să-mi apuce sabia. Mi-am smuls arma înapoi şi i-am tăiat mîna.

– Mori, demon nenorocit care m-ai răpit împreună cu prietenul tău! Să nu crezi că te-am uitat.

Am ajuns în cele din urmă la ultimul, ridicîndu-i cu o mînă capul bărbos.

M-am întors cu capul demonului în mînă, împiedicîndu-mă de trupurile celorlalţi pe care nu avusesem puterea de a le arunca prea departe. Le-am lovit cu piciorul cu atîta ură, pînă au ajuns toate în conul de lumină.

Acum era lumină înăuntru. Soarele de după-amiază ajunsese în partea de vest a bisericii. Trapa lăsa să pătrundă înăuntru o căldură teribilă.

Mi-am şters încet faţa cu dosul palmei stîngi. Am lăsat jos sabia şi am căutat batistele pe care mi le puseseră în buzunare călugării. Mi-am curăţat cu ele faţa şi mîinile. Apoi mi-am ridicat sabia şi m-am întors la ea. Nu se mişcase din loc. Lumina nu o ajungea la ea. Acolo unde stătuseră ei întinşi, lumina nu i-ar fi atins pe nici unul dintre ei.

Ea era în siguranţă pe patul ei de piatră, cu mîinile încremenite ca mai devreme, cu degetele încleştate graţios, cu mîna dreaptă peste cea stîngă. Pe sînii ei se odihnea crucifixul de aur. Pletele i se agitau uşor din cauza curentului de aer ce părea să intre prin trapa de sus, creînd un nimb auriu în jurul chipului ei lipsit de viaţă.

Părul despletit, fără fundele sau perlele pe care le purtase, se răsfirase în afara catafalcului, ca şi faldurile rochiei brodate cu aur. Nu era acelaşi veşmînt pe care îl purtase cînd o văzusem eu. Roşul aprins era acelaşi, dar rochia era alta, cu ornamente noi şi minunate, de parcă ar fi fost o prinţesă, aşteptînd sărutul lui Făt-Frumos.

„Pot eu să trimit în iad o asemenea frumusețe?", mă întrebam cuprins de remuşcare.

M-am apropiat cît de mult am îndrăznit. Nu aş fi putut suporta gîndul ca braţul ei să se ridice ca şi în cazul celorlalţi, n-aş fi vrut să-i văd degetele încleştîndu-se în aer sau ochii deschizîndu-i-se.

Vîrful pantofilor ei abia se zărea de sub tivul rochiei. Cît de delicat se întinsese ea la răsărit pentru a se odihni. Cine închisese oare trapa? Cine pusese sulițele la intrare într-un mecanism despre care încă nu ştiam cum funcţiona?

Pentru prima dată am zărit în întuneric o cunună mică de aur pe capul ei, care era prinsă în jurul coroanei pe care o purta şi care era fixată cu ajutorul unor minuscule agrafe în cosițele ei, astfel încît pe frunte atîrna o perlă micuţă.

Oare şi sufletul ei era atît de mic? Oare iadul l-ar primi, tot aşa cum focul i-ar înghiţi trupul sau cum soarele i-ar arde chipul imaculat? Cîndva dormise şi ea în pîntecul unei mame şi fusese purtată pe braţe de tatăl ei. Care era tragedia care o adusese în acest mormînt putrezit, unde capetele semenilor ei ucişi zăceau arse în lumina indiferentă şi îndepărtată a soarelui? M-am întors spre ei. Îmi ţineam sabia pe lîngă corp.

– Doar pe ea s-o cruţăm! Doar pe ea! i-am rugat.

Ramiel şi-a acoperit chipul şi s-a întors cu spatele la mine. Setheus a continuat să mă privească, dar a clătinat din cap. Îngerii mei păzitori mă priveau cu răceală, ca şi pînă acum. Mastema se uita fix la mine fără a scoate un sunet, ascunzîndu-şi gîndurile în spatele expresiei senine pe care o afişa mereu.

– Nu, Vittorio. Crezi că îngerii lui Dumnezeu te-au trecut de aceste obstacole pentru ca tu să-l laşi pe unul dintre ei să trăiască?

– Dar ea m-a iubit. Şi eu o iubesc la rîndul meu! Ea mi-a dăruit viaţa. Mastema, te implor în numele iubirii! Aici s-a

făcut dreptate. Dar ce va spune Dumnezeu dacă o ucid pe ea, care m-a iubit şi pe care o iubesc?

Expresia lui nu s-a schimbat deloc. M-a privit cu calmul lui obişnuit. Am auzit un zgomot groaznic: Ramiel şi Setheus plîngeau. Îngerii mei păzitori s-au întors cu blîndeţe să-i privească, surprinşi de această reacţie, fixîndu-şi apoi ochii visători din nou asupra mea.

– Îngeri fără milă! le-am strigat. Nu, nu e corect să vă vorbesc aşa! Iertaţi-mă!

– Te iertăm, dar trebuie să faci ceea ce ai promis.

– Mastema, dar nu poate fi salvată? Dacă ea renunţă la... Poate că sufletul ei mai este uman...

Nu mi-a dat nici un răspuns.

– Te rog, răspunde-mi! Nu înţelegi? Dacă poate fi salvată, eu voi sta aici cu ea. Voi scoate otrava asta din ea; ştiu sigur că are o inimă bună şi tînără. Spune-mi, Mastema. Poate fi salvată o creatură ca ea?

Din nou, n-am primit răspuns. Ramiel îşi plecase capul pe umărul lui Setheus.

– Te rog, Setheus, spune-mi! Poate fi salvată? Chiar trebuie să moară de mîna mea? Dacă rămîn aici cu ea şi scot otrava din sufletul ei? Dacă mi se confesează şi îmi mărturiseşte tot ce a făcut? Nu există nici un preot care să o poată absolvi de păcate?

– Vittorio... De ce nu vor urechile tale să ne asculte? Nu-i auzi pe prizonierii înfometaţi cum plîng? Nu i-ai eliberat încă. Vei face acest lucru noaptea?

– Pot s-o fac. Încă mai am timp. Dar nu pot rămîne aici alături de ea. Iar cînd se va trezi şi va vedea că este singură, că semenii ei au pierit, că promisiunile lui Godric şi ale lui Florian au fost vorbe goale, n-ar putea să-şi dăruiască sufletul lui Dumnezeu?

Mastema s-a întors încet cu spatele, fără nici o schimbare în privirea lui glacială.

– Nu, nu pleca! i-am strigat.

L-am apucat de brațul puternic învăluit în mătăsuri. I-am simțit forța de neînvins sub materialul acela ciudat și nefiresc. S-a uitat spre mine.

– De ce nu-mi răspunzi?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Vittorio! Chiar nu înțelegi? Nu știm! mi-a mărturisit cu o voce al cărei ecou a umplut întreaga criptă.

S-a scuturat din prinsoarea mea, uitîndu-se și mai mînios la mine, cu sprîncenele încruntate, cu pumnul strîns pe mînerul sabiei.

– Noi nu provenim dintr-o specie care să fi cunoscut iertarea. Noi nu sîntem umani, iar pe tărîmul nostru lucrurile sînt fie ale Luminii, fie ale Întunericului. Asta e tot ce știm noi!

Plin de furie, s-a întors și s-a îndreptat spre ea. M-am grăbit pe urmele lui, incapabil să-l reținem. Și-a pogorît mîna asupra ei și i-a înșfăcat gîtul subțire. Ochii ei îl priveau cu expresia aceea goală, de orb.

– Are suflet uman în ea! a șoptit el.

Apoi s-a îndepărtat imediat, de parcă n-ar mai fi vrut s-o atingă sau nu mai suporta să facă asta, împingîndu-mă și pe mine înapoi.

Am început să plîng. Soarele se îndrepta spre apus, iar întunericul creștea în interiorul criptei. Peticul de lumină de deasupra era din ce în ce mai palid. Era auriu și radiant, dar palid.

Îngerii stăteau strînși la un loc, urmărindu-mă și așteptînd.

– Rămîn cu ea aici. Se va trezi în curînd. O s-o ajut să se roage pentru iertarea divină.

Mi-am dat seama de ce spuneam doar atunci cînd vorbele mi-au părăsit buzele.

– Rămîn cu ea. Dacă renunţă la a trăi în păcat pentru iubirea lui Dumnezeu, atunci poate rămîne cu mine, iar cînd moartea va veni, nu vom face nimic ca să o grăbim. Dumnezeu ne va accepta pe amîndoi.

– Crezi că ai puterea să-ţi înfăptuieşti dorinţa? Crezi că ea va putea face acelaşi lucru? a întrebat Mastema.

– Îi sînt dator. Sînt legat de ea. Nu v-am minţit niciodată şi nici pe mine nu m-am minţit. Mi-a ucis fratele şi sora. Am văzut-o cu ochii mei. Sînt sigur că a ucis mulţi semeni de-ai mei. Dar pe mine m-a salvat de două ori. E uşor să ucizi, dar să salvezi e mult mai greu.

– Aşa este! mi-a răspuns Mastema de parcă l-aş fi lovit în moalele capului.

– Voi rămîne. Nu aştept nimic de la voi. Ştiu că nu mai pot pleca de-aici. Poate că nici ea nu are cum.

– Bineînţeles că ea poate, mi-a răspuns Mastema.

– Nu-l lăsa aici, ia-l împotriva voinţei lui, l-a rugat Setheus.

– Nici unul dintre noi nu poate face asta, ştii prea bine.

– Să-l scoatem din criptă măcar. Ca şi cum l-am ridica dintr-o prăpastie, se rugă şi Ramiel.

– Dar nu a căzut într-o prăpastie. Nu-l putem ajuta.

– Atunci lasă-ne să stăm cu el, a spus Ramiel.

– Da, lasă-ne! i s-au alăturat într-un glas îngerii mei păzitori, cu aceleaşi expresii imobile pe chip.

– Las-o şi pe ea să ne vadă.

– De unde ştim că ne poate vedea? De unde ştim asta? De cîte ori se întîmplă să ne vadă o fiinţă umană? i-a întrebat Mastema.

A fost pentru prima dată că l-am văzut mînios. S-a uitat la mine.

– Cum s-a jucat Dumnezeu cu tine, Vittorio! Ce duşmani şi ce aliaţi ţi-a dat!

– Ştiu, şi-L voi implora cu toată puterea mea şi din adîncul suferinţei mele pentru sufletul ei.

Nu am vrut să închid ochii. Ştiu că n-am închis ochii.

Dar decorul s-a schimbat dintr-o dată. Grămada de căpăţîni zăcea ca mai înainte, uscîndu-se şi zbîrcindu-se, fumul usturător încă se mai ridica, iar amurgul venea cu paşi repezi de undeva, de dincolo de treptele stricate şi de sulițele rupte; asistam la ultima zbatere a după-amiezei. Iar îngerii mei mă părăsiseră.

12

Şi nu mă duce în ispită...

În ciuda faptului că eram în floarea vîrstei, corpul meu nu mai putea rezista. Cum puteam să rămîn în cripta aceasta, aşteptînd-o pe ea să se trezească, fără să încerc să ies?

Nu am zăbovit să mă gîndesc la faptul că îngerii mei mă abandonaseră. O meritam, dar eram convins de corectitudinea şansei pe care voisem să i-o ofer ei, de a se lăsa în voia lui Dumnezeu, pentru ca noi să putem părăsi această criptă şi, dacă era necesar, să găsim un preot care să îi mîntuie sufletul uman de păcate. Dacă nu putea să facă o confesiune deplină numai din iubire de Dumnezeu, atunci absolvirea de păcate avea s-o salveze cu siguranţă.

M-am uitat de jur-împrejur prin criptă, păşind printre cadavrele uscate. Lumina care se mai întrezărea strălucea peste băltile de sînge închegat pe laturile catafalcurilor. În cele din urmă, am găsit ceea ce căutam, o scară care putea fi sprijinită de perete pînă spre tavan. Dar cum puteam eu s-o ridic?

Am tîrît-o pînă în centrul criptei, dînd la o parte din calea mea capetele care nu erau putrezite în totalitate, am lăsat-o jos şi, păşind la mijloc, chiar între două trepte, am încercat s-o ridic de acolo.

Dar era imposibil. Nu aveam atîta putere. Deşi îngustă, scara era mult prea grea, pentru că era foarte lungă. Trei sau

patru oameni puternici ar fi putut-o ridica pînă la tijele rupte ale sulițelor, ca să o prindă de acestea, dar singur nu aveam nici o șansă. Mai era o singură posibilitate. Un lanț sau o frînghie care putea fi aruncată spre sulițele de mai sus. Am căutat așa ceva în lumina asfințitului, dar nu am găsit nimic.

Nici lanțuri, nici frînghii. Oare vampirii mai tineri erau capabili de astfel de sărituri?

Am mers de-a lungul pereților, căutînd un cîrlig sau orice alt indiciu care ne-ar fi putut arăta o deschidere spre altă cameră sau, Doamne ferește, o intrare într-o altă criptă cu astfel de creaturi, dar n-am găsit nimic.

În cele din urmă, m-am întors clătinîndu-mă spre centrul camerei. Am strîns toate capetele, chiar și pe cel pleșuv al lui Godric, care era acum negru ca tăciunele și în loc de ochi avea două găuri galbene, și le-am adunat într-un loc în care lumina putea să-și continue lucrarea distructivă.

Apoi, împiedicîndu-mă de scară, am căzut în genunchi la picioarele Ursulei. M-am întins pe jos. Voiam doar să dorm puțin. Nu, nu trebuia să dorm. Doar să mă odihnesc un pic. Fără să vreau, temîndu-mă de consecințe și regretînd alegerea făcută, mi-am simțit membrele relaxîndu-se și m-am întins pe podeaua de piatră. Am închis ochii și m-am cufundat într-un somn reconfortant.

Ce straniu era! Credeam că mă va trezi strigătul ei, atunci cînd urma să se trezească ca un copil speriat în întunericul catafalcului și avea să descopere că este singură între atîția morți. Crezusem că grămada de capete avea s-o sperie îngrozitor. Dar nu a fost așa.

Amurgul umplea spațiul de deasupra în nuanțe de violet, ca și florile de pe pajiște, iar ea era aplecată deasupra mea. Își pusese mătăniile în jurul gîtului, ceea ce nu era un lucru obișnuit, și le purta ca pe un ornament minunat. Crucifixul se răsucea și

sclipea în lumină, ca un grăunte de aur care se potrivea cu luminiţele din ochii ei. Îmi zîmbea.

– Eroul meu cel curajos! Să fugim din acest loc al morţii! Ai reuşit! Te-ai răzbunat pe toţi.

– Ai vorbit fără să-ţi mişti buzele?

– Dar mă înţelegi şi aşa...

Am simţit un fior cînd m-a ajutat să mă ridic în picioare. Mă fixa cu privirea, iar mîinile îi erau încleştate pe umerii mei.

– Fii binecuvîntat, Vittorio.

Apoi, apucîndu-mă de talie, m-a ridicat trecînd printre sulițele rupte, fără a se atinge măcar de vîrfurile lor retezate, şi am ajuns în capelă, unde ferestrele erau întunecate, iar luminile reflectau jocuri graţioase în jurul altarului.

– Iubita mea! Ştii ce au făcut îngerii? Ştii ce au spus?

– Hai să eliberăm prizonierii, după cum ţi-e voia!

Mă simţeam atît de împrospătat şi de plin de viaţă, de parcă n-aş fi făcut munca aceea extenuantă, de parcă lupta nu m-ar fi epuizat, de parcă n-aş fi trăit pînă atunci numai pentru răzbunare.

Am pornit în grabă prin castel. Am deschis una după alta uşile care-i ferecau pe nenorociţii din colivie. Ea aluneca pe cărările de sub portocali şi printre coliviile de păsări cu pasul ei uşor de felină, răsturnînd vasele cu fiertură, strigîndu-le prizonierilor că sînt liberi, că nimeni nu-i mai ţinea închişi.

Într-o clipită am şi ajuns în balconul înalt. Am privit dedesubt nefericitul cortegiu în lumina slabă, am văzut şirul lung de oameni ce şerpuia pe munte sub cerul purpuriu şi sub luceafărul de seară. Cei slabi îi ajutau pe cei mai puternici, cei bătrîni îi cărau pe cei mai tineri.

– Unde se vor duce? Înapoi în acel oraş nenorocit? Înapoi la monştrii care i-au oferit spre sacrificiu? Aceia trebuie să fie pedepsiţi! am exclamat mîniat.

– Toate la vremea lor, Vittorio. I-ai eliberat pe nefericiţi. Acum e momentul nostru, al tău şi al meu.

Fustele i se înfoiau în jurul taliei, pe măsură ce zburam pe lîngă ferestre, apoi şi mai jos, pe lîngă ziduri, pînă cînd picioarele mele au reuşit să simtă din nou pămîntul.

– O, Doamne, pajiştea! O pot vedea la fel de limpede sub luna care răsare, aşa cum o vedeam şi în visele mele.

O toropeală m-a cuprins dintr-o dată. Am strîns-o în braţe, trecîndu-mi degetele în pletele ei buclate. Lumea părea să dispară din jurul meu: eram prins în dansul ei, iar adierea plăcută a vîntului care înfiora coroanele copacilor ne cînta în timp ce ne îmbrăţişam.

– Nimic nu ne mai poate despărţi vreodată, Vittorio! mi-a spus desprinzîndu-se apoi de mine şi luîndu-mi-o înainte.

– Aşteaptă, Ursula! am strigat după ea.

Am încercat s-o prind din urmă, dar covorul de iarbă şi de irişi era înalt şi greu. Nu era ca în vis şi asta pentru că totul în jurul meu era plin de viaţă şi purta mirosul înverzit al sălbăticiei, iar pădurile îşi unduiau uşor ramurile în vîntul ce aducea cu sine un parfum plăcut.

Am căzut epuizat şi am lăsat florile să mă acopere. Irişii cei roşii răsăreau pe lîngă chipul meu.

Ea a îngenuncheat lîngă mine:

– Mă va ierta, Vittorio! Mă va ierta căci mila Lui este nesfîrşită.

– Da, iubita mea, frumoasa mea iubită! Salvatoarea mea! Te va ierta!

Micul crucifix atîrna la gîtul meu.

– Dar trebuie să faci un lucru pentru mine, pentru că m-ai lăsat să trăiesc mai devreme, m-ai cruţat şi ai adormit încredinţîndu-te mie... Trebuie să mă ajuţi.

– Ce, iubito? Voi face tot ce-mi ceri.

– Roagă-te întîi să ai putere, apoi trebuie să bei sîngele meu demonic, să-l laşi să pătrundă în corpul tău curat şi botezat! Trebuie să bei sîngele meu, ca să-mi eliberezi sufletul de vrajă! După aceea îl vei vărsa, aşa cum ai vărsat poţiunile pe care ţi le-am dat şi care nu ţi-au făcut rău. Vei face acest lucru pentru mine? Vei scoate otrava din mine?

Mi-am amintit de senzaţia de greaţă, de substanţa dezgustătoare pe care o vărsasem la mănăstire. Mi-am amintit de bîlbîiala mea îngrozitoare şi de nebunie.

– Fă acest lucru pentru mine!

Era lipită de mine, aşa încît puteam să-i simt inima cum i se zbătea în piept; îmi simţeam şi propriile bătăi ale inimii şi părea că nu mai fusesem cuprins niciodată de o toropeală atît de plăcută. Degetele mi-au fost străbătute de un fior. Aveam senzaţia că eram întins pe o stîncă în pajiştea noastră şi palmele mele ar fi descoperit pietrişul dur, dar apoi am simţit tijele strivite ale florilor şi am desluşit straturile de irişi roşii şi albi.

Şi-a ridicat capul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, pentru salvarea ta, o să beau orice otravă îmi dai. O să scot tot sîngele aşa cum se scoate puroiul dintr-o rană infectată, ca să te scap de această povară îngrozitoare ca o boală. Dă-mi sîngele tău!

Mă privea cu o expresie împietrită pe chipul ei atît de firav şi de alb.

– Trebuie să ai curaj, iubirea mea! Ai curaj, căci mai întîi trebuie să facem loc pentru această otravă!

S-a cuibărit în braţele mele şi i-am simţit muşcătura pe gît.

– Mai rezistă încă puţin!

– Încă puţin? am şoptit. Ursula, priveşte în sus, spre rai şi iad, priveşte spre cer! Stelele sînt ca nişte globuri de foc aninate acolo de îngeri!

Dar cuvintele mele erau nefireşti şi fără sens; parcă nu răsuna decît ecoul în urechile mele. Întunericul mă învăluise, iar cînd mi-am ridicat mîna aveam senzaţia că era înfăşurată într-o plasă aurie, iar eu parcă îmi zăream din depărtare degetele înfăşurate în ţesătura aurie.

Pajiştea a fost apoi inundată dintr-o dată de lumina soarelui. Aş fi vrut să mă smulg din loc, să mă ridic în picioare, să-i arăt că a răsărit soarele şi că ea nu a păţit nimic. Dar eram contopit de valuri de plăceri divine şi copleşitoare care mă cutremurau, ridicîndu-se din măruntaiele mele, culminînd într-un sentiment magnific şi ameţitor.

Cînd dinţii ei s-au desprins din carnea mea, era ca şi cum sufletul ei mi-ar fi pătruns în toată fiinţa, în toate organele, care fuseseră cîndva ale unui copil, iar acum erau ale unui bărbat.

– Nu te opri, iubito!

Soarele dansa orbitor între ramurile castanilor. Ea a deschis gura şi un şuvoi de sînge s-a prelins printre buzele ei, ca un sărut întunecat.

– Bea, Vittorio!

– Iau toate păcatele tale asupra mea, copilul meu divin! Dumnezeu să mă ajute. Dumnezeu să aibă milă de mine, Mastema!

Dar cuvintele mi s-au oprit în gît. Gura mi-era plină de sînge, care nu se asemăna deloc cu fiertura cunoscută, ci avea dulcea savoare pe care mi-o dăduse ea pentru prima dată într-un sărut copleşitor. Doar că de data aceasta sîngele venea ca un torent.

Braţele ei erau strînse în jurul meu şi m-au ridicat. Sîngele acesta părea că nu circula prin vene, ci se dispersase în întregul meu trup, în membre, în umeri, în piept, făcîndu-mi inima să bată cu putere. M-am uitat spre soarele care sclipea jucăuş şi i-am simţit pletele mătăsoase mîngîindu-mi pleoapele, dar am reuşit să privesc printre cosiţele ei blonde. Abia răsuflam.

Sîngele mi s-a scurs spre picioare, pînă în vîrful degetelor. Corpul îmi era plin de energie. Mădularul meu era lipit de corpul ei, şi i-am simţit încă o dată greutatea delicată de felină, braţele arcuite care mă îmbrăţişau, înlănţuindu-mă, buzele lipite de ale mele.

Ochii mei s-au zbătut puţin, apoi am reuşit să-i deschid larg. Lumina mi-a invadat văzul, apoi am avut senzaţia că începe să se estompeze. S-a estompat, iar suspinele mele se auzeau din ce în ce mai tare, inima bătîndu-mi puternic să-mi spargă pieptul. Toate sunetele care ieşeau din corpul meu transformat şi mult mai puternic, plin de sîngele ei, rezonau în ecou de parcă nu ne-am fi aflat pe pajişte, ci între pereţii de piatră.

Pajiştea dispăruse sau poate nu existase niciodată. Lumina nu răzbătea decît dintr-un petic, de undeva de sus. Zăceam în criptă. M-am ridicat, aruncînd-o la o parte, iar ea a ţipat de durere. Am sărit în picioare şi m-am uitat la mîinile mele nefiresc de albe. M-am simţit cuprins de o foame îngrozitoare, de o putere de neînvins, de o dorinţă să urlu. M-am uitat spre lumina purpurie de deasupra şi am strigat.

– M-ai transformat! M-ai făcut asemenea ţie!

Ursula suspina. M-am întors spre ea. Ea s-a dat înapoi, ducîndu-şi mîna la gură, plîngînd şi ferindu-se din calea mea. Fugea de mine ca un şobolan, în jurul criptei, ţipînd.

– Nu, Vittorio! Nu-mi face rău! Am făcut-o pentru noi! Acum sîntem liberi! Dumnezeu să mă ajute!

Apoi a zburat spre trapă, trecînd chiar printre braţele mele întinse. Zburase în capela de deasupra.

– Vrăjitoare, monstru ce eşti! M-ai păcălit cu viziunile tale, cu farmecele tale! M-ai făcut asemenea ţie!

Urletele mele răsunau amarnic în timp ce orbecăiam în întuneric să-mi găsesc sabia, apoi luîndu-mi avînt am făcut şi eu saltul printre suliţe, ajungînd deasupra, pe podeaua bisericii

unde ea zăcea cu ochii în lacrimi în fața altarului. S-a dat înapoi spre maldărul de flori roșii care abia se zăreau în lumina lunii ce pătrundea prin ferestrele întunecate.

– Vittorio, nu mă ucide, te rog! Sînt un copil ca și tine!

Am lovit-o cu furie, iar ea s-a rostogolit pînă la capătul celălalt al sanctuarului. Cuprins de mînie am lovit statuia lui Lucifer cu sabia. S-a clătinat, apoi s-a prăbușit pe dalele de marmură ale lăcașului blestemat.

– Nu mă ucide! Dacă o faci, mă vei trimite în iad!

– Vrăjitoare! Acum sînt însetat ca tine și simt mirosul sclavilor din colivia voastră. Simt mirosul sîngelui! Blestemată să fii!

Îngenuncheasem alături de ea. Zăceam pe lespezile de marmură, împingînd la o parte fragmentele sfărîmate ale hidoasei statui. Am sfîșiat cu sabia dantela postavului și am dărîmat florile roșii care s-au prăvălit peste mine, îngropîndu-mi fața în petalele lor de catifea.

S-a lăsat o liniște dureroasă, sfîșiată doar de suspinele mele. Simțeam noua putere pe care o dobîndisem chiar și în timbrul vocii, iar brațele mele țineau acum sabia cu ușurință fără a mai simți oboseala. Nu mai simțeam nici o durere, iar marmura care ar fi trebuit să pară rece era o binecuvîntare răcoroasă pentru trupul meu. Ursula îmi dăruise această putere.

M-a copleșit dintr-o dată o mireasmă și am privit în sus. Era chiar alături de mine, tandră și iubitoare, cu ochii sclipitori ca două stele, tăcută și incapabilă să mă judece. Ținea în brațe un copil cu mințile rătăcite, care nu știa în ce pericol se află. Îmi părea la fel de fraged și ademenitor asemenea unui purcel fript odinioară. Sîngele său părea a pulsa în vene doar pentru mine. Ursula l-a așezat în fața mea.

Era golaș și își sprijinea coapsele de călcîie; pieptul rozaliu i se zbătea rapid, iar părul lung și negru îi înconjura

chipul nevinovat. Părea să viseze sau poate scruta întunericul, căutîndu-şi îngerii.

– Bea, iubitule, bea sîngele lui! Apoi vei avea puterea de a mă duce la preot pentru confesiune!

Am zîmbit. Dorinţa de a sfîşia copilul pe care mi-l adusese drept ofrandă era insuportabilă. Dar de-aici înainte trebuia să găsesc o nouă măsură pentru puterea mea de îndurare, nu-i aşa? M-am ridicat, sprijinindu-mă în coate, şi am privit-o.

– La preot? Acolo crezi tu că vom merge? Aşa, pur şi simplu?

Lacrimile porniră a-i curge iar pe obraji.

– Nu chiar acum, nu! a scuturat ea descurajată din cap.

L-am apucat şi i-am sucit gîtul, sorbind cu nesaţ. Nu a scos nici un sunet. Nu a simţit nici o durere, nu a scăpat un singur suspin.

„Oare poţi uita vreodată prima victimă?", mă gîndeam.

M-am preumblat toată noaptea prin colivie, devorînd, ospătîndu-mă şi sfîşiindu-le gîturile fragede, luînd ceea ce-mi trebuia de la fiecare, trimiţîndu-i în rai sau în iad; eram legat de ea şi de acest pămînt, iar ea se ospăta alături de mine cu graţie, ascultîndu-mi gemetele şi suspinele, sărutîndu-mă şi încercînd să mă înduplece cu lacrimile ei cînd mă vedea cuprins de furie.

– Ieşi de-acolo! am strigat.

Era chiar înainte de răsăritul soarelui. I-am spus că nu vreau să mai petrec nici o clipă sub acele turnuri ascuţite, în acel locaş al groazei, al răului, în care mă născusem întru păcat.

– Ştiu o peşteră, departe, în josul muntelui, dincolo de păşuni.

– Undeva unde se află şi o pajişte adevărată?

– Sînt pajişti nenumărate în acest ţinut, iubitule! Sînt împodobite cu flori care strălucesc în lumina lunii pentru ochii noştri tot aşa cum strălucesc şi ziua, în razele soarelui, pentru toţi

muritorii. Nu uita că luna e a noastră. Iar mîine noapte, trebuie să te gîndeşti la preot...

– Nu mă face să rîd. Învaţă-mă să zbor. Înconjoară-mă cu braţele tale şi arată-mi cum să mă arunc în gol de pe ziduri fără să păţesc nimic. Nu-mi mai vorbi de preoţi! Nu mă mai batjocori!

– Trebuie să te gîndeşti la un preot, la confesiune! Ne vom întoarce în Santa Maddalana cînd toţi dorm şi vom da foc oraşului! a continuat ea cu ochii înotînd în lacrimi de iubire.

13

Mireasa-fecioară

Nu am incendiat Santa Maddalana. Tentaţia vînătorii a fost prea mare.

În cea de-a treia noapte, încetasem să mai plîng la răsăritul soarelui, cînd ne închideam împreună, îmbrăţişaţi, în peştera noastră ascunsă. Tot atunci, locuitorii oraşului ştiau deja ce năpastă se abătuse asupra lor; înţeleseseră că pactul încheiat cu Diavolul se întorsese împotriva lor şi erau cuprinşi de panică. Mare mi-a fost plăcerea să-i păcălesc într-un joc fără sfîrşit, să mă ascund în umbra străzilor întortocheate şi să deschid fără greutate cele mai complicate lacăte.

La orele dimineţii, cînd nimeni nu îndrăznea să mişte, iar bunul preot franciscan se afla îngenuncheat în chilia sa, rugîndu-se la Dumnezeu pentru a putea înţelege ce se întîmpla – doar nu l-aţi uitat pe preotul cu care mă împrietenisem la han, care mîncase împreună cu mine şi care mă prevenise de răul ce mă aştepta, dar cu blîndeţe, nu cu răutate ca fratele său dominican –, atunci mă strecuram şi eu în biserica franciscană şi mă rugam.

Îmi spuneam în fiecare noapte ceea ce-şi spune fiecare bărbat cînd se întinde alături de amanta sa desfrînată: „Încă o noapte, Doamne, şi mă duc să mă spovedesc! Încă o noapte de fericire şi mă voi întoarce la soţia mea!“

Oamenii din Santa Maddalana nu aveau nici o şansă în faţa noastră. Deprinderile pe care nu le căpătasem în mod natural sau prin experienţă mi le inocula iubita mea Ursula, cu răbdare şi graţie. Puteam să citesc în mintea celor din jur, puteam să descopăr un păcătos şi să-l distrug într-o clipită, exact aşa cum sorbeam sîngele unui negustor prea leneş, care îşi dăruise copiii neprihăniţi misteriosului Lord Florian, pentru a păstra pacea.

Într-o noapte am descoperit că oamenii pătrunseseră ziua în castelul abandonat. Am găsit urmele celor care intraseră în mare grabă, fără a fura sau deranja ceva de la locul său. Cu siguranţă îi speriaseră îngrozitor divinităţile terifiante care se ridicau de-o parte şi de alta a altarului lui Lucifer. Nu luaseră nici sfeşnicele de aur, nici vechiul tabernacul, în care am dibuit cu mîna o inimă omenească uscată.

La ultima noastră vizită la Curtea Pocalului de Rubin, am luat capetele arse ale vampirilor din pivniţa cea adîncă şi le-am aruncat ca pe nişte pietre prin vitraliile colorate. Secretul teribil al castelului a dispărut cu desăvîrşire. Am rătăcit alături de Ursula prin dormitoarele castelului, pe care nu le mai văzusem pînă atunci şi nici n-aş fi putut să mi le imaginez, iar ea mi-a arătat camerele în care adepţii Curţii se adunau să joace zaruri sau şah şi să asculte muzică. Am mai văzut ici şi colo dovezi ale unor furturi neînsemnate – o pătură smulsă de pe un pat sau cîte o pernă căzută pe podea. Dar era clar că teama oamenilor fusese mai mare decît lăcomia lor. Luaseră prea puţine din castel.

Am continuat să îi vînăm, învingîndu-i cu isteţime, pînă cînd au început să părăsească Santa Maddalana. Am descoperit magazinele deschise cînd ne plimbam noaptea pe străzile pustii; ferestrele nu mai erau ferecate, leagănele erau goale. Biserica dominicană fusese devastată şi părăsită, iar altarul de

piatră dispăruse. Preoții cei lași, cărora nu le acordasem privilegiul unei morți rapide, își părăsiseră turma.

Jocul devenise cu atît mai plăcut pentru mine. Cei care rămăseseră erau puși pe hartă și erau prea avari pentru a renunța la avuția lor. Era ușor să-i deosebești pe cei inocenți, care credeau în puterea luminii de veghe sau a sfinților, de cei care încheiaseră pactul cu Diavolul și acum se păzeau pe întuneric cu sabia în mînă.

Îmi plăcea să le vorbesc, să îi provoc, în timp ce îi omoram.

– Credeai că jocul tău va dura la nesfîrșit? Credeai că demonii pe care îi hrăneai nu s-ar hrăni niciodată din carnea ta?

Cît despre Ursula, ea nu era în stare să suporte vînătoarea mea. Nu suporta spectacolul suferinței. Comuniunea Sîngelui prin care trecea odinioară la castel îi fusese suportabilă datorită muzicii, a mirosului de tămîie și a autorității supreme a lui Florian și a lui Godric, care o conduceau pas cu pas.

Noapte de noapte, pe măsură ce orașul se golea, iar fermele rămîneau abandonate, pe măsură ce Santa Maddalana, locul în care îmi făcusem ucenicia, decădea din ce în ce mai mult, Ursula a căpătat obiceiul de a-i desfăta pe copiii orfani. Adeseori o găseam așezată pe treptele bisericii, cu un copil în brațe, cîntîndu-i și spunîndu-i povești în franceză.

Alteori le cînta în latină, cîntece vechi ale vremurilor sale, vechi de peste două sute de ani, sau îmi povestea despre luptele din Franța și Germania, ale căror nume nu însemnau nimic pentru mine.

– Nu te mai juca cu copiii! Își vor aminti! Ne vor ține minte!

Au trecut vreo două săptămîni pînă cînd comunitatea a fost distrusă pentru totdeauna. Au mai rămas doar orfanii și cîțiva bătrîni, alături de călugărul franciscan și de tatăl său, omul

mărunțel care stătea noaptea în camera sa și juca cărți de unul singur, de parcă nu ar fi știut ce se întîmplă în jurul său.

În cea de-a cincisprezecea noapte, cînd am ajuns în oraș, ne-am dat seama că nu mai rămăseseră decît două persoane. Îl auzeam pe bătrînel cîntînd de unul singur în hanul pustiu care rămăsese cu porțile larg deschise. Era beat, iar țeasta lui pleșuvă și rozalie strălucea în lumina unei lumînări. Împărțea cărțile pe masă, aruncîndu-le în cerc; era un joc numit „ceasul".

Preotul franciscan se afla alături de el. Ne-a privit fără teamă cînd am intrat în han. Eram copleșit de foame și simțeam tentația puternică a sîngelui lor.

– Nu ți-am spus niciodată cum mă numesc, nu-i așa? m-a întrebat.

– Nu, părinte, nu mi-ai spus.

– Fra Joshua este numele meu. Frații mei din comunitate s-au întors la Assisi și au luat și copiii cu ei. E o călătorie lungă spre sud.

– Știu, părinte. Am fost la Assisi. M-am rugat la altarul Sfîntului Francisc. Spune-mi, părinte, vezi îngeri în jurul meu atunci cînd mă privești?

– De ce să văd îngeri? Văd frumusețe și o tinerețe împietrită pe chipurile voastre albe ca fildeșul. Dar îngeri nu văd. N-am văzut niciodată, mi-a răspuns uitîndu-se cînd la mine, cînd la Ursula.

– Eu am văzut cîndva îngeri. Pot să mă așez?

– Fă ce dorești.

Ne-a urmărit, așezîndu-se mai bine pe scaunul său tare de lemn; eu m-am așezat în fața lui, ca în ziua aceea de odinioară, doar că acum nu ne mai aflam în bătaia soarelui, ci înăuntru, chiar în han, unde lumînările dădeau mai multă lumină și mai multă căldură.

Ursula s-a uitat la mine uluită. Nu știa ce gînduri am. Nu o văzusem niciodată vorbind cu o ființă umană cu excepția mea și a copiilor cu care se juca, cu alte cuvinte vorbea doar cu aceia pentru care simțise compasiune sau pe care nu intenționa să-i omoare.

Nu puteam ghici ce părere avea despre preotul franciscan și despre fiul acestuia. Bătrînul cîștiga la jocul de cărți.

– Uite, vezi? Ți-am spus! Norocul nostru.

A strîns cărțile slinoase pentru a începe un nou joc.

Preotul s-a uitat la el cu ochii larg deschiși, de parcă nu se putea reculege, nici măcar pentru a-l păcăli sau pentru a-l liniști pe tatăl său, apoi s-a uitat la mine.

– Am văzut îngerii aceștia în Florența. I-am dezamăgit, mi-am rupt legămîntul pe care-l făcusem, mi-am pierdut sufletul.

S-a întors brusc spre mine.

– De ce prelungești aceste clipe?

– Nu vreau să vă fac rău. Nici însoțitoarea mea nu vă va răni.

Am suspinat. Acesta era momentul cînd, într-o astfel de conversație, m-aș fi întins și mi-aș fi umplut paharul. Dar acum o sete nepotolită mă devora. Mă întrebam dacă și Ursula suferea la fel de mult. M-am uitat la vinul preotului, care pentru mine nu mai reprezenta nimic, apoi m-am uitat la chipul lui, care transpira la lumina lumînării și am continuat:

– Vreau să știi că am văzut acești îngeri și le-am vorbit. Au încercat să mă ajute să-i distrug pe monștrii care puseseră stăpînire peste oraș și peste sufletele locuitorilor. Vreau să știi tot, părinte!

– De ce fiule? De ce îmi spui mie aceste lucruri?

– Pentru că și ei au fost cîndva frumoși și au fost la fel de adevărați ca mine și ca tine. Doar ne-ai văzut. Ai văzut multe lucruri izvorîte din iad. Ai văzut trîndăvie, trădare, lașitate și

înşelăciune. Ceea ce vezi acum în faţa ta sînt nişte vampiri damnaţi. Vreau să ştii că eu am văzut cîndva îngeri adevăraţi, magnifici, care erau mai minunaţi decît îi voi putea descrie eu vreodată.

M-a privit gînditor cîteva clipe, apoi s-a uitat la Ursula care stătea tulburată alături de mine, temîndu-se că voi suferi din nou fără rost, apoi a spus:

– De ce i-ai dezamăgit? De ce au venit cu tine şi, dacă ai primit ajutor de la îngeri, de ce ai eşuat?

Am ridicat din umeri şi am zîmbit.

– Din cauza iubirii.

Nu mi-a răspuns.

Ursula şi-a plecat capul pe braţul meu. Am simţit pletele ei atingîndu-mă cînd s-a rezemat cu toată greutatea de mine.

– Iubirea! a repetat preotul.

– Da, şi pentru onoare!

– Onoare, zici!

– Nimeni nu mă va înţelege. Dumnezeu nu mă va ierta, dar este adevărat. Ce ne desparte, părinte, pe mine şi pe femeia de lîngă mine de lumea ta? Ce hău se cască între tine, preotul cel cinstit, şi noi, cei doi demoni?

Bătrînelul a început dintr-o dată să chicotească. Avea un rînd bun de cărţi.

– Ia te uită! a strigat el, plesnind cărţile cu dosul degetelor.

S-a uitat la mine cu ochii săi inteligenţi.

– Eu ştiu răspunsul la întrebarea ta.

– Chiar aşa? Ştii răspunsul? l-a întrebat preotul.

– Bineînţeles, a răspuns el trăgînd încă o carte. Ceea ce îi desparte pe ei acum de o confesiune adevărată este slăbiciunea şi frica de iad, în cazul în care vor renunţa la vieţile lor.

Preotul s-a uitat uluit la tatăl său, cum, de altfel, am făcut şi eu. Ursula nu a rostit nici un cuvînt. Apoi m-a sărutat pe obraz.

– Hai să plecăm acum! Santa Maddalana nu mai există. Să mergem!

Am privit în jur, în camera întunecată a hanului. Am zărit butoaiele cele vechi. M-am uitat uimit şi cu o tristeţe nesfîrşită la toate lucrurile pe care le puteau atinge şi le puteau folosi oamenii. Am surprins cu privirea mîinile mari ale preotului, care stăteau împreunate pe masă în faţa mea, firele de păr de pe mîinile lui, apoi buzele sale groase şi ochii săi melancolici şi umezi.

– Vei primi acest secret al meu? Secretul îngerilor mei pe care i-am văzut? Tu vezi bine ce sînt eu şi îţi dai seama că ştiu ce vorbesc. Le-am văzut aripile şi halourile, şi chipurile albe, şi sabia lui Mastema cel puternic. Ei m-au ajutat să pătrund în castel şi să-i distrug pe toţi demonii, mai puţin această mireasă-fecioară care îmi aparţine.

– Mireasă-fecioară..., a şoptit ea.

Cuvintele mele i-au făcut o nespusă plăcere. S-a uitat la mine melancolică, murmurînd încet o arie demodată, un cîntecel de pe vremea ei. Apoi mi-a şoptit hotărîtă, strîngîndu-mă de braţ:

– Haide, Vittorio, lasă-i pe aceşti oameni în pace! Vino să-ţi povestesc cum am fost, într-adevăr, o mireasă-fecioară. Aşa a fost, să ştii. Au venit la castelul tatălui meu şi m-au cumpărat. Au zis că trebuie să fiu o fecioară. Moaşele au venit cu o căldare de apă caldă, iar ei m-au cercetat şi au hotărît că eram într-adevăr fecioară. Doar atunci m-a acceptat Florian. Am fost mireasa lui.

Preotul se uita fix la ea, de parcă ar fi rămas ţintuit în loc. Bătrînul ridica din cînd în cînd privirea, cu o expresie veselă, dînd din cap pe măsură ce ea îşi depăna povestea, şi continua să joace cărţi.

– Vă puteţi da seama cît de îngrozită am fost?

S-a uitat la mine scuturîndu-şi pletele şi despletindu-şi părul din cozile în care şi-l prinsese mai devreme.

– M-am urcat în patul conjugal şi mi-am văzut mirele, acea creatură palidă, un mort, la fel de urît pe cît vă părem noi acum!

Preotul nu i-a răspuns nimic. Ochii ei s-au umplut de lacrimi. Era un spectacol uman înduioşător. Lacrimile păreau nişte ornamente cristaline pe chipul ei catifelat, cu gura cărnoasă şi obrajii plini.

– Am fost dusă într-o capelă părăsită, plină de păianjeni şi de viermi; m-a dezbrăcat şi m-a posedat chiar acolo, în faţa altarului devastat; astfel am devenit mireasa lui.

Mi-a dat drumul braţului, îmbrăţişîndu-mă apoi graţios.

– Am avut un voal lung, foarte frumos, şi o rochie din cea mai fină mătase, pe care a rupt-o de pe mine. M-a posedat mai întîi cu mădularul său sterp, apoi cu colţii săi de vampir, asemănători cu aceştia pe care îi am şi eu acum. Ce nuntă am avut! Iar tatăl meu m-a vîndut fără remuşcare!

Lacrimile se prelingeau fără oprire pe obrajii preotului. M-am uitat la chipul ei care se transformase din cauza durerii şi a furiei, furie împotriva demonului pe care îl omorîsem deja, furie care speram să ajungă pînă la el, în străfundurile înnegurate ale iadului, şi să-l înfiereze fără milă. Nu am rostit nici un cuvînt. Ea şi-a înălţat capul, ridicînd din sprîncene.

– S-a plictisit de mine după un timp, dar niciodată n-a încetat să mă iubească. Era nou la Curtea Pocalului de Rubin pe vremea aceea: era un tînăr senior care nu pierdea nici o ocazie de a-şi spori puterile şi de a avea aventuri noi. Mai tîrziu, cînd i-am cerut să-l cruţe pe Vittorio, nu m-a putut refuza din cauza jurămintelor pe care le-am schimbat pe altarul de piatră. După ce l-a lăsat pe Vittorio să plece, după ce l-a alungat în Florenţa, convins că va înnebuni şi că va fi pierdut, Florian mi-a închinat cîntece de nuntă. Mi-a cîntat vechi poeme, de parcă ar fi vrut să reînvie iubirea noastră.

Mi-am acoperit fruntea cu mîna dreaptă. Nu mai suportam lacrimile de sînge ce mi se prelingeau pe obraji. Nu mai suportam să-mi imaginez povestea pe care o spunea şi pe care parcă o vedeam ilustrată de Fra Filippo. Preotul a fost cel care a rupt tăcerea:

– Nu sînteţi decît nişte copii.

– Da, vom fi veşnic copii. Dar şi Florian a fost cîndva doar un tînăr.

– L-am văzut o dată. Doar o dată, a continuat preotul cu vocea sa tînguitoare.

– Şi ai ştiut cine este?

– Am ştiut că n-am nici o putere asupra lui şi că toată credinţa mea era în van. Am ştiut că erau la mijloc nişte legături pe care eu nu le puteam rupe.

– Să mergem, Vittorio! Să nu-l mai facem să plîngă! Hai să mergem! Nu avem nevoie de sînge în seara asta şi nu vrem să le facem rău.

– Da, iubito! Părinte, am vrut să-ţi dăruiesc mărturia mea. Primeşte, părinte, singurul lucru neprihănit pe care-l mai posed: mărturia că mi-am văzut îngerii păzitori şi că m-au ajutat cînd am fost slab.

– Dar nu vreţi iertarea păcatelor? Vittorio, Ursula, primiţi iertarea păcatelor de la mine!

– Nu, părinte, nu putem s-o primim. Nu vrem, i-am răspuns.

– De ce?

– Pentru că intenţionăm să păcătuim din nou cît de curînd, m-a completat cu blîndeţe Ursula.

14

Prin fereastra întunecată

Ursula nu minţise. În noaptea aceea ne-am dus la castelul tatălui meu. Pentru noi călătoria n-a fost dificilă, dar pentru un muritor era o distanţă de mulţi kilometri. Acolo nu ajunsese vestea că ameninţarea nopţii, vampirii lui Florian, dispăruse. Într-adevăr, fermele noastre erau încă părăsite, din cauza poveştilor de groază care se răspîndiseră din om în om, spuse de cei care fugiseră peste dealuri din Santa Maddalana.

Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că măreţul palat al familiei mele fusese ocupat. O hoardă de soldaţi şi funcţionari îl luase în stăpînire. Cînd ne-am strecurat noaptea dincolo de zidurile înalte, am constatat că membrii familiei mele fuseseră îngropaţi cum se cuvine sau fuseseră aşezaţi sub lespezi de piatră, în cripta de sub capelă. Toate bunurile gospodăriei, toate bogăţiile fuseseră luate. Mai rămăseseră prea puţini dintre cei care probabil că porniseră deja spre sud.

Cei cîţiva oameni care dormeau în oficiul intendentului tatălui meu erau cei care administrau conturile la banca Medici; mergînd pe vîrfuri în lumina slabă, am examinat cele cîteva documente pe care le lăsaseră afară pentru a se usca cerneala.

Toată moştenirea lui Vittorio di Raniari fusese strînsă şi catalogată şi urma să fie dusă la Florenţa pentru a fi încredinţată lui

Cosimo, pînă cînd Vittorio avea să împlinească 24 de ani şi îşi putea purta singur de grijă ca un bărbat adevărat.

În barăci dormeau cîţiva soldaţi, iar în grajduri erau cai. Cîţiva scutieri şi servitori dormeau aproape de stăpînii lor. Castelul, nefiind punct strategic pentru autorităţile milaneze, germane, franceze sau papale, nu urma să mai fie renovat, ci închis. Înainte de răsărit, după ce mi-am părăsit căminul copilăriei, am mers la mormîntul tatălui meu. Ştiam că mă voi întoarce cîndva aici. Ştiam că pădurea avea să se întindă pe versanţii muntelui. Ştiam că iarba va creşte înaltă printre crăpăturile pietrelor. Ştiam că oamenii vor ocoli castelul, aşa cum se întîmplă întotdeauna cu locurile aflate în ruină. Ştiam că aveam să mă întorc aici.

În noaptea aceea, am căutat împreună cu Ursula tîlhari care se ascundeau, de obicei, în pădure. I-am prins şi i-am dat jos de pe cai, apoi a urmat un ospăţ destrăbălat.

– Unde mergem acum, seniore? m-a întrebat mireasa mea spre dimineaţă.

Găsiserăm o peşteră în care să ne adăpostim, un locaş ascuns, plin de mărăcini care abia ne zgîriau pielea rezistentă, în spatele unui mare tufiş de afine, care ne ascundea de privirile nedorite şi de lumina soarelui.

– Mergem la Florenţa, iubito. Trebuie să merg acolo. Pe străzile marelui oraş nu vom suferi niciodată de foame şi vom descoperi multe şi minunate lucruri, pe care trebuie să le vedem cu ochii noştri.

– Ce lucruri, Vittorio?

– Picturi, iubito. Trebuie să văd îngerii din picturi. Trebuie să îi înfrunt...

Era bucuroasă. Nu văzuse niciodată Florenţa. În tot acest timp în care i se impuseseră ritualuri antice şi orînduirea curtenească, ea nu părăsise munţii niciodată; alături de mine, visa la

libertate, la nuanțe strălucitoare de albastru, verde și auriu, care să sfideze hainele de un roșu-închis pe care încă le mai purta. Ea stătea cu toată încrederea alături de mine, dar eu nu mai credeam în nimeni și în nimic.

Mă mulțumeam doar să sorb fiecare picătură de sînge uman de pe buzele mele și mă întrebam cît va mai dura pînă cînd cineva avea să-mi reteze capul cu o lovitură precisă de sabie.

15

Concepţia imaculată

Florenţa era în fierbere.

„De ce?", m-am întrebat.

Era trecut de ora stingerii, pe care nimeni nu o respecta cu adevărat, iar în faţă la Santa Maria Maggiore se strînseseră o mulţime de studenţi care ascultau discursul unui umanist care susţinea că Fra Filippo nu era un mare păcătos.

Treceam neobservaţi. Ne hrăniserăm mai înainte în ţinuturile din preajmă şi purtam mantale grele – nu eram decît nişte chipuri palide.

Am intrat în biserică. Mulţimea se strînsese pînă aproape de uşi.

– Ce s-a întîmplat? Ce s-a întîmplat cu marele pictor?

– Acum chiar că a dat de mecaz! mi-a răspuns un bărbat care nici măcar nu s-a uitat la mine sau la silueta subţiratică a Ursulei care se sprijinea de mine.

Bărbatul era preocupat să-l asculte pe vorbitorul aflat în faţă, a cărui voce răsuna cu putere asupra naosului foarte spaţios.

– Ce a făcut?

Neprimind nici un răspuns, mi-am făcut loc în mijlocul mulţimii al cărei miros mă îmbăta, trăgînd-o şi pe Ursula după mine. Era încă sperioasă într-un oraş atît de mare şi nu mai văzuse o catedrală atît de impunătoare de vreo două sute de ani.

Am adresat aceeaşi întrebare şi unor studenţi care s-au întors pe dată să-mi răspundă, doi băieţi bine îmbrăcaţi, cam de 18 ani, *giovani*, cum ar fi numiţi ei în Florenţa, adică o vîrstă dificilă, cînd eşti prea mare ca să mai fii copil, dar prea tînăr pentru a fi bărbat.

– I-a cerut unei călugăriţe frumoase să-i pozeze pentru altarul pe care îl picta, imaginînd-o pe Fecioară, asta a făcut, mi-a spus primul, un băiat cu părul negru şi ochi mari, privindu-mă cu un zîmbet în colţul gurii. A dorit-o ca model, a cerut mănăstirii să o aleagă în numele său, pentru a picta o Fecioară perfectă şi...

–... şi a fugit cu ea! l-a întrerupt celălalt. A furat-o din mănăstire şi a fugit cu ea şi cu sora ei de sînge. Apoi s-a instalat împreună cu ele chiar deasupra atelierului lui. Adică un călugăr şi două călugăriţe. Trăieşte cu Lucrezia Buti în păcat, o pictează ca Fecioară pe altar şi nu-i pasă de nimeni.

Mulţimea din jurul nostru se agita şi se înghiontea.

Ne cereau să tăcem. Studenţii rîdeau în hohote.

– Dacă nu-l avea pe Cosimo de partea lui..., a început primul student, coborîndu-şi vocea într-o şoaptă supusă, dar rău intenţionată.

–... îl arestau pînă acum! Familia ei l-ar fi tras cu siguranţă la răspundere, dacă nu şi călugării carmeliţi, alături de întregul oraş.

Celălalt student a clătinat din cap şi şi-a înăbuşit rîsul cu dosul palmei.

Vorbitorul care se afla departe, în faţă, îi sfătuia pe toţi să-şi păstreze calmul, să lase rezolvarea acestui scandal revoltător pe seama autorităţilor, pentru că se ştia că în întregul oraş nu s-ar mai fi găsit un pictor de talia lui Fra Filippo, iar Cosimo avea să se ocupe de această problemă la timpul potrivit.

– A fost mereu un om chinuit!

– Chinuit, am şoptit.

Chipul lui mi-a revenit deodată clar în minte: era călugărul pe care-l zărisem cu cîţiva ani înainte în vila lui Cosimo din Via Larga, omul care se străduise cu atîta patimă să fie liber, să fie cu femeia iubită pentru un scurt timp. Eram sfîşiat de un conflict interior şi de cea mai întunecată spaimă: „Numai de nu i-ar face nici un rău".

– Nu poţi decît să te întrebi..., am auzit o voce dulce în ureche.

M-am întors, dar n-am văzut pe nimeni care mi-ar fi putut vorbi.

Ursula s-a uitat şi ea în jur.

– Ce se întîmplă, Vittorio?

Şoapta s-a auzit din nou, imaterială şi intimă:

– Nu poţi decît să te întrebi unde erau îngerii lui păzitori în ziua în care a comis o astfel de nebunie!

M-am răsucit într-un gest nebun, căutînd să aflu de unde provenea vocea. Oamenii se îndepărtau de mine, gesticulînd iritaţi. Am apucat-o pe Ursula de mînă şi ne-am repezit spre uşi.

Doar cînd am ajuns afară în piaţetă, inima mea a revenit la ritmul ei normal. Nu ştiam că după ce primisem acest sînge nou, mai puteam simţi neliniştea, durerea şi teama.

– Auzi! Să fugă cu o călugăriţă ca să picteze Fecioara! am urlat eu.

– Nu plînge, Vittorio!

– Nu-mi vorbi de parcă aş fi fratele tău mai mic!

După ce i-am adresat aceste cuvinte, m-am simţit cuprins de ruşine. Ea a rămas trăsnită, de parcă i-aş fi tras o palmă. I-am strîns degetele şi le-am sărutat.

– Îmi pare rău, Ursula, îmi pare rău!

Am tras-o apoi după mine.

– Unde mergem?

– La casa lui Fra Filippo, la atelierul lui. Nu îmi mai pune întrebări acum!

În cîteva clipe am găsit drumul; ecoul paşilor noştri răsuna pe strada goală. Am ajuns în faţa unor uşi închise, iar lumină nu se zărea decît la etajul trei, de parcă ar fi vrut să o ascundă la înălţime pe iubita lui.

Aici nu se adunase nici o mulţime. Din întuneric, cineva a aruncat cu o mînă de noroi în uşile ferecate, apoi altcineva a lansat o salvă de pietre. Eu m-am dat înapoi, protejînd-o pe Ursula, şi am urmărit cum un trecător s-a repezit înainte, proferînd insulte către magazin. În cele din urmă, m-am rezemat de peretele opus, uitîndu-mă în gol, şi am auzit clopotul grav al bisericii sunînd de trei ori la ora 11 noaptea, ceea ce însemna că toată lumea trebuia să părăsească străzile.

Ursula mă aştepta fără să rostească un cuvînt, observînd în tăcere că am privit în sus şi am văzut şi ultima lumină de la fereastra lui Fra Filippo stingîndu-se.

– Eu sînt vinovat. Eu i-am răpit îngerii de lîngă el. De-aceea a făcut aşa o nebunie. Şi pentru ce? Ca să te am pe tine, aşa cum el o are pe călugăriţa aceea?

– Nu ştiu ce vrei să spui, Vittorio. Pentru mine preoţii şi călugăriţele nu reprezintă nimic. Eu nu ţi-am spus niciodată vreun cuvînt care să te rănească, dar voi spune acum. Nu ştiu de ce stai şi plîngi pentru aceşti muritori pe care i-ai iubit. Acum sîntem uniţi şi nici un legămînt bisericesc sau preoţesc nu ne desparte. Să plecăm de aici, iar cînd vei dori să-mi arăţi tablourile acestui pictor la lumina lumînării, doar atunci să mă aduci aici, să-i văd pictaţi pe pînză pe îngerii despre care mi-ai vorbit.

Am fost uimit de fermitatea ei. I-am sărutat mîna şi am rugat-o să mă ierte, strîngîndu-i palma la piept.

Nu ştiu cît am stat acolo împreună. S-au scurs multe clipe. Am auzit susurul apei, apoi am deslușit niște paşi în depărtare, dar erau lucruri fără importanţă, petrecute pe fundalul nopţii în

aglomerata Florență, cu palatele sale înalte, cu turnurile pe jumătate dărîmate, cu bisericile sale și cu miile de suflete adormite.

O lumină m-a trezit din visare. S-a revărsat asupra mea în raze galbene strălucitoare. Mai întîi am văzut o sclipire care a traversat silueta Ursulei, apoi alta, care a luminat strada pe care ne aflam și mi-am dat seama că se aprinseseră luminile în atelierul lui Fra Filippo.

M-am răsucit chiar cînd zăvorul a prins să alunece cu un scîrțîit prelung. Zgomotul s-a răsfrînt în pereții întunecați. Deasupra noastră nu strălucea nici o lumină, în spatele ferestrelor cu gratii.

Deodată ușile s-au deschis și, rezemat de perete, în tăcere deplină, am văzut interiorul, o cameră plină cu pînze minunate, toate luminate de numeroase lumînări, ca într-o biserică. Mi s-a tăiat respirația. Am strîns-o tare în brațe, apoi i-am arătat cu mîna tabloul.

– Uite-i! Sînt amîndoi în *Buna-Vestire!* Vezi îngerii care îngenunchează acolo? Îngerii îngenuncheați în fața Fecioarelor!

– Îi văd, mi-a răspuns ea plină de respect. Sînt mai frumoși decît aș fi crezut. Să nu plîngi, Vittorio, decît de dragul frumuseții lor.

– E un ordin, Ursula? am întrebat-o.

Ochii mei erau deja plini de lacrimi, încît abia distingeam siluetele îngenuncheate ale lui Ramiel și Setheus. Am încercat să-mi șterg ochii, să-mi limpezesc mintea și să alung nodul ce mi se pusese în gît, căci miracolul de care mă temusem cel mai tare, dar pe care mi-l dorisem din toată inima, tocmai prinsese contur.

Din pînza tabloului, ei s-au materializat împreună, îngerii mei cu plete blonde și nimburi aurii. S-au desprins din tablou, uitîndu-se mai întîi la mine, apoi au prins a se mișca, devenind siluete robuste și pășind pe dalele de piatră din fața atelierului.

Auzind strigătul Ursulei, mi-am dat seama că şi ea observase aceeaşi serie de gesturi miraculoase. Şi-a dus mîna la gură.

Pe chipurile lor nu se citea nici o urmă de tristeţe sau de mînie. S-au uitat la mine, iar privirea lor blîndă a fost singura acuză pe care mi-au adus-o vreodată.

– Pedepsiţi-mă, am şoptit. Pedepsiţi-mă luîndu-mi vederea, ca să nu mai văd niciodată atîta frumuseţe.

Ramiel a clătinat din cap, urmat de Setheus. Stăteau unul alături de celălalt, ca întotdeauna, cu veşmintele lor bogate plutind uşor, în timp ce ei nu făceau decît să mă privească.

– Atunci, spuneţi-mi ce se întîmplă! Ce merit am de v-aţi arătat din nou? Cum se face că vă văd, în toată splendoarea voastră?

Plîngeam iar ca un copil chiar dacă Ursula mă privea, chiar dacă reproşul ei tăcut îmi spunea să mă comport ca un bărbat. Nu îmi puteam opri lacrimile.

– Cum de vă mai pot vedea?

– Ne vei vedea mereu, mi-a răspuns Ramiel cu blîndeţe.

– Ori de cîte ori te vei uita la una dintre picturile lui, ne vei vedea pe noi sau pe semenii noştri.

Nu mă judecau deloc pentru faptele mele. Îmi vorbeau cu aceeaşi seninătate şi blîndeţe cu care mă trataseră mereu. Şi încă nu v-am spus tot. În spatele lor, prinzînd un contur întunecat, i-am văzut pe propriii mei îngeri păzitori, cu chipurile lor ca fildeşul, învăluiţi în mantiile albastre. Cît de profundă şi de dispreţuitoare le era privirea! Şi totuşi, le lipsea intensitatea care însoţeşte la oameni aceste pasiuni. Priviri străine, ca de gheaţă.

Un strigăt aproape că mi-a scăpat printre buze. N-am avut totuşi îndrăzneala de a tulbura liniştea nopţii care domnea deasupra miilor de acoperişuri acoperite cu şindrilă, deasupra dealurilor şi păşunilor, sub cerul înstelat.

Întreaga clădire a părut să prindă viață. Pînzele sclipitoare în corola de lumină ce le înconjura păreau a fi scuturate de un cutremur. Mastema a apărut dintr-o dată în fața mea, iar camera s-a îndepărtat și s-a estompat, în timp ce toți îngerii mai mici au dispărut de lîngă el, de parcă ar fi fost luați de vînt.

Valul de lumină i-a aprins minunatele aripi aurii pe măsură ce se întindeau, umplînd spațiul vast și conferindu-i amploare, iar coiful său roșu sclipea de parcă ar fi fost în flăcări; Mastema și-a scos sabia din teacă.

M-am dat înapoi și am împins-o pe Ursula în spatele meu. Am lipit-o de peretele umed și am ținut-o acolo, în siguranță, cu brațele larg întinse astfel încît să nu mi-o poată răpi nimeni.

– Aha, deci mai degrabă ai merge în iad decît să o lași să moară! mi-a zîmbit Mastema, dînd din cap.

– Așa este! Nu am de ales!

– Ba da!

– Nu o lua pe ea! Omoară-mă pe mine și trimite-mă în iad, dar ei mai acordă-i o șansă!

Ursula îmi plîngea pe umăr, cu degetele încleștate în părul meu, de parcă n-ar fi vrut să-mi dea drumul niciodată.

– Omoară-mă acum! Taie-mi capul și trimite-mă la Judecata de Apoi, în fața Domnului, ca să îl implor să o ierte! Te rog, Mastema, nu o ucide pe ea! Ea nu știe să ceară iertare. Încă nu a învățat cum.

Ținînd sabia ridicată, s-a întins și m-a apucat de guler, trăgîndu-mă spre el. Am simțit-o și pe ea venind după mine. El m-a privit mîniat, cu ochii sclipind.

– Cînd va învăța? Dar tu cînd vei învăța?

Ce-aș fi putut spune? Ce-aș fi putut face?

– Te voi învăța eu, Vittorio, ca să știi cum să ceri iertare în fiecare noapte a vieții tale. Te voi învăța eu, mi-a șoptit mînios Mastema.

Am simţit cum sînt ridicat în aer, veşmintele îmi fluturau în vînt, iar mîinile ei micuţe se prinseseră de mine. Astfel, eram purtaţi pe străzi, cînd, dintr-o dată, în faţa noastră s-a ivit un grup de oameni care ieşeau beţi dintr-un magazin de vinuri, un amestec de chipuri obişnuite şi de veşminte cenuşii.

– Îi vezi, Vittorio? Îi vezi pe cei cu care te hrăneşti?

– Îi văd, Mastema. Am încercat să îi găsesc mîna, să o iau în braţe pentru a o proteja. Îi văd.

– În fiecare dintre ei, Vittorio, se află un suflet uman, pe care îl văd şi în tine, şi în ea. Ştii despre ce vorbesc, Vittorio? Poţi să-ţi dai seama?

Nu am îndrăznit să răspund. Grupul s-a împrăştiat în piaţeta scăldată în lumina lunii şi s-a apropiat totodată de noi.

– O scînteie din forţa divină care ne-a creat pe toţi se regăseşte în fiecare dintre ei. O scînteie de mister, de divinitate, o scînteie de creaţie.

– Ah, Doamne! am strigat. Priveşte-i, Ursula!

Fiecare dintre ei, bărbat, femeie, tînăr sau bătrîn, era învăluit într-o puternică lumină aurie. Lumina emana dinăuntrul lor şi înconjura fiecare siluetă: era un înveliş luminos care lua forma fiinţei respective, independent de aceasta. Întreaga piaţetă era plină de astfel de luminiţe aurii.

M-am uitat la propriile mîini, care erau şi ele înconjurate de acest înveliş supranatural de lumină, ca o prezenţă hrănitoare şi plăcută, o vîlvătaie preţioasă, imposibil de stins.

M-am răsucit, împiedicîndu-mă în propriile veşminte, şi am văzut această scînteie învăluind-o pe Ursula. Am văzut-o respirînd şi vieţuind în interiorul acestui înveliş luminos, apoi, întorcîndu-mă spre mulţime, i-am văzut pe toţi învăluiţi în luminiţele lor, şi am ştiut pe dată că aşa îi voi vedea pe vecie. Nu voi mai vedea niciodată nişte simple fiinţe umane, fie ele

monstruoase sau cinstite, fără să zăresc această aură orbitoare, de foc, a sufletului lor.

– Într-adevăr, o vei vedea mereu! Ori de cîte ori te vei hrăni precum cea mai netrebnică bestie a lui Dumnezeu, ori de cîte ori vei sfîşia o beregată cu colţii tăi blestemaţi, ori de cîte ori le vei bea sîngele, vei vedea această lumină pîlpîind şi luptîndu-se, iar cînd inima se va opri, iar tu îţi vei satisface foamea, vei vedea lumina stingîndu-se.

M-a lăsat să mă îndepărtez de el.

Am fugit ţinînd-o de mînă pe Ursula. Am alergat spre Arno, spre pod, spre tavernele care puteau să mai fie încă deschise, dar înainte de a vedea flacăra sufletelor de acolo, am văzut luminiţele sufletelor care se ascundeau în spatele miilor de ferestre sau al uşilor ferecate.

Am ştiut atunci că el grăise adevărul. Voi vedea pe vecie acea lumină. Voi vedea mereu lumina Creatorului în fiecare om care avea să-mi iasă în cale, în fiecare om pe care aveam să-l ucid.

Ajuns la rîu, m-am întins peste balustrada de piatră. Am plîns, iar plînsul meu şi-a găsit ecoul peste ape, pînă la zidurile cetăţii. Eram copleşit de durere, iar prin întuneric am zărit îndreptîndu-se spre mine un copil care mergea agale, un cerşetor care dorea să-mi ceară bani sau mîncare sau orice fel de ajutor aş fi fost dispus să-i dau; lumina lui scînteia şi dansa nepreţuită în noapte.

16

Iar întunericul nu l-a putut cuprinde

De-a lungul anilor, ori de cîte ori vedeam una dintre creaţiile minunate ale lui Fra Filippo, îngerii prindeau viaţă pentru mine. Dura doar o clipă, destul cît să simt o împunsătură în inimă, destul cît să-mi sîngereze sufletul ca străpuns de un ac.

Mastema nu a apărut în picturile lui Fra Filippo decît cîţiva ani mai tîrziu, pe cînd acesta lucra la fel de înverşunat şi de bătăios ca întotdeauna pentru Piero, fiul lui Cosimo, trecut în lumea celor drepţi.

Fra Filippo nu a renunţat niciodată la iubita lui călugăriţă, Lucrezia Buti, şi s-a spus că fiecare Fecioară pe care a pictat-o – şi au fost multe la număr – a avut chipul ei minunat. Lucrezia i-a născut lui Fra Filippo un fiu, care a devenit pictor sub numele de Filippino şi ale cărui lucrări, la fel de minunate, evocau tot îngeri, îngeri care îmi întîlneau pentru o clipă privirea atunci cînd cădeam în meditaţie în faţa pînzelor, trist şi dezamăgit, plin de iubire şi de teamă.

Filippo a murit, în 1469, în oraşul Spoleto şi aşa a luat sfîrşit viaţa unuia dintre cei mai mari pictori din lume, cel care a fost la vremea sa torturat pentru fraudă, cel care a făcut orgii într-o mănăstire, cel care a pictat-o pe Maria ca Fecioara înspăimîntată, ca Madona nopţii de Crăciun sau ca Regina raiului, Regina tuturor sfinţilor.

Iar eu, cinci sute de ani mai tîrziu, nu m-am îndepărtat niciodată prea mult de oraşul unde se născuse Filippo, iar epoca vieţii lui este numită şi acum Vîrsta de Aur.

Aurul pe care îl văd atunci cînd mă uit la tine, cititorule.

Aurul pe care îl văd în fiecare bărbat, femeie sau copil.

Văd aurul celest învăpăiat pe care Mastema mi l-a dezvăluit. Văd această aură ce te înconjoară, susţinîndu-te, protejîndu-te şi dansînd cu tine, chiar dacă tu nu o vezi sau nu îţi pasă de ea.

Din acest turn al Toscanei privesc pămînturile şi zăresc în depărtare, dincolo de văi, strălucirea de aur a fiinţelor umane, vitalitatea sclipitoare a sufletelor vii.

Aceasta este povestea mea.

Ce părere aveţi?

Vedeţi straniul conflict care mă sfîşie? Aţi înţeles care este dilema mea?

Daţi-mi voie să vă explic.

Amintiţi-vă de momentele în care v-am povestit despre tatăl meu, despre cum călăream împreună în pădure şi discutam despre Fra Filippo, iar tata m-a întrebat ce anume mă atrăgea la călugărul acela. I-am spus că mă atrăgea natura lui duală şi zbuciumul lui, deoarece acestea aduceau o expresie inegalabilă de suferinţă pe chipurile pictate de el.

Filippo a fost ca o furtună dezlănţuită. La fel şi eu.

Tatăl meu, un bărbat cu gîndirea mai simplă şi spiritul echilibrat, a zîmbit.

Dar ce legătură au aceste lucruri cu povestea mea?

După cum v-am spus, sînt un vampir; sînt o creatură care se hrăneşte cu viaţa muritorilor. Trăiesc în întuneric, în ţinutul meu de baştină, în umbrele castelului în care m-am născut, iar Ursula este mereu alături de mine, căci cinci sute de ani nu înseamnă prea mult pentru o iubire atît de puternică precum este a noastră.

Sîntem demoni. Sîntem damnaţi. Dar oare nu am văzut şi nu am înţeles lucruri valoroase, pe care ţi le-am prezentat aici? Nu ţi-am descris un conflict atît de plin de zbucium, încît am creat o imagine plină de strălucire şi de culoare, asemenea

lucrărilor lui Fra Filippo? Oare nu am brodat, țesut și poleit lucrarea mea pentru tine? Oare nu am sîngerat?

Citește povestea mea și apoi să-mi spui că nu te-a îmbogățit cu nimic. Nu te voi crede.

Cînd mă gîndesc la Filippo și la Lucrezia, precum și la celelalte păcate nesăbuite ale sale, mă întreb cum le-aș putea separa de grandoarea picturilor lui. Cum pot ignora încălcarea jurămintelor, înșelăciunile și ciorovăielile sale gîndindu-mă la splendoarea pe care a oferit-o lumii?

Nu vreau să spun că sînt și eu un pictor minunat. Nu sînt atît de nesăbuit. Dar vreau să spun că, din durerea mea, din nebunia și din pasiunile mele, s-a născut o viziune, pe care o voi purta mereu cu mine și pe care ți-o dăruiesc ție.

Este o viziune asupra fiecărei ființe omenești, plină de foc și mister, o viziune pe care nu o pot nega, evita sau uita. O viziune care nu va dispărea niciodată și care mă va urmări pe vecie.

Unii scriu despre îndoieli și întuneric.

Alții, despre lipsa de noimă și despre liniște.

Eu scriu despre inefabila flacără celestă care arde în fiecare dintre voi.

Eu scriu despre o sete de sînge care nu se ostoiește niciodată, despre cunoaștere și despre prețul acesteia.

Luați aminte: lumina se află înăuntrul vostru. Eu o văd. O văd în fiecare dintre voi și așa va fi mereu. O văd atunci cînd sînt înfometat, cînd mă lupt, cînd ucid. O văd pîlpîind și stingîndu-se în brațele mele cînd mă înfrupt.

Imaginați-vă, așadar, ce ar însemna pentru mine să vă omor pe unul dintre voi!

Rugați-vă să puteți vedea lumina în cei din jurul vostru și asta nu cu prețul crimei sau al dezonoarei. Vă doresc să nu aveți de plătit un preț atît de scump. Lăsați-mă pe mine să ispășesc și păcatele voastre!

Bibliografie selectată și adnotată

Am mers la Florența ca să primesc acest manuscris direct de la Vittorio di Raniari. Mă aflam pentru a patra oară în oraș și împreună cu Vittorio m-am decis să citez aici cîteva cărți pentru aceia dintre dumneavoastră care ar dori să știe mai multe despre Vîrsta de Aur din Florența și despre Florența însăși.

Dați-mi voie să vă recomand prima și cea mai importantă dintre toate, superba *Public Life in Renaissance Florence (Viața publică în Florența renascentistă)* de Richard C. Trexler, publicată de Cornell University Press.

Profesorul Trexler a mai scris și alte cărți minunate despre Italia, dar aceasta este deosebit de amănunțită și dătătoare de inspirație, cel puțin pentru mine, deoarece analizele și detaliile oferite de profesorul Trexler privind Florența m-au ajutat să înțeleg propriul meu oraș, New Orleans, din Louisiana, mai bine decît orice altă lucrare scrisă special despre acest subiect.

New Orleans, la fel ca Florența, este un oraș al spectacolelor publice, al ritualurilor și al zilelor de sărbătoare, al festivităților comune și al credinței. Este aproape imposibil de descris, în mod realist, celor care nu au fost niciodată aici, New Orleans-ul, cu sărbătorile lui de Mardi Gras, de Ziua Sfîntului Patrick și cu festivalul anual de jazz. Erudiția deosebită a profesorului Trexler mi-a dat instrumentele necesare să adun opinii și observații despre lucrurile la care țin cel mai mult.

Printre alte lucrări ale profesorului Trexler se numără și *Journey of the Magi: Meanings in History of a Christian Story (Călătoria magilor: semnificațiile istorice ale unei povești creștine)*, o lucrare pe care am descoperit-o recent. Cititorii familiarizați cu romanele mele anterioare își pot aminti relația intensă și blasfematoare dintre personajul meu, vampirul Armand, și tabloul florentin *Procesiunea magilor* pictat de Benozzo Gozzoli pentru Piero de Medici, care poate fi văzut astăzi în toată splendoarea sa la Florența.

În ceea ce-l privește pe marele pictor Fra Filippo Lippi, vă recomand biografia lui scrisă de pictorul Vasari, care conține amănunte bogate, deși autenticitatea lor nu a fost stabilită.

De asemenea, mai există și minunata carte *Filippo Lippi*, publicată de Scala, cu un text de Gloria Fossi, care se găsește tradusă în numeroase limbi în Florența și în alte orașe din Italia. Singura carte pe care o mai știu dedicată în exclusivitate lui Filippo este uriașa *Fra Filippo Lippi* de Jeffrey Ruda, care are ca subtitlu „Viața și creațiile, cu un catalog complet". Este publicată de Phaidon Press în Marea Britanie și distribuită în Statele Unite de Harry N. Abrams.

Cele mai plăcute cărți pentru marele public pe care le-am citit despre Florența și despre familia Medici sînt cele ale lui Christopher Hibbert, printre care se numără *Florence: The Biography of a City (Florența: biografia unui oraș)*, publicată de Norton, și *The House of Medici: Its Rise and Fall (Casa de Medici: mărirea și decăderea ei)*, publicată de Morrow.

Alte lucrări: *The Medici of Florence: A Family Portrait (Medici din Florența: un portret de familie)* de Emma Micheletti, publicată de Becocci Editore; *The Medici (Familia Medici)* de James Cleugh, publicată inițial în 1975, este disponibilă prin Barnes & Noble.

Există numeroase cărți populare despre Florența și Toscana – jurnale de călătorie, amintiri dragi și omagii aduse acestor orașe. Sursele primare ale traducerilor – adică scrisori, jurnale și povestiri scrise în timpul Renașterii în Florența – se găsesc pretutindeni în biblioteci și pe rafturile librăriilor.

În încercarea de a reda corect citatele date de Vittorio din Toma d'Aquino, am folosit traducerea lucrării *Summa Theologiae* făcută de Părinții Eparhiei Dominicane Anglicane. În ceea ce-l privește pe Sfîntul Augustin, am utilizat traducerea cărții *The City of God (Cetatea lui Dumnezeu)* a lui Henry Bettenson, publicată de Penguin Books.

Vreau să-i avertizez pe cititori să evite lucrările abreviate ale operelor Sfîntului Augustin. Augustin a trăit într-o lume păgînă unde cei mai exigenți creștini credeau încă în existența demonică a zeilor păgîni căzuți. Pentru a înțelege Florența și romantismul ei de secol al XV-lea cu bucuria și libertatea unei moșteniri clasice, Sfîntul Augustin și Toma d'Aquino trebuie înțeleși în contextul deplin al epocii lor.

Pentru cei care doresc să citească mai multe despre fabulosul muzeu din San Marco, există nenumărate lucrări despre Fra Angelico, cel mai faimos pictor al mănăstirii, cu descrieri și detalii referitoare la clădire. De asemenea, se găsesc cărți despre arhitectura întregii Florențe. Sînt foarte recunoscătoare atît pentru existența muzeului din San Marco, care adăpostește operele arhitectonice minunat conservate ale lui Michelozzo, atît de prețuit în acest roman, cît și pentru publicațiile despre arta și arhitectura mănăstirii, care se găsesc la librăria din acest muzeu.

În final, dați-mi voie să adaug un lucru: dacă lui Vittorio i s-ar fi cerut să numească o înregistrare de muzică renascentistă care surprinde cel mai bine atmosfera Liturghiei Mari și a Comuniunii la care a fost martor la Curtea Pocalului de Rubin, ar fi indicat fără îndoială *All Souls Vespers (Vecernia tuturor*

sufletelor), muzica recviemului de la Catedrala din Cordoba, interpretată de Orchestra Renascentistă dirijată de Richard Cheetham – deşi, trebuie să recunosc, această muzică este descrisă ca datînd din jurul anului 1570, la cîţiva ani după înfiorătorul supliciu al lui Vittorio. Înregistrarea se găseşte sub marca Veritas, prin intermediul Virgin Classics din Londra şi New York.

În încheierea acestor note, daţi-mi voie să prezint un ultim citat din *Cetatea lui Dumnezeu* a Sfîntului Augustin:

> Pentru că Dumnezeu nu ar fi creat niciodată omul, ca să nu mai vorbim de înger, dacă ar fi ştiut ce soartă sumbră îl aşteaptă sau dacă nu ar fi ştiut, în acelaşi timp, în ce fel va da acestor creaturi un folos, îmbogăţind astfel cursul istoriei lumii, aşa cum antiteza înfrumuseţează un poem.

Eu, personal, nu ştiu dacă Sfîntul Augustin are sau nu dreptate. Dar cred un lucru: merită să încercăm să facem un tablou, un roman... sau un poem.

ANNE RICE

CUPRINS

1. Cine sînt eu, de ce scriu şi ce urmează.....9
2. Scurta mea viaţă de muritor, frumuseţea oraşului Florenţa şi splendoarea micii noastre curţi – lucrurile pe care le-am pierdut.....16
3. În care nenorocirea se pogoară asupra noastră 37
4. În care descopăr noi mistere, sînt sedus şi îmi umplu sufletul de un amarnic curaj.....59
5. Preţul liniştii şi preţul răzbunării.....83
6. Curtea Pocalului de Rubin 103
7. Colivia.....120
8. Recviem sau sfîntul sacrificiu al Liturghiei, aşa cum nu mi-aş fi închipuit-o niciodată.....134
9. Şi îngerii mi-au vorbit.....148
10. În care stau de vorbă cu fiii cei neprihăniţi şi puternici ai lui Dumnezeu 163
11. *„Şi lumina luminează în întuneric, şi întunericul nu a cuprins-o."* 189
12. Şi nu mă duce în ispită... 211
13. Mireasa-fecioară.....221
14. Prin fereastra întunecată.....230
15. Concepţia imaculată.....233
16. Iar întunericul nu l-a putut cuprinde 242

Bibliografie selectată şi adnotată 245

Anne Rice și-a caracterizat romanul drept versiunea, în lumea întunecată a vampirilor, a inegalabilei povești a lui Romeo și a Julietei.

În Florența secolului al XV-lea, tînărul Vittorio di Raniari asistă la masacrarea familiei sale de o hoardă demonică. Setea de răzbunare și iubirea pentru frumoasa Ursula îl poartă într-un vîrtej ametitor spre adîncurile cele mai întunecate ale religiei și către transformarea implacabilă în vampir, care îl va marca pentru eternitate.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-780-5

www.rao.ro
www.raobooks.com